

AB Müzakere Çerçeve Belgesini imzaladı; BU ÇERÇEVE SİZİ BOĞAR!

Ülkenin önüne milad olarak konan 3 Ekim tarihinde AB'nin Müzakere Çerçeve Belgesi'ni imzalamasıyla egemenler bayram havasına girdi.

Başbakan Erdoğan "Türkiye, Vakur duruşuyla tarihi yürüyüşüne uygun dev bir adım daha atmıştır" sözleriyle ve hatta bu "zafer" in kendilerinin değil, milletin "zaferi" olduğunu vurgulayarak AB Dışişleri Bakanlarının Müzakere Çerçeve Belgesini imzaladığını açıkladı. "İmtiyazlı ortaklıktan" vazgeçerek bu belgeyi imzalamalarını AB'nin kapılarını Türkiye'ye açtığı şeklinde yorumlayan egemenler ve onların sözcüleri, her şeyden önce

bir kez daha Avrupa Birliği'nin emperyalistlerin birliği olduğu ve halklara sömürü ve talandan öte bir şey veremeyeceği gerçeğini tartışmaya dahi açmadan "zafer" sarhoşluğu yaşıyorlar.

Yıllardır medeniyetin, insan haklarının, demokrasinin beşiği olarak gösterilen ve halka bu değerlerin de Avrupa'dan geleceği yalanını vaat eden egemenler, kimi ilercisi, demokratik kesimleri dahi bu yalana ortak etmeyi başarmaktadır. Oysa Belgenin imzalandığı süreçte ülkemizde yaşanan gelişmelere kısaca bir bakmak dahi gerçekleri ortaya koyacaktır. Bir yandan Kürtlere yönelik estirilen "topyekün" linç ve şovenizm dalgası, son olarak Bağcılarda bir Kürt gencin sokak ortasında katledilmesi, diğer yandan her fiili "terör" kapsamı içine alacak "Terörle" Mücadele Yasa Tasarısı ile halkımızın sesi kısılmaya, başkaldıranlar etkisizleştirilmeye çalışılıyor. İşte AB emperyalistlerinin onayladıkları gerçeklik ülkemiz açısından budur.

Bu süreci tersine çevirecek iradenin ve bilincin ortaya konulması, kitlelerin sisteme yönelik olan tepkilerinin açığa çıkarılarak örgütlenmesi bugün yerine getirilmesi gereken acil görevlerimizdir. Her alanda en geniş kesimlerle yapılacak eylem ve etkinliklerin sürece yön veren politikalarımızla şekillendirilmesi belirleyicidir.

İrkçılığa ve şovenizme karşı MÜCADELE BAYRAĞINI YÜKSELTELİM!

Elbette ki faşist ve ırkçı saldırılara karşı en etkili tavır, geniş kitleleri sokaklara yöneltmekle, ortaya kitlesel devrimci bir inisiyatif çıkarmakla sağlanır. Bu açıdan bakıldığında sınıf savaşımının bu tarihi kesitte bize yüklediği görev ve sorumluluklarımızın bilincinde olup gereklerini yerine getirme sorumluluğunu taşıyacak düzeyde olursak, mevcut güçlerimizle de bu saldırı dalgasına karşı daha fazla şeyler yapacağımız açıktır.

Sayfa 3

Saldırlara karşı mücadeleyi yükseltelim!

Karadeniz'de TKP/ML TİKKO gerillalarının 14 Eylül günü Tokat'taki Özel Harekat Timlerinin kaldığı lojmanların karakoluna düzenlediği saldırının ardından devletin kolluk güçleri tarafından kurulmuş olan Yöre FM yeniden gerillada faaliyet yürüten devrimcileri, ailelerini radyoda konuşurarak gerillaları teslimiyete çağırdı.

Bunun yanında Dersim'de ise özellikle son süreçte devlet namlularını bizzat halka doğrultmuş durumda. Geçtiğimiz hafta içerisinde taksi şoförü Hasan Akdağ'ın bir polis memuru tarafından katledilmesi üzerine çıkan olaylarda halk sabrının taşıdığını göstermişti. Bu duruşla karşılaşan devlet saldırı oklarını demokratik kurum çalışanlarına yöneltti. Akdağ'ın cenazesine katılanların isimlerinden oluşan 138 kişilik bir liste hazırlayan polis, bunlardan 8 kişiyi gözaltına alarak tutuklatmıştır. Ayrıca 28 Eylül'de bu olayları protesto etmek için eylem yapmak isteyen kitleye de saldırı polis 7 kişiyi gözaltına almış ve tu-

tu-klamıştır.

Yine Dersim'de gazetemiz Malatya büro çalışanı Derya Gökmen ve okurumuz Sema Gül de polislerin tehditlerine maruz kalmıştır.

Bu tutuklama furyası Çukurova'da da devam etmektedir. Çeşitli demokratik eylemlerden gözaltına alınan insanlar düzmece gerekçelerle tutuklanmak-

ta, mahkemelere destek için giden insanlar da gözaltına alınmaktadır.

Ancak tüm bu saldırılara karşı çeşitli eylem ve etkinlikler de örgütlenmektedir. İstanbul Kartal, Mersin ve İzmir'de devrimcilerin ortaklaşarak yaptıkları eylemler devletin saldırılarına karşı duruşta anlamlı örneklerdir.

Sayfa 8

“Tek çözüm işçilerin iradesini tanımaktır!”

Hasan Gülüm

Belediye-İş Sendikası 2 No'lu şubenin örgütlü olduğu Şişli Belediyesi'nin temizlik işlerini yapan Kentyol Temizlik Şirketi'nde örgütlenme çalışmaları başlatan DİSK/Genel-İş Sendikası arasında yaşanan tartışmaları ve son gelişmeleri, Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ve DİSK Genel-İş Sendikası Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici ile yaptığımız röportajlarla aktarıyoruz.

DİSK Genel-İş Sendikası Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici:

Yaptığımız Başkanlar Kurulu'nda 2005 yılı içindeki Genel Merkez kararıyla tüm Türkiye genelindeki örgütlenme programı oluşturmuş-tuk. Şimdi İstanbul'da olduğu gibi tüm Türkiye genelinde DİSK'e bağlı sendikaların dışında örgütlü örgütsüz bakmaksızın çalışmalarımızı başlattık. Bu sadece Şişli Belediyesi'nde değil örneğin Ege Bölgesi için de geçerli, Şirnak'ta da örgütlendik, Cizre'de de örgütlendik, Silopi'de de örgütlendik. Yani bu çalışma bizim 2004 yılında Başkanlar Kurulu'nda oluşturduğumuz çalışma programının bir sonucu.

Bunun sonucunda da Şişli Belediyesi'nde de örgütlenme çalışmalarımıza başladık. Şimdi Şişli Belediyesi'nde de yüzde 56.1'i aşmış bulunuyoruz. Bugün itibarıyla hiç kimseden gizleyecek, saklayacak yanımız yok. Bugün Şişli Belediyesi'nde çalışan 506 tane kadrolu arkadaşımızın 385 tanesi noter işleminden geçmiş durumdadır. Geriye kalan 120 tane arkadaş ise peyderpe geçeceklerdir.

Yine Kentyol'daki örgütlülüğümüzde şu an itibarıyla 745 tane noter işlemi görülmüş. Yani 30 Eylül itibarıyla yapılan çalışmalarımız var bugüne kadar. “Örgütlü yerde örgütlenilir mi?” sorusu karşımıza çıkıyor. Bizim böyle bir kararımız var. Eğer başka sendikaların örgütlendiği yerlerde bizim de örgütlenme gibi bir iddiamız yoksa o zaman ayrı ayrı konfederasyonlar, ayrı ayrı sendikalar olmamıza gerek yok. Bu anlamıyla, bizim kendi farklılıklarımız, inançlarımız, kararlarımız doğrultusunda örgütlenme gibi bir hedefimiz var. Eğer Belediye-İş sendikası ya da diğer sendikalar “bizim kendi içimizde örgütlülüklerimiz bize yetiyor, bunun dışında böyle bir çalışmamız yok” diyorsa bu onları bağlar. Ama bizim böyle bir anlayışımız yok. Örgütlü örgütsüz her işyerinde kimin nerede örgütlendiğine bakmaksızın, sendika olarak örgütlenme hedeflerimiz var, bu hedeflerimizi bugün olduğu gibi yarın da sendikal anlayışımız doğrultusunda devam edeceğiz.

- Belediye-İş sendikasıyla görüşmek yeri-

ne doğrudan Şişli Belediye Başkanı'yla görüşüp örgütlenmeye başladığımız söyleniyor. Önce sendikalar arasında bir görüşme yapılsaydı nasıl olurdu? Daha önce de Nakliyat-İş ve TÜMTİS arasında benzer bir sorun uç boyutta yaşanmıştı ve kurulan komisyonda Belediye-İş'le birlikte yer almıştınız. O zaman sorunun çözümüne dair yaptığımız açıklamalarla bugünkü pratik arasında gözle görülür bir fark var. Bunlar hakkında söylemek istedikleriniz nelerdir?

- Elbette ki Nakliyat-İş ve TÜMTİS sendikaları arasında yaşanan olayları hiç kimse tasvip etmiyor. Biz örgütlenme süreçlerinde beraber çalıştığı insanların birbirine düşman edilmesini doğru bulmuyoruz. Bu yüzden Şişli Belediyesi'nde yaptığımız örgütlenme çalışmaları boyunca işçileri karşı karşıya getirmeyeceğimizi söyledik. Biz kendimizi anlatacağız, onlar kendilerini anlatacak. Bu süreçte diyorlar ki “bize haber verilseydi.” Biz bu örgütlenmeyi yapmadan önce Şişli Belediyesi'nde Yusuf, Cemal Karabulut, Hüseyin Acar, Tayfun Kaya isimli işyeri baş temsilcileri ile görüştük. Onlara “siz Belediye-İş'in temsilcilerisiniz. Biz bu tarihten itibaren burada örgütlenme çalışmalarına başlayacağız. Bunu bir başka yerden duymak yerine bizden duyun” diyen biziz.

- Peki arkadaşların cevapları ne olmuştu?

- Arkadaşların sığındığı bir tek nokta vardı. “Toplu Sözleşme sürecidir, tarih uygun değil” demişlerdir. Yeniden uygun bir dille anlattık. Her şeye rağmen “eğer işçiler böyle bir tercih yaparlarsa, bu tercihe uyarız” dediler. Şimdi uyup uymadıklarını hep birlikte göreceğiz. Yani habersiz yapılan bir şey yok.

- DİSK'in “her yerde ve her biçimde örgütlenme” kararı aldığını biliyoruz. İstanbul'da başka hangi yerlerde örgütlenme faaliyetleri başlattınız bu süreçte?

- Mesela Kadıköy'de 1500-2000 kişinin çalıştığı Karyap'ta örgütlendik. Oradan da 12 tane insan atıldı. Mahkememiz devam ediyor. Şişle Belediyesi'nde de 1200 tane işçi çalışıyor, örgütlenmemiz sadece Şişli Belediyesi'yle sınırlı değil. İşte Kadıköy Belediyesi. Mersin'de var, Ege'de var ve devam ediyor. Biz örgütlenmeyi sadece kaydetmek olarak ele almıyoruz. Örgütlediğimiz insanların değişim dönüşümünü sağlamak gibi bir derdimiz de var.

- Örgütsüz olan pek çok işyeri, işçi varken, önceliği neden örgütlü olan bir işyerine verdiniz sorusuna bir cevap vermiyor anlatıklarınız, sonuçta DİSK'in üye kaybettiğini biliyoruz. Yüzde 10 baraj kaygısıyla mı hareket edildi aslında?

- Elbetteki örgütsüz olan her yerde örgütlenme hedefimiz var, ama bununla sınırlı değil. Diyoruz ki biz farklı bir sendikal anlayışa sahibiz. “Belediye-İş'e ya da Hizmet-İş'e bağlı yerlerde nasılsa bunlar bir sendikal örgütlülüğe kavuştular. Bizim buralar yerine diğer taraflarda örgütlenmemiz gerekir” gibi bir programımız, böyle bir çalışma tarzımız yok. Evet bu örgütlü alanlarda da biz DİSK-Genel-İş'in örgütlenmesini istiyoruz. Gücümüz nefesimiz ne kadar yetiyorsa bunların hepsinde böyle bir çalışma yürüteceğiz.

- İşçiler açısından düşündüğümüzde or-

taya kötü bir tablo çıkıyor. Bu haliyle bir şekilde çözmek gerekiyor. Sizce bu konuda ne yapılabilir, DİSK nasıl bir çözüm önerir bu noktada?

- Bu sorun zaten çözülmüş. Dediğim gibi insanların iradelerine saygı duyulacaksa sorun yok. Şu anda 505 çalışanın 385 tanesi sendikamızı tercih etmiş, sanıyorum 119 tane insan kalmış kadro olarak. Yine 800 kişinin çalıştığı şirkette 745 tane insan sendikamızı tercih etmiş. Kavga gürültü olmaması için elimizden gelen her şeyi yaptık. Bundan sonra da yapacağız. Burada yapılacak bir tek şey var. Bu iradeye saygı duymak, ondan ötesi bir şey yok.

- Süreci bir de sizden öğrenebilir miyiz?

- Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm:

Genel-İş sendikasının Şişli örgütlenmesini duyduğumuzdan beri biz bunun nedenleri üzerine düşündük. Zira örgütsüz ya da işverenle direkt işbirliği içinde olan sendikalarda örgütlü onca işyeri varken neden Şişli'de böyle bir çalışma başlattıklarını anlamak gerçekten zor. Biz Belediye-İş Sendikası olarak burada örgütlüydük ve TİS sürecindeydik. Bu anlamda bir kaç gün Şişli Belediyesi'ne gittik ama hiçbir açıklama alamadık. Diğer taraftan ise örgütlenme çalışmasının sürdürdüğünü söylediler. Sonra Beyoğlu şubemizden 3 No'lu şubemizde bu arkadaşların nasıl örgütlediklerini öğrendik. Daha sonra çok açıkça ve herkesin de gördüğü gerçekleri gördük. Arkadaşların aslında işçileri örgütlemediklerini, örgütlemenin talimatlarla yapıldığını sonradan işçilerle yaptığımız sohbetlerde ortaya çıkardık. Aslında çalışmada izlenecek doğru yöntem, anlayışımızı işçiler içerisinde çatıştırarak diğer anlayışlardan farklı olduğumuzu ortaya koymaktır. Dolayısıyla tercih noktasını işçilere bırakmaktır. Bizim bu konuyla ilgili çok net deneyimimiz var, işçiler bir dönem bize üye olmaya geldiklerinde biz neden gelmemeleri gerektiğini anlattık. O zaman onlara şunu söylemiştik. “Bugün işçiler arasında ihtiyaç duyulan bir sendikadan, başka bir sendikaya gitmek değildir. Herkes kendi bulunduğu yeri koruyarak mevcut bulunduğu yeri değiştirmelidir.”

Daha sonra biz Şişli Belediyesi'nde hem Kentyol hem Şişli Belediyesi'nde işçilerin karşısında ağza alınmayacak sözler söylendiğini duyduk. Yani “ben size küfür etmedim” dersiniz ama arkadaşlar küfürler size gelirse öğrenmiş olursunuz. Şişli Belediyesi'nde eli telsizli 40 tane adam var, bunlar işçilere “Genel-İş'e gidin başkanımızın emridir” diyor. Şimdi herkese sormak lazım bu ne demek? Ayrıca Şişli Belediyesi'nde Tayfun Kaya diye bir işyeri temsilcisi var. O hariç, Genel-İş'te mevcut bulunan örgütlenme uzmanları dahil hiç kimse örgütlenmedi. Hiçbir tanesi işçinin üyeliğini almadı. Bu yöntemle siz Şişli'de de örgütlenebilirsiniz, hatta şunu söyleyebilirsiniz “bizim anlayışımız gereği.” Ama bu anlayışımız geri. Bu yöntemlere başvurmamak gerekiyor. Onların söylediği her şey açıkçası bir başkasına da yansıyor. İşçiler onlara küfür ederken özel anlamda Genel-İş yöneticilerine küfür etmiyor. Devrimcilere, demokratlara küfür ediyor. Sizin vasıtanızla bir kez daha söylüyoruz. Şişli Belediyesi'nde kimse kazanmayacak. Çok açıktır. Bugün sendikalarımızın görevi bu değil ki Genel-İş'in bundan

yaklaşık 2 ay önce üç tane gazetede boy boy ilanı vardı, Hak-İş'e karşı. “2005'te Hak-İş'e karşı birlikte mücadele edelim” diye Belediye-İş'e de çağrısı vardı. “Belediye-İş'in hiçbir yerinde örgütlenmeyeceğiz” demişlerdi. Çok fazla değil 60 gün geçti. Bu doğru bir tutumdu aslında. Yani bugün açısından çok daha geri yerlere karşı ortak bir mücadele yükseltmek gerekiyor. Niye Hak-İş'e karşı mücadele, çünkü Hak-İş işverenlerle örgütleniyordu. İşçi iradesini yok sayan herkese karşı durmak gerekiyordu. Bu noktada birlikte onlara karşı mücadele etmek gerekiyor. Bu yanıyla iyiydi.

Bu pratikleriyle işçilerin sendikalara olan mevcut güvensizliğini bir kat daha artırdılar. 92'den sonra işçilerin sendikaya güvenmemesinin nedenlerinden bir tanesi de sendikaların geri, işbirlikçi, sarı olmasıydı. Bu durum işçiler üzerinde sendikalara olan güvensizliği yarattı. Dayandıkları güç odaklarının işverenler olması, kendi çıkarlarını düşünmesi doğal olarak sendikalara güvensizliği bir kat daha artırdı. Dolayısıyla bugün Şişli işçilerinin söyledikleri şey şu: “biz bir daha asla bunlara güvenmeyiz.” Bu durumda biz orada kimsenin kazanmayacağını düşünüyoruz.

- “Belediye-iş ile görüştük” diyorlar, sizinle görüşülmedi mi?

- Belediye-İş'in Şişli'de bulunan işyeri temsilcileriyle görüşerek Genel-İş'e geçmeleri çağrısını yapıyorlar. “Biz burada örgütlenme yapacağız, doğru mudur yanlış mıdır bunu konuşalım” denmiyor. Bir kararın deklaresi var, “buna uyunuz” demek var. Bu çok tuhaf bir durum. Karşısındaki de doğal olarak “hayır, bu kararımı doğru bulmuyorum” diyor. Böyle olunca da çatışma başlıyor. Bu tavrı oradaki temsilciler de reddediyor. 10 temsilcinin 9'u reddediyor ve hiçbir yere gitmiyor.

- Bu durum karşısında siz neler öneriyorsunuz?

- Genel-İş'le bu saat itibarıyla oturup konuşarak çözülebilecek bir şey olduğunu düşünmüyorum. Bu sorunu çözecek olan belediye işçilerinin kendisi olacaktır. İşçiler üzerinden işçilerle konuşarak son bir aylık süreci kurtarabilmek açısından bu durumu işçilerle paylaşarak oradan hareketle düzeltmek gerekiyor. Nedeni şu, herkes kendi bulunduğu yerde “ben haklıyım” başlayan bir tartışma yürüttüğü için, sorunların ancak bu şekilde çözülebileceğini düşünüyoruz. Tek çözecek şey işçilerin iradesi olacak açıkçası.

Erol Ekici

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

İrkçılığa ve şovenizme karşı MÜCADELE BAYRAĞINI YÜKSELTELİM!

Sınıf savaşımının bu tarihi kesitte bize yüklediği görev ve sorumluluklarımızın bilincinde olup gereklerini yerine getirme sorumluluğunu taşıyacak düzeyde olursak, mevcut güçlerimizle de bu saldırı dalgasına karşı daha fazla şeyler yapacağımız açıktır.

Faşist Kemalist diktatörlük PKK lideri Abdullah Öcalan'a uygulanan tecrit politikasının kaldırılması için meşru bir temelde başlatılan Gemlik Yürüyüşü'ne yönelik azgın saldırısı ile ırkçı-faşist niteliğini bir kez daha ortaya koydu. Bir kez daha resmi militarist güçleri eşliğinde sivil faşist çeteleriyle Kürt halkına karşı bir linç girişimi kampanyası yürüttü. Hatırlanacağı gibi yolcu otobüsleri kuşatılarak içindeki Kürtler linç edilmeye çalışıldı. Düzc'e'nin Akçakoca ilçesinde fındık toplamaya gelen bir Kürt işçisi öldürüldü. Bu konuda daha birçok örnek verilebilecekken son olarak 2 Ekim tarihinde İstanbul'un Bağcılar İlçesi Göztepe Mahallesi'nde Abdullah Öcalan lehine gösteri yapan gençlere saldıran polis 1 kişiyi öldürmüş, 3 kişiyi ise yaralamıştır.

Elbetteki tüm bu saldırılar kendiliğinden olmadı. Maçka'da, Bozüyük'te, Şereflikoçhisar vb. yerlerde yürütülen saldırıların arkasında faşist Kemalist diktatörlük vardır. Genelkurmay Başkanı'nın "TSK, bölücü terör örgütüne karşı mücadelesini, kısıtlanmış yetkilerine rağmen özveriyle sürdürmektedir ve sürdürmeye devam edecektir. Bu müca-

de-

de-

Sorunun daha iyi anlaşılması için bu konuda Dimitrov yoldaşa başvurmakta yarar görüyoruz: "...Faşizm finans kapitalin iktidarının ta kendisidir. İşçi sınıfıyla, köylülüğün ve aydınların devrimci kesimiyle teröristçe hesaplaşmanın örgütlenmesidir. Dış siyasette faşizm, diğer halklara karşı hayvanca nefreti körükleyen şovenizmin en vahşi biçimidir.

Faşizmin bu gerçek karakterinin altını özellikle çizmek gerekir. Çünkü sosyal demagoji maskesi, faşizme, bir dizi ülkede buhrandan dolayı ne yapacağını şaşırarak küçük-burjuva kitlelerini ve hatta proletaryanın en geri tabakalarının bazı kesimlerini peşine sürüklemek imkanı vermiştir. Oysa bunlar, faşizmin gerçek sınıf niteliğini ve gerçek özünü kavrasalardı, asla onun peşine takılmazlardı."

Devamla "İkiyüzlülüğüyle burjuva gericiğinin tüm diğer çeşitlerini gölgede bırakan faşizm, demagojisini her ülkenin milli özelliklerine, hatta aynı ülkedeki çeşitli toplumsal taba-

de-

de-

Burada önemle görülmesi gereken olgu bu tablonun bir anda kendiliğinden oluşmadığı ve dolayısıyla bir anda da kendiliğinden değişmeyeceği gerçeğidir. Her şeyden önce ırkçılık ve şovenizm Kemalizmin temel harcıdır. "Bir Türk dünyaya bedeldir" diyen bir ırkçı zihniyet; Kürdün ulusal demokratik talepli istemine, kimli-

de-

men sınıflarının çıkarlarıyla, Türk emekçilerin çıkarları ortak değildir; olamaz da. Dolayısıyla Türk emekçi sınıfları, Kürt halkına yönelik yürütülmeye çalışılan bu linç girişimlerine karşı tereddütsüzce tavır almalıdır. Egemen sömürücü sınıflara karşı ezilenlerin kardeşliği ve mücadele birliği şiarını yükseltmelidir. Her şeyden önce Kürt halkının ulusal demokratik taleplerine karşı çıkan değil, sahiplenip savunmak zorundadır. Çünkü Türk emekçileri, sınıf çıkarlarını ancak böyle koruyup savunabilirler. "Böl yönet", "milli hassasiyet" politikaları emperyalistler ve işbirlikçileri ve uşaklarının her zaman ezilenlerin birliğine, gerçek sorunlarından uzaklaştırmaya dönük kullandıkları hain politikalarıdır.

Bugün egemen sınıfların sözcüleri, eli kanlı generalleri, "Kurtuluş Savaşı'ndan", "bağımsızlıktan", "Kürt isyanını yenilgiye uğratmak"tan söz ediyorlar. İlerici, devrimci, yurtsever güçleri "dış güçlerin maşası" olmakla suçluyorlar. Hainlerin, hainliklerini gizlemek için devrimci, komünist ve yurtsever güçleri "hainlikle", "bölücülükle" suçlamaları yeni bir olgu değildir. Tüm zalim ve sömürücü sınıflar, insanlık tarihi boyunca ezilenleri, sömürü ve zulme başkaldıranları böyle suçlamışlardır. Ama bu suçlamaları; sömürücü egemen sınıfların tarihin ilerleyen çarkı altında ezilip yok olmalarını önleyemedi. Bu sınıflar arası, ezen ve ezilenler arasında süren savaşımın değişmez yasağıdır. Faşist Kemalist diktatörlük de aynı akıbete uğrayacaktır. Tüm hile ve provokasyonlar da bu sonu önleyemeyecektir.

Türk egemen sınıflarının ırkçı ve şoven saldırılarına karşı en tutarlı ve aktif tavır alma görevi bugün devrimci ve komünist güçlerin önünde duran öncelikli görevlerden biridir.

Elbette ki faşist ve ırkçı saldırılara karşı en etkili tavır, geniş kitleleri sokaklara yöneltmekle, ortaya kitlesel devrimci bir inisiyatif çıkarmakla sağlanır. Bu açıdan bakıldığında sınıf savaşımının bu tarihi kesitte bize yüklediği görev ve sorumluluklarımızın bilincinde olup gereklerini

Elbette ki faşist ve ırkçı saldırılara karşı en etkili tavır, geniş kitleleri sokaklara yöneltmekle, ortaya kitlesel devrimci bir inisiyatif çıkarmakla sağlanır. Bu açıdan bakıldığında sınıf savaşımının bu tarihi kesitte bize yüklediği görev ve sorumluluklarımızın bilincinde olup gereklerini yerine getirme sorumluluğunu taşıyacak düzeyde olursak, mevcut güçlerimizle de bu saldırı dalgasına karşı daha fazla şeyler yapacağımız açıktır.

le, TSK ve diğer güvenlik kuvvetleri yanında bütün halkımızın, yöneticilerimizin ve sivil toplum kuruluşlarımızın da iştirakiyle topyekün bir tarzda yapıldığında daha etkileyici sonuçlar elde edilecektir" açıklamasını yaptı.

Bu açıklama adeta bir talimat niteliğindedir. Ve tüm iblis takımı da bu açıklamadan kendine bir vazife çıkardı. Geçmişte olduğu gibi bugün de bu vazifenin en hızlı savunucuları ve uygulayıcıları MHP'li faşistler oldu. Tabi ki sorun bunlarla sınırlı kalmadı; Hükümetten katil Ağar'a, CHP'sinden DİSK başkanına kadar, tüm faşist, gerici, ırkçılık ve şovenizm etkisi altında kalan kurumlar, Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesine karşı kinlerini kustular. Yapılan linç saldırılarını "halkın tepkisi, öfkesi" olarak yorumlatıp meşruluk kazandırmaya

kaların özelliklerine uydurur. Ve küçük-burjuva kitleler, hatta yokluktan, işsizlikten ve yarına güveni olmayışından umutsuzluğa sürüklenen işçilerin bir kesimi, faşizmin sosyal ve şoven demagojisinin kurbanı olur." (Faşizm ve İşçi Sınıfı)

Şimdi yukarıdaki bilimsel görüşler ışığında değerlendirmelerimize devam edelim. TC'nin dışta komşu halklara karşı, içte başta Kürt ulusu olmak üzere diğer azınlık milliyetlere karşı ırkçı-şoven bir politika izlediğini ve temel felsefesinin "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" egemen ulus şovenizmi üzerinde yükseldiğini kim yadsıyabilir.

Yine emperyalizm ve işbirlikçi-uşaklarının yürüttüğü azgın sömürü ve baskı politikasının geniş yığınlarda hem derin bir hoşnutsuzluğa,

ğine saygılı olmaz, tahammül göstermez. Tam aksine; Kürdün ulusal demokratik talepli mücadelesi; onun ırkçı-şoven zihniyetini tetikler, ezilenlere karşı daha bir saldırganlaştırır. Zalimliğini ve yıkıcılığını başkasına affettirir. Kendisinin saldırıya maruz kalmış olduğu konusunda iç ve dış kamuoyu nezdinde propagandaya girişir. Bakınız Kemalilerin pratiğine tam da yukarıda altını çizdiğimiz gerçeklerle yüzleşirsiniz.

İrkçılık ve şovenizm silahı egemen sınıflar için her zaman halkların birliğine ve kardeşliğine karşı kullanılan en hain silahlardan biridir. Türk egemen sınıfları tarafından Kürt halkına karşı körüklenen bu ırkçı ve şoven dalganın temelinde de kendi çıkarlarını koruma, garanti altına alma olgusu yatıyor. Tabi ki Türk ege-

yerine getirme sorumluluğunu taşıyacak düzeyde olursak, mevcut güçlerimizle de bu saldırı dalgasına karşı daha fazla şeyler yapacağımız açıktır. Tüm mesele zulme uğrayanların yanında olmak, omuz omuza dövüşmemizin bizim varlık gerekçemiz olduğunun bilincinde olmak ve bu uğurda her türlü fedakarlığı göze almak noktasında düğümleniyor. Eğer bu tarihi bilince ve sorumluluğa sahip olursak, faşist saldırılara karşı barikat, gericiğinin, şovenizmin etkisi altında olan kitleleri aydınlatma görevimizi aşgari düzeyde de olsa yerine getirmeyi başarırız. Ve sınıf perspektifine uygun olarak başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilenlerin birliğini yaratıp siyasal iktidar mücadelesine yöneltmek için biz bunu başarmak zorundayız. Ve başaracağız da.

Sınıfsal Bakış

“EMEĞİN ÖZGÜRLEŞTİRİLMESİ” DEĞİL, ÖZELLEŞTİRİLMESİ!

“Bazı yoldaşlar bütünü çıkarlarını değil, sadece parçanın çıkarlarını görmektedirler: bütün faaliyetin içinde kendilerinin sorumlu olduğu bölüme gereğinden çok önem vermekte, bütünü çıkarlarını kendi bölümlerinin çıkarlarına tabi kılmak istemektedirler. Partinin demokratik merkeziyetçilik sistemini kavramamakta ve Komünist Partisinin sadece demokrasiye değil, hatta demokrasiden daha çok merkeziyetçiliğe ihtiyacı olduğunu görmemektedirler. Azınlığın çoğunluğa, alt kademenin üst kademe, parçanın bütüne ve bütün üyelerin Merkez Komitesine tabi olduğu merkeziyetçilik sistemini unutmaktadırlar.” “Bu türden ‘bağımsızlık’ ilan eden kimseler çoğunlukla ‘önce ben’ anlayışına sahiptirler ve genellikle birey ile Parti arasındaki ilişkiyi yanlış kavrarlar. Lafta Partiye karşı saygılı oldukları halde, uygulamada kendilerini birinci plana çıkarır, Partiyi ikinci plana atarlar. Bu kimseler neyin peşindedirler? Onlar, ün ve mevki peşindedirler; herkesin hayranlığını toplamak istemektedirler.” (Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt 3, Kaynak Yay., 2.Baskı, sf. 46-47)

Sınıf mücadeleleri tarihi elbette ki sınıfların ortaya çıkışıyla başladı. Ona ileriye doğru yön vermek, çelişmenin evrenselliği ve mutluluğu içinde, süreçlerin birbirine dönüşmesi ve eklenmesi ile mümkün olabildi. Üretici güçler ile üretim ilişkileri, sömüren sınıflar ile sömürülen sınıflar arasındaki çelişkilerin yol açtığı devrimlerle yaşanan insanlık tarihini kaleme almak da nihayetinde bütün sınıfların başlıca uğraşlarından biri olageldi. Çünkü dünü doğru biçimde öğrenmek/anlamak bugünden öte yarınların derdini taşıyanlar için daha fazla önem arz ediyor.

Bunu hakim sınıflar devletleri aracılığıyla ve “resmi tarih” çerçevesinde bütün ülkelerde ideolojik kampanyanın güçlü bir argümanı olarak kullandılar ve kullanmaya da devam ediyorlar. Tarihi gerçek manada ezilen sınıfların mücadelelerinin var ettiği; üretilen ve yaratılan bütün değerlerin onların emekleri, canı ve canı üzerinden elde edildiği ve yükseltildiği gerçeğinin ortaya çıkarılması için Marksist ideolojinin aydınlatıcılığı gerekiyordu. Ondan sonradır ki diyalektik materyalist yöntemle, proletaryanın bakış açısıyla gerçek tarih yazıcılığı başlayabildi.

Son iki asır zaten onlarca ülkede proletaryanın sayısız zaferine tanıklık ederek kendi tarihini bizzat yazmasıyla da ayrıca yeni bir süreç kapısını açtı. Ülkemizde ise “resmi tarih”e gerçek manada ilk etkili müdahale önder yoldaşımız İbrahim Kaypakkaya'nın geliştirdiği tezlerle başladı. Kemalizm, ulusal sorun, sosyo-ekonomik yapı, devletin yapısı/niteliği, devrim stratejisi gibi meseleleri tartıştığı, tez olarak geliştirdiği, aynı zamanda Proletarya Partisinin programatik görüşlerini oluşturan yazılarında İbrahim yoldaş; Türkiye Cumhuriyeti ve onun önceli olan Merkezi-Feodal Osmanlı Devleti'ne ilişkin “resmi tarih”te anlatılan yalan, tahrifat ve çarpıtmaları teşhir etmektedir.

İbrahim yoldaş önderliğinde Komünist Partisinin kuruluşu da dahil olmak üzere son kırk yılda yaşananlar ise geçmişte de örnekleri çokça görüldüğü üzere hem belgesel hem de anı-roman tarzında tarihe kaydedilmeye çalışılmaktadır. Bunların, farklı kişiler veya siyasi çevreler tarafından nesnellikten ne kadar uzak kaleme alındığının sayısız örneği bulunmaktadır. Bu konuda hem 12 Mart hem de 12 Eylül dönemi açısından yayınlanan, hapishaneler konulu kitaplar, biyografik eserler, anı-romanlar, romanlar örnek verilebilir. Yakın süreçle ilgili de ölüm oruçları konulu bir dizi roman, belgesel kitap sayılabılır.

Gerek çok eski dönemlere gerek yakın evrelere dair hem dünyadaki pratikler hem ülkemiz açısından böyle bir çok olumsuz örneğin olduğu da bilinmektedir.

Proletarya Partisi, tarihine ilişkin bir kesitin, doğruları yansıtmaması ve belli edebi seviyeyi taşıması kaydıyla, kendi inisiyatifleriyle roman tarzında belgelendirilmesine karşı olmadığını geçmişteki bazı örneklerle onay vermesiyle ortaya koymuştur. Bu anlayış çerçevesinde, konuyla ilgili bilinen sınırlı sayıda örneğe yenilerinin eklenmesinin engellenmek yerine teşvik göreceği açıktır. Bu nedenle, eğer bir roman için “engellenme”, “geciktirme”, “yatırılma” sözleri sarf ediliyorsa, bunun başka nedenleri olduğu bilinmelidir. Bu nedenlerin, kamuoyuyla paylaşılması/tartışılması doğru ve gerekli değilse de, şu kadarı söylenmelidir ki, söz konusu romanla ilgili gecikmede sürenin makul ölçüleri aşması, “özel” bir kasttan kaynaklanmamıştır.

Böylesine bir konuda, doğabilecek iç problemlerin halledilmesinde, bireyin parti/kolektif karşısında “sabırsızlığından” ve “bağımsız iradesinden” söz etmek, Proletarya Partisinin çalışma tarzı açısından kabul edilebilir bir husus değildir. “Asilik” diye sempatik ve meşru bir hava verilmeye çalışılan disiplinsizlik; nice şehit yoldaşımızın, yazarın deyimiyle “yaşamlarıyla tuğla tuğla ördükleri” Partinin ilkelerini çiğnemek anlamına gelmektedir. Dahası bu çalışmanın, profesyonel (özel) değil de siyasi faaliyetin ürünü/parçası olduğu da söyleniyorsa; bugün yapılan özelleştirmenin, “ilkesel tutumum piyasa mekanizmasında metaya dönüştürmemekti” diye perdelenmesi mümkün değildir. Eserin piyasaya değil de “siyasa” mekanizmasında metaya dönüşmesine ilkeler değil ihtiraslar yön vermiştir.

Zira, ilkeler “ne yazık ki” yazara, ona, buna göre farklılık ya da öncelik ilişkisi açısından değerlendirilmezler. Komünistlerin bu konudaki ilkeleri de açık ve nettir. Disiplini altındaki yapının bünyesinde üretilen bir çalışma, o yapının tasarımı/iradesi ile “özgürleşme”ye teslim edilmiş demektir. Kişi o yapıya güvenmiyorsa, onun gerekli, yararlı bir çalışmayı kitlelerle buluşturacağı konusunda art-niyetli olduğunu düşünüyorsa sorun başka bir mecrada tartışılmalıdır. O durumda zaten başka faaliyetleri de yürütmeyi, yürütmemelidir.

Aksi düşüncedeyse fakat eserin yayınlanması gecikiyorsa, yaptığı çalışmada ya da işleyişte herhangi bir sorun vardır ve bunun giderilmesi için gerektiği biçimde ve gerekli yollar dahilinde hareket etmelidir. Bu durum kişi açısından, “makul olmayan” bir bekleme gerektirse de durum asla değişmez, değişmemelidir. Kolektifin/partinin bütünlüğü ve çıkarları açısından ilişkinin böyle kurulması, işleyişin bu tarz gerçekleşmesi gerekir. Bu, bütün alanlar, konular ve durumlar için istisnasız böyle olmak durumundadır.

Konu “bir edebiyat ürünü” olunca, “beklemenin de bir sınırı var, bu sınır aşıldığında bundan kasıt olduğu anlaşılır” deniliyorsa (ki böyle denilmektedir) artık yazarın gözünde ilişki yazar-yayıncı ilişkisine dönüşmüştür ki bu durumda gerçek kaygıların neler olduğu kendini ele vermekte gecikmeyecektir. Bu yüzden yazar kamuoyuna, “(yoldaşların)... anıları karşısındaki sorumluluğumun da tahrikiyle bu çalışmanın okuyucusuyla buluşması için yeni bir irade göstermek durumunda kaldım” dememelidir. Tahrike esas yol açan, çok açık ve net bir biçimde görülmektedir ki, yazarın “piyasaya” yeni bir roman çıkarma konusundaki sabırsızlığıdır. Yani

emeği özgürleştirme değil özelleştirme söz konusudur.

Demokratik merkeziyetçilik, değil komünist partilerinde demokratik kitle örgütlerinde bile yaşamsal nitelikte bir ilkedir. Disiplinin atardamarı bu ilkenin uygulanması ile kan dolaşımını sağlar. Bu ilkede herhangi bir bozulma atardamarı patlatır. Disiplin bozulur ve o örgütün kurumsal özelliği su almaya başlar. Söz konusu parti ise, Stalin yoldaşın deyimi ile “çevre”ye Lenin yoldaşın tabiriyle “tartışma kulübü”ne dönüşür.

“Bugünkü iç savaş döneminde, Komünist Partisi, ancak mümkün olduğunca merkezileşmiş tarzda örgütlenmişse, partide askeri disiplin pek benzyen demir disiplin yürürlükteyse ve partinin merkezi, büyük bir otoriteye sahipse, geniş yetkileri varsa ve parti üyelerinin genel gücünü kazanmışsa görevini başarabilir.” (V.İ. Lenin, Bütün Eserleri, Rusça Baskı, Cilt 31, sf. 185)

“Proletarya partisinin demir disiplinini (özellikle onun diktatörlüğü sırasında) azıcık da olsa zayıflatan kimse, gerçekte, proletaryaya karşı burjuvaziye yardım eder.” (V.İ. Lenin, age, Cilt 31, sf. Sf. 27)

Yakın geçmişte Komünist Partisinin tarihi bazı şöhretli unsurların kendilerine özel muamele yapılması taleplerine tanıklık etmiştir. Pek tabii ki şöhretlerinin verdikleri cesaretle ileri sürdükleri talep ve de takındıkları tavır, işi partinin kendilerine “özel” bir tutum takınmasına, daha açık bir ifadeyle kendilerinin iradelerine tabi hareket etmesine vardırdı. Bunun Leninist parti öğretisine aykırılığının kendilerine büyük bir sabırla ve bütün açıklığıyla anlatıldığı durumda ise yanıtları ya, “partiye rağmen partiyi savunmak” gibi bir aklı evvelik (“asilik” edebiyatının bir başka versiyonu), ya bolşevik parti teorisine “yeni bir katkı” olarak bu durumun “bazı şartlarda” mümkün olabileceği, ya da topu taca atmak cinsinden, “ilişki kurmada kişi seçme özgürlüğü” (böyle bir özgürlük nerede varsa!) bahanesinin ardına sığınma olarak beliriyordu.

“Nedir öyleyse partimiz? Başına buyruk kimselerin rastgele bir yığını mı, yoksa yekpare bir önderler örgütü mü? Eğer yekpare bir önderler örgütü ise, ona mensup olmayan, yani onun disiplinine uymayı vazgeçilmez bir ödev saymayan bir kişi bu örgütün üyesi olabilir mi? Martov, parti bir örgüt değildir, ya da daha doğrusu, parti örgütlenmemiş bir örgüttür, diye cevap veriyor (işte size ‘merkeziyetçilik!’).” (J.V. Stalin, Eserler, Cilt 1, İnter Yay., 2.Baskı, sf.79)

“Bu aristokratik anarşizm, özellikle Rus nihilistine özgüdür. Parti örgütü ona korkunç bir ‘fabrika’ gibi görünür; parçanın bütüne, azınlığın çoğunluğa boyun eğmesi bir köleliktir.... merkezin yönetimi altında işbölümü onda, insanların ‘çarka ve dişliye’ dönüşmesine karşı trajikomik bir çılgın atmaya neden olur.... Partinin örgüt tüzüğünden söz edilmesi, yüzünü aşağılayıcı bir şekilde buruşturmasına ve küçümseyici bir tavırla, işlerin tüzük olmadan da pekala yürüyebileceğini belirtmesine... neden olur.” (V.İ. Lenin, age, Cilt 4, s.361)

Zamanı vaktinde (hem de yıllar yılı) otoriteyi, merkeziyetçilik ve disiplin “çok iyi” algıladıkları/uyguladıkları bilinenlerin, disipline uyma sırası kendilerine geldiğinde “oyun bozanlık” yapmaları dürüst bir tavır değildir. Bu tavra genellikle şöhretli “eski”lerin girmesi de eldeki “sermaye”ye güven duygusundan ötürüdür. Demokratik merkeziyetçilik ilkesinin işleyişi ve bu çerçevede disiplinin temel esprisi, benimsenen değil esasen karşı olunan kararlara uyulması/uygulanması/uygulatılmasıdır. Proletarya Partisi ile kurulan ve herkesin harcı olmayan “disipline tutum” denilen olgu budur.

Bu tavrın pratik olarak geliştirilmesi yetmiyormuş gibi bir de “yazarın önsözü” vesilesiyle partiye karşı girişilen yıpratma tavrı, suçluluğun teslimiyetini belgelemekten başka, disiplinsizliğin meşrulaştırılmasına övgüyü de içermektedir.

Esas amacı, partiye karşı tepkisini yansıtmak olduğu baştan aşağı belli olan yazarın önsözü, bulunduğu yayınevının zemininden olsa gerek haddini başka konularda da fena halde aşmış bulunmaktadır. Sondan ikinci paragrafta belli bir grup okuyucu için sıfat olarak kullanılan “düşünce” (doğrusu “düşünce” olacak) kelimesi, “aynı düşüncede, öğreti çevresinde toplanan, aynı düşüncede birleşen, aynı düşüncüyü, görüşü savunan kimselerden her biri, hemfikir.” (Türkçe Sözlük, Ali Pusküllüoğlu, YKY) anlamına gelmektedir.

Proletarya Partisinin, örgütlü ilişkileri bir yana, tabanı nezdinde dahi, kast edilen hareketle arasında, nice kat edilen aşamalarla gelinen 11 yılın ardından, ideolojik-siyasal bakımdan büyük oranda netlik sağlanmışken, “düşünce” gibi kavramlarla hayali senaryolar yazmaya çalışmak, kişinin olsa olsa kendi niyeti ve ruh halini gerçekliğin yerine giydirmesidir. Bu durum aynı zamanda, romanda anlatılan tarihsel gerçeklerin içeriğinin de yazarın bizzat kendisi tarafından kavranmadığını göstermektedir. Kaldı ki o ayaklar altındaki “disipline tutum”, bu konuda komünist partisinin “düşünce” gibi kavramları doğru kabul etmediğini de iyi bilmiş olmalıdır.

Son olarak, yazarın “özgürleştirme adresi” olarak gördüğü düşünce yayınevine de birkaç sözümüz olacak. Durumdan vazife çıkarma fırsatını kaçırmayan bu “hassasiyetli” arkadaşların “her şeye karşın”, “emeğin özgürleştirilmesi” serüvenine karşı duydukları yüksek sorumluluk her türlü övgünün ötesinde olmalıdır. Onların romanda değinilen tarihsel süreçte karşı sözünü ettikleri “sorumlulukları” daha önce yapılan “tarihsel muhasebe”den dolayı “çok iyi” bilinmektedir. Bu konudaki samimiyetlerini sorgulamaya kimsenin hakkı yoktur (!). Tam da bu nedenle, yazar, bu yayınevini seçmekle çok “isabetli” davranmıştır.

Biz bunların ötesinde, asıl başka bir hususa dikkat çekmek istiyoruz. Başkan Mao’nun ağızlarına uluorta pelesenk edilen “yüz çiçek açın ve yüz düşünce birbiriyle yarışın” sözünün taşıdığı anlamın birçok kavram/söz gibi zamanla içinin boşaltıldığı bilinmektedir. Fetişizmin alıp yürüdüğü dönemlerde bu durumların yaşanması bilhassa kaçınılmazdır. Bakın Mao yoldaş sözünü ettiğimiz meseleye nasıl açıklık getiriyor:

“İlk bakışta bu iki sloganın –yüz çiçek açın ve yüz düşünce birbiriyle yarışın– hiçbir sınıfsal karakteri yoktur. Proletarya da bu sloganları kullanabilir, burjuvazi de, başka kimseler de. Ama farklı sınıf, kesim ve toplumsal grupların her birinin, nelerin kokulu çiçekler ve nelerin zehirli otlar olduğu konusunda kendi görüşleri vardır. O zaman, kitleler açısından, bugün kokulu çiçekleri zehirli otlardan ayırmanın ölçütleri ne olmalıdır? Halkımız, siyasi faaliyetlerinde, bir kimsenin söz ve davranışlarının doğru mu, yanlış mı olduğunu nasıl değerlendirecektir? Anayasamızın ilkelerine ve halkımızın ezici çoğunluğunun iradesine, siyasi parti ve gruplarımızın çetirli durumlar karşısında açıkladıkları ortak siyasi tavırlara dayanarak, ölçütlerin ana hatlarıyla şunlar olacağını düşünüyoruz:

1-Sözler ve davranışlar, bütün milliyetlerden halkımızı bölmeye değil birleştirmeye hizmet etmelidir.

2-Sosyalist dönüşüm ve sosyalist inşa zararlı değil yararlı olmalıdır.

3-Demokratik halk diktatörlüğünü baltalamaya ya da zayıflatmaya değil sağlamlaştırmaya hizmet etmelidir.

4-Demokratik merkeziyetçiliği baltalamaya ya da zayıflatmaya değil sağlamlaştırmaya hizmet etmelidir. (abç)

5-Komünist Partisinin önderliğini yok etmeye ya da zayıflatmaya değil güçlendirmeye hizmet etmelidir. (abç)

6-Uluslararası sosyalist birliğe ve barışsever dünya halklarının birliğine zararlı değil yararlı olmalıdır.” (Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt 5, Kaynak Yayınları, 2. Baskı, sf. 448)

Serna-Seral'de direniş devam ediyor!

TEKSİF Bakırköy Şubesi'nde örgütlü olan 130 Serna-Seral işçisiyle patron arasında Nisan ayında yapılan Toplu Görüşme sürecinde ücret ve idari maddeler konusunda anlaşma sağlanamamıştı. Bunun üzerine TEKSİF sendikası 21 Temmuz 2005 tarihinde grev kararı almıştı. Patron ise 25 Temmuz günü aldığı lokavt kararını 19 Eylül'de uygulayacağını açıklamıştı. Bunun üzerine Serna-Seral işçileri 16 Eylül 2005 tarihinde greve çıktı. Grevdeki işçiler halen işyerlerinin önünde 24 saat bekliyor. 24 Eylül 2005 tarihinde, Çevik Kuvvet ile gelen icra memurları

ve avukatlar, işçilerin itirazlarına rağmen 92 adet makineye el koydular. Bu durum işçiler tarafından patronun grevi kırmak için kasıtlı bir oyunu olarak değerlendiriliyor. Makinelerin fabrikadan çıkarılması ile ilgili tutanak tuturan işçiler icra kararına itiraz edeceklerini belirttiler. Bu saldırılara rağmen işçiler sendikacı olarak işe geri dönene kadar direnişlerine devam edeceklerini belirtiyorlar.

30 Eylül Cuma günü sabah saat 05:00'te direnişteki işçiler sivil polis, Özel Tim, Çevik Kuvvet ve zabıta ekipleri tarafından abluka altına alındılar. İşçilerle polis arasında kurulan çadır yüzünden tartışma yaşandı. Yaşanan tartışmanın ardından polis çadırları kaldırdı. Öğlen saatlerine kadar yoğun olarak fabrika önünde bekleyen polise rağmen işçiler tekrar çadır kuracaklarını ve direnişe devam edeceklerini belirttiler. Serna Seral işyeri temsilcisi Suzan Gündüz "Yaşadığımız olay her direnişte yaşanabilecek bir durum. Biz moralimizi bozmuyoruz. Çadırımızı tekrar kuracağız" dedi.

Belediye çalışanları TİS'in uygulanmasını istiyor!

Tüm Bel-Sen ile Bakırköy Belediye-si arasında imzalanan Toplu İş Sözleşmesi'nin tek taraflı olarak Belediye yönetimi tarafından askıya alınmasını protesto eden sendika üyeleri, Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda yaptıkları eylemle Belediye Başkanı Ateş Ünal Erzen'in sözleşmeye uymasını istedi.

20 Eylül günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda toplanan ve "Sn. Ateş Ünal Erzen imzaladığınız Toplu İş Sözleşmesini uygulayın" yazılı pankartı açan Tüm Bel-Sen 1 No'lu şube üyeleri adına açıklama yapan Şube Başkanı Faik Deli imzalanan sözleşmeden kaynaklı kişi başına 8500 YTL'yi bulan alacakları konusunda makul bir ödeme programı çıkarılmasını talep etti. Deli ayrıca, "Yapılan haksızlıkları, mağduriyetimizi Bakırköy halkına, basına ve kamuoyuna her yöntemi deneyerek anlatacağız" dedi. Eylemde Haber-İş Sendikası 1 No'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu da bir konuşma yaptı. 28 Eylül'de yine aynı konuya ilişkin eylem yapan kamu emekçilerine Eğitim-Sen Bakırköy şube-

Sorunun hala çözülmediğini belirten Faik Deli 20 Eylül'den beri her gün öğle saatlerinde eylem yaptıklarını ancak Belediye Başkanı'nın verdiği sözleri halen tutmadığını söyledi.

si, SES Bakırköy şubesi, Zeytinburnu EMEP İlçe Örgütü ve Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm destek verdi. Sorunun hala çözülmediğini belirten Faik Deli 20 Eylül'den beri her gün öğle saatlerinde eylem yaptıklarını ancak Belediye Başkanı'nın verdiği sözleri halen tutmadığını söyledi. (İstanbul)

Emekçinin Gündemi

KÖLELİĞİN POST-MODERN ŞEKLİ; DERECELİ ÖĞRETMENLİK

Devlet politikalarının uygulanmasında dönemin yürütücü hükümeti AKP, ülkeyi özelleştirme furyasıyla emperyalistlere altın tepsi içinde sunarken, işçilerin ve emekçilerin kazanılmış bütün haklarını ellerinden almaya and içmiş bir pratik sergilemektedir. En temel kamu hizmetlerini özelleştiren AKP hükümeti, bir yandan da kamu emekçilerini işsizliğe, yoksulluğa, açlığa mahkûm etmektedir. Kamunun yeniden yapılandırılması kapsamındaki, Kamu Personel Rejimi Reformu'yla başlayan çalışma alanının ve çalışanların tasfiyesi girişimi son hızıyla sürerken tamamlayıcısı niteliğindeki adına kastlaşma diyebileceğimiz Dereceli Öğretmenlik Ağustos ayında resmi gazetede yayınlanarak yasalaştı. Bu yasa ile Milli Eğitim Bakanlığı okulların kışla olduğunu, öğretmenlerin asker olduğunu zannederek öğretmenlere adeta rütbe takmıştır. Bu rütbe yasası çalışmasının hiçbir aşamasında ilgili iş kolunun taraflarıyla (eğitimciler, eğitim bilimcileri, sendikalar, konfederasyonlar) istişarede bulunulmadığı gibi, deyim yerindeyse yasa gizlice yürürlüğe

konmuştur.

İki yılda bir ÖSYM tarafından yapılacak sınavla yasanın uygulamasına ilk kez 27 Kasım'da başlanacaktır. 8 yıl çalışan her bir eğitimci sınava girebilecektir. Toplam serbest öğretmen sayısı içinde başöğretmen sayısı % 10'u, uzman öğretmen sayısı % 20'yi geçmeyecektir. Ayrıca derecelendirmeyi cazip kılan asıl belirleyici olan Ek Eğitim Öğretim Tazminatı'dır. Bu tazminatın miktarı ise en yüksek devlet memuru aylığının başöğretmen için % 40'ını; uzman öğretmen için % 20'sini geçmeyecektir.

Yasanın diğer bir önemli yanı da şudur; Yönetim dilerse uygulayabileceği, dilerse yürürlükten kaldırabileceği bir yasa çıkarmıştır. Kısaca böyle çerçevesizleştirilmiş derecelendirme, çalışanlara bir getiri sağlamayacağı gibi emekçilerin hesap edemeyeceği, uygulama aşamasının başlaması ile daha net görülecek olan kazanılmış haklarını yok eden bilimselliği olmayan bir yasadır.

Yasanın çarpıcı olan bir yönü de, bu yasanın TC devleti Anayasası'nın birçok

maddesi ile çelişmesidir. Bunlardan biri Anayasa'nın 2. maddesidir. Bu madde şöyle diyor; "TC devleti bir hukuk devletidir." Derecelendirme Yasası Anayasa'nın bu maddesiyle bağdaşmamaktadır. Çünkü Anayasa Mahkemesi kararlarında vurgulandığı üzere kazanılmış haklar hukuk devletinin koruması altındadır. Öğretmenlerin derecelendirilmesi Anayasa ile güvence altına alınmış, kazanılmış hakların ortadan kaldırılması sonucunu doğurmuştur. Oysa ki, öğretmenliğin özel bir uzmanlık mesleği olduğu yasayla belirtilmiştir. Eğitimde başarının ölçümünün tek bir sınavla belirlenemeyeceği bütün eğitimciler tarafından bilinmektedir. Yasa, çalışma barışını bozacak, öğretmenler arasındaki mesleki dayanışmayı ve paylaşımı kaldıracak, öğretmenleri yarışa sokacak, güven ilişkilerini zedeleyecek, öğretmenler arası hiyerarşiyi yaratacak, aynı okulda ve aynı düzeyde sınıfları okutan öğretmenler arasında ücret farkı yaratacaktır. En çekici yanı çalışanların örgütlülüğe ve sendikalara ihtiyaç duymayacağı bir düzenlemeyi hedeflemesidir. Emekçiler iş koşullarının düzeltilmesinin, ücretlerinin artırılmasının sağlanması için örgütlü mücadele, yerine işverene (okul yöneticilerine) yakınlaşmayı tercih etmek zorunda kalacaktır. Kayırmacılığı ön plana çıkaracaktır. Öğretmenler sınav maratonuna tabi tutulacak, deyim yerindeyse yarış atına çevrilecektir. Kolay sınav kazanma yol ve

yöntemlerini öğreten özel kurslar, kitaplar giderek artacak, oluşan sınav piyasası daha da güçlenecektir. Bu yasa var olan sendikal örgütlülüğe darbe anlamına gelmektedir. Öğretmenlerin sorunlarını çözmede ortak duruşlarını engellemek, bireyselliği kışkırtmak, örgütlülüğün gerekliliğini koşullara teslim etmektir. Mesleki dayanışmayı ortadan kaldıran, ast üst hiyerarşisini aynı statüdeki, eşit koşullardaki çalışanlar arasında geliştirecektir.

Egemenler toplumsal muhalefetin bu kadar yükseldiği bir dönemde sistemlerini güvenceye alabilmek için yaşamın her alanında somut koşulların gerektirdiği müdahalelerde bulunmuşlardır. "Reform" yasalarıyla saldırılarını giderek boyutlandırmışlardır. Etkiye tepki olarak yeterli olmasa da örgütlü eğitimcilerin yaratmayı başardıkları örgütlülüklerine tahammül edememişler, kaygı duymuşlardır, işte bu yasa bir önlemdir. En önemlisi bu yasa hem ulusal hem de uluslararası yasalarla güvence altına alınmış eşit işe eşit ücret ilkesini ortadan kaldırmıştır. Hukuki boyutu başlatılmış olan bu yasanın karşısında durmanın yolu örgütlü mücadeleden geçmektedir. Bizler tüm bunlara karşı fiili, meşru mücadele hattını kararlıca alanlara taşıyalım. Hiçbir zaman yasalardan icazet almadık, bugün hiç alamayız/almamalıyız. Bu yasalara örgütlü mücadeleyle karşı durulur. Yaşasın fiili, meşru, örgütlü mücadelelerimiz.

Farklı illerden onbinlerce köylü Manisa'da buluştu!

Özellikle son süreçte emekçiler üzerinde baskılarını yoğunlaştıran devlet, bu saldırılar çerçevesinde IMF'nin talimatlarıyla köylüler üzerindeki saldırılarını daha da genişletiyor. IMF'den aldığı emirlerle taban fiyatını, kotaları belirleyen devlet, üretemeyen

bir köylülük yaratmaya ve tarımı tasfiye etmeye çalışıyor.

Bu saldırılarla yoksullaşan köylüler aç kalıyor ve kendi kaderlerine terk ediliyorlar. Yaşanan devlet saldırılarına karşı mücadeleyi zayıf da olsa sürdüren köylüler haklarını aramak için mitingler, basın açıklamaları ve çeşitli eylemler örgütleyiyorlar. Bergamalı, Sinanlı, Malatyalı, Çukurovalı ve Egeli köylülerin mücadeleleri her geçen gün daha da yayılıyor ve devlete olan tepki, öfke daha da büyüyor.

Birçok köylü AKP'ye oy verdiği için pişmanlık duyarken, sandığa gitmeme yönündeki eğilimlerin daha da arttığı görülebiliyor.

2005 yılı içinde daha da yoksullaşan, alım gücü düşen ve devletin desteğinin azaldığı köylüler Aydın ve Malatya'da

düzenledikleri merkezi mitinglerle tepki ve taleplerini ortaya koymuşlardı. Bu mitinglerin yanısıra ürettikleri ürünlerin ellerinde kalmasına ve devletin verdiği taban fiyatına tepkilerini ürünlerini yakarak, yollara ve denize dökerek gösteren köylüler bu yöntemlerle tepkilerini daha üst noktadan göstermiş durumdadılar.

Köylülerin devletin saldırılarına karşı gerçekleştirdikleri son miting ise 22 Eylül 2005 tarihinde Manisa'nın girişinde bulunan Laleli Meydanı'nda oldu. Çorum'dan, Çukurova'dan, Muş'tan Ordu'dan, Samsun'dan, Edirne'den ve daha birçok ilden Manisa'ya gelen köylüler, tepkilerini dile getirdiler. Devletin saldırılarına karşı sloganlarını haykıran üzüm, kayısı, mısır vb. üreticisi köylüler attıkları ortak sloganlarla, ortak bir duruş sergilediler. Köylüler, yaptıkları mitingle, AKP hükümetini de istifaya çağırdılar.

Manisa Ziraat Odası'nın öncülüğünde TZOB tarafından örgütlenen mitingde köylüler sabahın erken saatlerinde açtıkları pankartlarla katıldılar. "Üzüm Bizim Canımız, IMF Düşmanımız!", "Tayyip Erdoğan Bu Şarkı Bitti, Sandıkta Görüşürüz!", "Tarım'da AB'nin Kölesi Olmayalım!", "Traktör İcrada, Köylü Hapiste, Hükümet Nerede?" vb. pankartlar ve dövizler taşıyan köylüler sık sık "Vur vur inlesin, AKP dinlesin", "Hükümet istifa", "Erdoğan başvekil, üretici aç sefil" vb. sloganlar haykırdılar.

Mitingde konuşma yapan Manisa Ziraat Odası Başkanı Nuri Sorman,

"Mısırın kilosunu 260 bin olarak belirlediler. İki kilo mısırın fiyatıyla tuvalete bile girilmez. Bu fiyatlar onlarıdır, biz kabul etmiyoruz" dedi. Devletin, IMF, DB gibi dış güçlerin etkisinde olduğunu da belirten Sorman, "Bu son uyarımızdır, efendiliğimizi bozdurmasınlar" dedi.

TZOB Genel Başkanı Şemsi Bayraktar ise yaptığı konuşmayla ülke tarımının durumunu örneklerle ortaya koyarak başbakanın 8-10 ay önce mazotgübre desteğinin sözünü verdiğini hatırlatarak sözünde durmadığını belirtti. Ayrıca Tarım ve Köy İşleri Bakanı Mehdi Eker'in miting üzerine yaptığı açıklamaları da eleştiren Bayraktar, "AB'ye girmekten bahsediyorsunuz. 25 milyon köylüyü, üreticiyi başka ülkelere göndermeyi mi düşünüyorsunuz?" dedi. Bayraktar ayrıca, köylülerin sesine kulak verilmesi gerektiğini belirtti.

Mitinge katılan üzüm üreticileri ise üzümü geçen yıl bir buçuktan, bu yıl bir milyon iki yüz binden sattıklarını belirterek birçok köylünün icralık olduğunu söylediler. Domates üreticileri TAT adlı firmaya ürünlerini verdiklerini, ancak paralarını alamadıklarını, zor durumda olduklarını söylediler. Pamuk üreticileri, ürünlerinin ellerinde kaldığını anlatırken, fındık üreticileri ise devletten destek göremediklerini belirttiler.

Özellikle bir köylünün "Biz bu Meclis'te bir tek milletvekilinin dahi bizi temsil etmediğini düşünüyoruz. Bu hükümetin yıkılmasını istiyorum" demesi, köylülerin devlete güvenmediğinin somut bir ifadesi oldu. (İzmir)

Türkiye'nin dört bir yanından Manisa'ya gelen ve "Bu Meclis'te bir tek milletvekilinin dahi bizi temsil ettiğini düşünmüyoruz" diyen köylüler attıkları sloganlar ile hükümeti istifaya çağırdı.

Mitingden notlar...Mitingden notlar...Mitingden notlar...Mitingden notlar...

HÜKÜMET
ŞAŞIRDIN
SABRİMİZİ
TAŞIRDIN.

✓ Çeşitli pankartlar altında toplanan yaklaşık 70 bin köylünün yoğun olarak hükümet karşıtı sloganlar attığı mitingde ayrıca "Sonumuz kölelikse, IMF ve AB'ye hayır", "IMF'yi dinlediniz 6 milyonu yediniz" pankartları da açıldı.

✓ TZOB Genel Başkanı Şemsi Bayraktar, tabandan gelen baskı nedeniyle eylemi yapmak zorunda kaldıklarını açıklamıştı. TZOB, bu baskı neticesinde tabanın tepkisini çekmemek için bir hazırlığın olmadığı, baştan savmacı bir tutum içerisinde mitingi örgütledi. Örneğin; kürsüde üretici köylülere söz hakkı tanınmadı.

✓ Köylülerin pankart ve dövizlerin büyük çoğunluğunu kendi el yazılarıyla hazırladığı mitingde kendilerine söz hakkı verilmemesine tepki gösterdiler ve buldukları yerden yapılan konuşmalara müdahale ettiler.

✓ Miting programı içerisinde köylü bir kadının konuşması yer almasına rağmen bu konuşmaya yer verilmedi. Bu da üreticilerin söz hakkının yok sayılmasına bir örnek oldu.

● Ayçiçeği alımları başladı

Ayçiçeği hasadıyla birlikte Samsun'da kooperatif alımları başladı. Bafra'da Tarım Kredi Kooperatifleri'ne bağlı olarak faaliyet gösteren Bafay Yağ Un Gıda Tarım ve Makineleri Gübre Sanayi Tic. AŞ., bölgede üretilen ayçiçeğinin tamamını almayı hedefliyor. Bafra'da 40 bin metre kare alanda Bafay, Samay, Mardar ve Kuşçular marka ayçiçeği yağlarının üretimini yapan şirketin Genel Müdürü Çelebi Uluer, 2005 ürünü ayçiçeği alımlarını Merzifon, Havza ve Vezirköprü ilçelerinden başlattıklarını ve 3 bin tonun üzerinde alım gerçekleştirdiklerini belirtti. Bu yıl 2005 ürünü ayçiçeğinin fiyatının 420 TL'den açıklanmasıyla Bafay AŞ olarak kilo başına 30-40 TL daha fazla ödediklerini belirten Uluer, kilosu 450-460 TL'den ayçiçeğini aldıklarını ve peşin ödemede bulunduğunu açıkladı. Bafay AŞ'nin bu yıl 15 bin ton ayçiçeği almayı hedeflediklerini açıkladı.

Havza ilçesinde de ayçiçeği alımlarını başlatan Havza Yağlı Tohumlar Tarım Satış Kooperatifi, ilçede 8 bin ton civarında olan ayçiçeği üretiminin yaklaşık 5 bin tonunu almayı hedeflediklerini açıkladı.

(Samsun)

İnay köylüsü siyaniire karşı direniyor

Eşme, Bergama, Ovacık gibi ülkenin dört bir yanında siyaniürlü altın arama çalışmaları hızlanırken, buna karşı direnişler de sürüyor. Topraklarını ve sağlıklarını siyaniüre kurban etmek istemeyen İnay köylüleri de son günlerde yaptıkları eylemlerle bu direnişin bir parçası oldular. Kanadalı TÜPRAG şirketinin, siyaniürlü altın arama çalışmaları için su borularını Uşak'ın Ulubey ilçesine bağlı İnay Köyü'nden geçirmek istemesi üzerine, köylüler yaptıkları eylemlerle şirketi protesto ettiler. Eşme Kışladağı Altın Madeni'nin su borularının Ulubey Deresi'nden alınarak, borularla İnay Köyü arazisi içerisinden geçireceğini öğrenen İnay köylüleri, 22 Eylül Perşembe günü bir eylem yaparak kararını iptalini istediler. Daha önce tepkiler nedeniyle durdurulan kazı çalışması yeniden başlarken köylüler buna tepki gösterdiler. Kısa bir zaman önce köylüler tarafından durdurulan kazı için gelen dozerler bu kez jandarma eşliğinde köye getirildi. Köylüler jandarma nezaretinde gelen dozer ve iş makinelerine taşlarla karşı çıkınca jandarma, köylülere sert bir şekil-

Kanadalı şirket karşısında topraklarını koruyan İnay köylüleri jandarmanın saldırısına maruz kaldı.

de saldırdı. Köylülerin de jandarmaya karşılık vermesiyle büyüyen olaylarda 11 köylü gözaltına alındı. 5 asker de yaralandı. Köylülerle jandarma arasında gerginliğe yol açan dozer ve kamyonlar köylüler tarafından yakılmak istendi. Çı-

kan çatışmada köylülerden de yaralananlar olurken bir açıklama yapan İnay köylüleri Ulubey Jandarma Karakol Komutanı Binbaşı Sedat Akyürek hakkında, yaptığı kötü muamele ve tehditler nedeniyle dava açacaklarını belirtti.

Köylülerden Ali Yurdakul "Binbaşı Sedat Akyürek panzerler ve gaz bombalarıyla halkı tahrik etti ve saldırı emri verdi. Jandarma da bunun üzerine saldırdı. Yaşlı kadınların kolları kırıldı, kadın erkek demeden herkesi yerlerde sürüklediler. Dayak yiyen köylüler rapor alamazken bizleri yumruklarıyla yaralayan jandarmanın sağ elinin yumruk kısımları çizilmiş diye birer günlük rapor verildi. Bir gencin üzerinde 5 asker vardı. Fakat sorumlular, bu emirleri verenlerdir, onlar bir gün açığa çıkacaktır" dedi.

Olay sırasında aldığı darbelerden dolayı bayılan Fikret Üstündağ ise "Kimse bir Kanadalı şirket yüzünden halkımıza saldıramaz. Orada Binbaşı Akyürek, halkın elindeki kaynağı alarak 'burada bayrak da benim Atatürk de. Burası açılacak. Siz kimsiniz?' diyerek bizi tehdit etti" dedi. Köylülerin direnişi sırasında gözaltına alınan 11 kişiden 10'u çıkarıldıkları Ulubey Sulh Ceza Mahkemesi'nce serbest bırakılırken M. Alkan isimli köylü ise "çalışma yasasını engelleme", "yol kapatma", "jandarmaya karşı direnme suçu"ndan tutuklandı. (H. Merkezi)

● Çeltik üreticisi fiyat bekliyor

Samsun Ziraat Odaları İl Koordinasyon Kurulu Başkanı Yetkin Karamollaoğlu, çeltik üreticilerinin umutla açıklanacak çeltik taban fiyatlarını beklediğini söyledi. Geçen yıl orta taneli çeltikte 750-800 bin lira dolayında seyreden çeltik fiyatlarının bu yıl baldo çeşidinde 950 bin lira, orta taneli çeşidinde ise 850 bin lira dolayında olmasını beklediklerini açıklayan Karamollaoğlu; "Ancak taban fiyatlarıyla ilgili herhangi bir fiyat açıklanmayışı üreticileri endişelendiriyor. Bazı çevreler serbest piyasa oluştuktan sonra taban fiyat açıklanmasından yana. Ancak piyasanın oluşması beklenirse üretici zarar eder. Bu nedenle bir an önce fiyatların açıklanmasını bekliyoruz" dedi.

Sadece Terme ilçesinde 43 köyde çeltik tarımı yapıldığını hatırlatan Karamollaoğlu, Samsun genelinde ise kayıtlara göre 62 bin dekar alanda üretim yapıldığını, bu rakamın gerçekte 100 bin dekar dolayında bulunduğunu tahmin ettiklerini söyledi. (Samsun)

● Kanola Bafra'da üretilmeye başlandı

Tütüne ve fındığa alternatif olarak gösterilen Kanola bitkisi Bafra Ovası'nda yetiştirilmeye başlandı. Türkiye'nin yağ bitkileri açığının giderilmesi için kanolanın yaygınlaştırılmasına çalışılıyor. Yağ bitkisi olan kanolanın üretimi, yaygın üretimi yapılan ayçiçeği üretiminin yetersiz olduğunu, bu yeni ürünün yaygınlaştırılmasıyla açığın kapatılacağını belirten Karadeniz Birlik Bafra Tarım Satış Kooperatifi tarafından yapılan destekle başlatıldı. Kooperatif Müdürü Yaşar Hocaoğlu "Bafra Ovası için çok iyi bir alternatif üründür. Haziran ayında hasatı yapılacak kanola ürünü çiftçiyi ekonomik olarak rahatlatacaktır. Türkiye'nin yağ açığının kapatılmasında etkili ürünlerden biri olan kanolaya yönelmek gerekmektedir" dedi. İlçede 30 köylünün 1500 dekar alanda kanola ekimi gerçekleştirdiğini açıklayan Hocaoğlu, Ekim ayı sonuna kadar kanola ekiminin süreceğini bildirerek "kanola ürününden dekara 300-500 kg. alınıyor. 2005 yılı ekimi kanolanın tonuna Karadeniz Birlik tarafından 565 YTL taban fiyat verilecek" dedi. Tarlasını hazırlayarak ekim yapmak isteyen üreticilere hasat vadesi faizsiz tohum ve zirai ilaçların verileceğini, kooperatife üye olmayıp kanola üretmek isteyen üreticilerin kooperatife üye olması için kolaylık sağlanacağını açıklaması da yapıldı. (Samsun)

Çukurova'nın bereketli topraklarında köylü zorda...

Çukurova, bereketli topraklarıyla anılan bir bölgedir. Yılda üç ürün alınabilen bölgede, çok çeşitli meyve ve sebze yetişmektedir. Sadece Adana ili Türkiye'nin mısır üretiminin % 50'sini ve son iki yılda ise % 60-65'ini, pamuk üretiminin % 7'sini, yerfıstığı üretiminin % 29'unu, soya üretiminin % 70'ini, narenciye üretiminin % 30'unu, buğday üretiminin % 6-7'sini, karpuz üretiminin % 12'sini karşılamaktadır. Verimin çok yüksek olduğu bu bölgede devletin tarım politikaları yüzünden üretici kötü durumda. Ektiği ürün kâr yerine üreticiye daha da zarar getiriyor ve üreticinin borçları her ekimden sonra daha da artıyor. Tarımda durum bu iken AKP hükümeti yaptığı açıklamalarda "üreticiye en büyük desteği veren hükümet" olduğunu ilan etmektedir. Ancak 2005 yılı bütçesinden tarıma aktarılan toplam kaynak 3.4 katrilyon-

dur, verilen bu destek GSMH'nin 0.08'i kadardır. AKP hükümetinin işbaşına geldiği günden bu yana yaklaşık üç yıl geçti ve köylü en karanlık dönemini yaşamaya başladı. IMF politikalarının en iyi uygulayıcısı olan AKP hükümeti, uşaklığında sınır tanımayarak bu politikaları hayata geçiriyor. Türkiye'nin en bereketli ovası olan Çukurova'da bile üretici açıklıkla boğuşuyor. Öyle ki taban fiyatları bir önceki yıldan çok daha düşük veriliyor. Üreticinin mazot, gübre, ilaç, tohum vb. malzemeleri borca alması ve taban fiyatlarının düşük verilmesi ve malını satacak yer bulamaması nedeni ile borçlarını ödeyemiyor. Malını satacak yer bulamayan üretici, tüccara muhtaç bırakılıyor. Ve zararda olmasına rağmen malı elinde kalmaması diye taban fiyatının da altına satıyor.

(Mersin)

Çarşamba Şeker Fabrikası'nda şekerpancarı alımı başladı

Çarşamba Şeker Fabrikası, şeker alımı kampanyasına 26 Eylül'de düzenlenen törenle başladı. Zaten özelleştirme kapsamında olan Çarşamba Şeker Fabrikası ve diğer şeker fabrikalarının özelleştirilmesi gündemden hiç düşürülmüyor. Şeker pancarı üretimine kota koyan, pancar alımını her yıl biraz daha az kapasiteyle devam ettiren şeker fabrikaları ise bu koşullarda şeker üretimine devam ediyor.

Yeni mahsul şeker pancarı alımına başlayan Çarşamba Şeker Fabrikası'nın düzenlediği törende konuşma yapan fabrika müdürü İlyas Sekizelma ve Türkiye Şeker İş Sendikası Genel Başkanı İsa Gök, ülkede şeker politikasının yeniden gözden geçirilmesi gerektiğini vurguladılar.

Gök; Türkiye'de şeker fabrikaları ve şeker üzerine çeşitli oyunlar oynandığını belirterek sıkıntılı başlayan sezonun sonunun iyi olması dileğinde bulundu.

Çarşamba Şeker Fabrikası'nın 17. Şeker Pancarı Alım Kampanyasında, Samsun

ilinde 161 köyde 6 bin 234 üreticiyle 230 bin ton pancar üretimi için sözleşme yapıldığını belirten Sekizelma; tahminen 190 bin ton pancarın fabrikada 67 günde işleneceğini açıkladı. Sekizelma ayrıca; "İşlenecek bu pancarın sonunda fabrikamızda 21 bin ton şeker, 9 bin ton melas, 62 bin ton yaş küspe üretilecektir" dedi. Toplamda bugüne kadar 7 milyon 842 bin YTL avans ödenmesinin yapıldığını açıklayan Sekizelma; "2005 yılında ekim, bakım, söküm, tesellüm, silolama, nakliye ve pancarın işlenmesi sırasında kayıpların asgariye indirilmesi için gerekli her türlü tedbir alınarak faaliyetimizi sürdüreceğiz. Yine bu konuda maliyet düşürücü ve tasarruf sağlayıcı tedbirler üzerinde titizlikle durulacaktır. Enerji ve mevcut personelden azami faydalanma hususları başta olmak üzere bütün tasarruf tedbirlerinin tam ve sürekli olarak uygulanması, idareci arkadaşlarımızın başta gelen görevi olacaktır" dedi. (Samsun)

TMLGB 12. Dönem Yaz Eğitim Kampları gerçekleştirildi!

Elimize e-posta kanalıyla ulaşan Eylül 2005 tarihli, TMLGB MK imzalı "12. Dönem Yaz Eğitim Kamplarımız Başarıyla Gerçekleştirildi" başlığını taşıyan bir bildiriye, Proletarya Partisi'nin Komsomol örgütlenmesinin gerçekleştirmiş olduğu eğitim kamplarına değinilmektedir. Bildiride "TMLGB 12. Dönem Eğitim Kampları olarak planlanan; "Muharrem Yiğitsoy Eğitim Kampı", "Aşkın Günel-Cafer Kara Eğitim Kampı", "Ahmet Laço-Sevda Yıldız Eğitim Kampı" Birlik militanlarımızın yoğun özverileri ve aktif katılımları sayesinde sorunsuz ve verimli bir biçimde sonuçlandırıldı. Komsomol örgütümüzün bu kamplar ile birlikte planladığı ve gerçekleştirmek için pratik adımlar attığı bir kampımız ise düşman yoğunlaşması sonucunda, güvenlik gerekçesiyle iptal edildi" denilerek kampların nasıl örgütlendiğine değinilmiştir. Bununla bağlantılı olarak eğitim kamplarının Komsomolun gerçekleştirmiş olduğu 2. Kongrenin çizdiği güzergahta ele alındığı belirtilerek; eğitim kamplarının 2. Kongre kararlarının daha derinlikli incelenmesi ve tartışılması hedefinin başarıyla yerine getirilmesi açısından önem taşıdığı vurgulanırken, öte yandan tamamen illegal temelde örgütlenen eğitim kamplarının, faşist TC devletinin yoğun baskısı altında kayıp

vermeden başarıyla sonuçlandırılması da önemli olduğu belirtilmektedir. Bildiride ayrıca faşizmin gerek ulusal harekete ve gerekse de 17 MKP kadro ve savaşçının katledilmesindeki gibi devrimci ve komünist harekete yönelik dizginlerinden boşandırılmış azgın imha saldırıları yürüttüğü bir dönemde; bu kampların başından sonuna kadar tamamen kendi inisiyatiflerinde gerçekleştirmelerinin, devrimci ve komünist hareket için kazanım olduğuna değinilmektedir. Nitekim bildiride bu inisiyatif nedeniyle bir kamplarının düşman takibinin ve bunun akabinde gerçekleşen düşman yoğunlaşmasının tes-

pit edilmesiyle iptal edildiği belirtilerek, Birlik militanlarının eğitim kampının gerçekleştirildiği alandan kayıp vermeden başarıyla geriye çekildiği ifade edilmektedir. Bildiri ayrıca şu görüşlere de yer vermektedir: "Bunun yanında başarıyla gerçekleştirilen diğer eğitim kamplarımız faşizmin gerek devrimci komünist harekete ve gerekse de tüm topluma yönelik 'biz her şeye hakimiz' söyleminin koca bir yalan olduğunu da pratikte göstermiştir. Bu başarı her şeyden önce partimizin ve genç komsomolcuların. Çünkü biz genç Komsomolcular olarak bir kez daha gördük ki, partimizin ideolojik-politik yol göstericiliğinde örgütsel faaliyetimizi yürüttüğümüzde,

partimizin kan can ve onca emek pahasına oluşturduğu ilkelerini uyguladığımızda kaybeden hep düşman olmaktadır. Birlik olarak bir kez daha gördük ve pratikte ispatladık ki, düşmanın onca takibine, yoğunlaşmasına ve her türlü teknik imkan ve olanaklarına rağmen, bütün mesele komsomolcular olarak bizlerde bitmektedir. Düşman biz ilkelerimizi uygulamadığımızda zaferler elde etmektedir. Biz ilkelerimizi uyguladığımızda ise düşmanın başarı kazanması imkansızdır. Bu nedenle bu yılki eğitim kamplarımızın pratik deneyimler açısından da önem taşıdığı ve bizlere deneyimler kazandırdığının altı çizilmelidir" denilmektedir.

Bildiri eğitim kamplarına yollanan TMLGB MK ve TKP/ML MK imzalı mesajlardan yapılan alıntılarla devam ettirilmekte ve 12. Dönem 2005 Yaz Eğitim Kampları'nın 2. Kongrelerinin emrettiği şekilde başarıyla gerçekleştirilmesinin, Birliklerinin önündeki süreci daha iyi karşılamasına da vesile olacağı ifade edilmektedir. Bildiri "Komsomolumuz bu eğitim kamplarından edindiği deneyim ve derslerle önümüzdeki süreci gerilla savaşı için Komsomol'da örgütlenerek ve örgütleyerek başarıyla ele alacaktır. Buna inancımız tamdır" denilerek bitirilmektedir.

Karadeniz'de faşizmin psikolojik propagandası devam ediyor!

Bilindiği üzere TC devleti, Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist (TKP/ML) önderliğinde Karadeniz bölgesinde faaliyet yürüten Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu (TİKKO)'na bağlı gerillaların faaliyetlerine yönelik askeri operasyonlarını sürdürmekte ve bu askeri operasyonlara paralel biçimde de gerek gerillalar ve gerekse de halk üzerinde psikolojik propaganda yapmaktadır. TC devleti bu amaçla gerillayı ve gerilla mücadelesini Karadeniz'de ortadan kaldırmayı amaçlamaktadır. Bunun için elindeki tüm imkanları kullanmakta ve gerillanın faaliyetinin kitleler nezdinde kabul görmesini engellemek için elinden geleni yapmakta, gerillanın faaliyetlerine yönelik bir yandan anti-propaganda yaparken öte yandan bu faaliyetleri gizlemek için yoğun bir çaba harcamaktadır.

TC devleti özellikle Karadeniz köylülerini kazanmak için özel politikalar yürütmekte, öte yandan ise bu politikalarını desteklemek için devletin kolluk güçlerince kurulan ve bölgesel yayın yapan YÖRE FM adlı radyo kanalını kullanmaktadır. Geçmişte hemen hemen hergün gerillalara ve kitlelere yönelik çağrılarla ve karalama haberleriyle yayın ya-

pan bu radyo, son günlerde bu içerikteki yayınlarına yeniden başlamıştır. Bunda en büyük etken 14 Eylül günü Tokat'taki Özel Tim Lojmanları Karakoluna yönelik TKP/ML TİKKO Karadeniz Bölge Komutanlığı'na bağlı gerillalarca gerçekleştirilen ve iki askerin öldürüldüğü saldırıdır.

Bilindiği üzere bu saldırı sonrasında Karadeniz Bölge Komutanlığı tarafından yapılan açıklamada, "gerillalarımız 14 Eylül günü saat 21:00'de Tokat Merkez'e girip, Özel Hareket Timlerinin kaldığı (Vali Mehmet Özgün Sitesi) lojmanlarının karakoluna saldırıda bulunmuştur. Bu saldırıda, TC'nin iki askeri etkisizleştirilmiştir. Gerillalarımız kayıp vermeden çekilmiştir" denilerek yapılan eylemin Kürt halkı üzerinde estirilen faşist terörü kınamak amacıyla gerçekleştirildiği ifade edilmekteydi. İşte bu saldırı sonrasında TC faşizminin daha önce de gerçekleştirdiği gerillada mücadele yürüten devrimcilerin ailelerini konuşurma ve onlara teslim olmaları yönünde telkinlerde bulunurken anti-propagandaları YÖRE FM adlı radyo kanalında yeniden yayınlamaya başladı.

Faşizmin kolluk güçlerinin hiç um-

madıkları bir biçimde kendilerini çok güvende hissettikleri Tokat Merkez'de, TİKKO gerillaları tarafından saldırıya uğramaları ve kayıp vermeleri, üstelik gerillaların kayıp vermeden üslerine çekilmeleri, faşist devleti yeniden gerek yerel ve gerekse de ulusal basını kullanarak psikolojik savaş vermeye itti.

Saldırının hemen sonrasında faşizmin kolluk güçleri, Karadeniz kırsalında TİKKO gerillası olarak mücadele ettiğini düşündükleri bir gerillanın annesini, YÖRE FM adındaki radyoda konuşurarak, evladının "teslim olmasını", "eve dönmelerini" sağlamaya çalıştı. Aynı çağrı ve konuşmalar daha sonra ulusal basında da DHA mahreçli haberler olarak yer aldı.

Faşizmin bir gerilla annesinin duygularını kullanarak karşı devrimci propaganda yapması, onun güçsüzlüğünün ifadesidir. Onca baskıya, teröre ve katliama rağmen bitiremediği devrimci mücadeleye karşı bir ananın temiz duygularını kullanmaya kadar düşen TC faşizmi, çaresiz bir biçimde bu tür yöntemlere başvurmaktadır. Ancak faşizmin kullandığı diğer yöntemler gibi bu kirli ve ikiyüzlü yöntemde başarısızlığa mahkumdur.

(H. Merkezi)

TKP/ML MİLİTANLARI BİLDİRİ DAĞITTI

Elimize posta kanalıyla ulaşan TKP/ML imzalı bildiriye militanlar emekçi semtlerde TKP/ML İstanbul Üst Komitesi imzalı bildiriye ev ve işyerlerine dağıttıklarını duyurdular. Bildiride "Yine 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluş yıldönümü öncesinde 'Yaşasın 2 Eylül direnişimiz', 'Gecekondular şehitleri ölümsüzdür', 'Yıkımlara, yozlaşmaya ve çetelere geçit vermeyeceğiz', 'Yıkımlara, yozlaşmaya ve çetelere karşı örgütlen' yazılı TKP/ML TİKKO imzalı pullamalar 1 Mayıs Mahallesi, Sarıgazi ve Gülsuyu'nda yaygın bir şekilde yapılmıştır" denilirken emekçi semtlerde dağıtılan İstanbul Üst Komitesi imzalı bildirinin halkta heyecan yarattığı da bildirildi. (H. Merkezi)

“Gülümseyin, Tunceli’de güvendesiniz!”

Bir yılı aşkın bir süredir Dersim’de estirilen devlet terörü pervasızlaşarak devam ediyor. 17 Haziran tarihinde Mercan Vadisi’nde katledilen MKP önder ve kadrolarının da aralarında bulunduğu 17 devrimcinin katledilmesinin ardından halkın devrimcileri sahiplenmesi, devleti rahatsız etmiş olmalı ki, faşizm bu kez namlunun ucunu direkt halka yöneltti.

Öyle ki gerilla babası Hasan Şahin geçtiğimiz aylarda faili belli kişilerce katledilerek, faili meçhul cinayetler arasına dosyalanarak kaldırıldı. Bu olay henüz hafızalarımızda sıcaklığını korurken Dersim’de devletin yargısız infazlarına bir yenisi daha eklendi. Bu kez Hasan Akdağ isimli taksi şoförünün Emniyet görevlisi Reşit Laba tarafından öldürülmesi Dersim halkını sokağa döktü. Binlerce kişinin katıldığı cenaze töreninde yetkililerin yaptığı açıklamalara öfkelenen halkın Cemevi’ne doğru yürüyüşe geçtiği esnada insanların, il merkezindeki köprü noktasının yakınındaki bir levhada Emniyet Müdürlüğü’nce yazılmış olan “Gülümseyin Tunceli’de güvendesiniz” yazısını göstererek “bu nasıl güvende olmak? Hiç birimiz güvende değiliz” şeklinde tepkisini ortaya koyması anlamlı bir örnektir. Halk bir kez daha gerçekleri net olarak gördüğünü ve bunun karşısında olacağını kararlı duruşuyla gösteriyor. Yürüyüş esnasında halkın öfkesi karşısında kaçmaktan başka bir şey yapama-

yan kolluk güçleri, buldukları noktayı terk etmek zorunda kalmışlardır. Yıllar sonra böyle bir duruşla karşı karşıya kalan faşizm, gelişecek olanlardan endişeyle gözaltı ve tutuklama furçasıyla demokratik kurumlara ve halka yönelmeye başladı.

Devlet bir yandan sokakta keyfi kimlik aramalarını yoğunlaştırmış, kimlik göstermeyenlere ise 50 YTL para cezası kesmeye başlamıştır. Hasan Akdağ’ın cenazesine katıldığı gerekçesiyle 138 kişilik bir liste hazırlayan faşizm, sekiz kişiyi gözaltına alarak

keyfi bir şekilde tutuklamıştır.

Dersim’de yaşanan keyfi tutuklamaları protesto etmek amacıyla 28 Eylül 2005’te saat 13:00 sıralarında Sanat Sokak’ta bir araya gelen Dersim Kültür Derneği, Halk Kültür Merkezi, Temel Halklar ve Özgürlükler Derneği ve ESP’nin ortaklaşa yapmak istediği basın açıklamasında katılımcıların kimlik

göstermemesi üzerine kolluk güçleri coplar ve biber gazlarıyla saldırdı. Polisin saldırısı üzerine öfkelenen halk bir kez daha oğullarını ve kızlarını yalnız bırakmadı. Halkın sahiplenmesi üzerine yaklaşık olarak bir saat süren çatışma sonrasında Murat Kaymaz, Ziya Kulbak, Özgür Demir, Ali İhsan Çıplak, Hüsnüye Mavi, Eylem Vural, Ali Ekber Kaya, Hüseyin Öztürk, Cemal Kuhak zorla gözaltına alınarak çıkarıldıkları mahkemeye tutuklandılar. Tutuklananların demokratik kurum çalışanları olmaları dikkat çekerken, Savcının tutuklananlara “benim keyfimidir, size ellişer milyon da para cezası veriyorum” demesi Türkiye yargı sisteminin gerçekliğini bir kez daha ortaya çıkarmıştır.

ÇALIŞANIMIZ VE OKURUMUZA TEHDİT

Elazığ’dan Dersim’e gitmekte olan çalışanımız Derya Gökmen ve okurumuz Sema Gül’ün buldukları araç Terörle Mücadele Şube Ekipleri tarafından durdurularak keyfi bir şekilde sorgulanmışlardır. Sema Gül’ün kimliğinin sahte olduğu iddia ederek “Çorumlu’sun burada ne işin var, patlayıcı madde, silah malzeme taşıyor musunuz?” diyen TMSH ekipleri çalışanımız Derya Gökmen’e ise “ne yaptığımızı çok iyi biliyoruz. Seni de iyi tanıyoruz haberiniz olsun” diyerek tehditte bulunmuşlardır. (Dersim)

Çukurova’da gazetemiz ve okurlarımız üzerindeki baskılar sürüyor

Devletin son süreçte 17’lerin şehit düşmesi üzerine yaşanan devrimci dayanışma ve hareketliliği engellemek için yaptığı saldırılar Çukurova’da oldukça yoğun yaşandı. Adana’da 17’lerle ilgili bildiri dağıttıkları, eylem yaptıkları için aralarında gazetemiz okurları Murat Özçelik ve Çilem Önsel’in de bulunduğu BDSP’li, ESP’li ve DHP’li devrimciler tutuklanırken Mersin’de ise okurumuz Gonca Özken tutuklanmıştı. Bu saldırılar karşısında geri adım atmayan devrimciler 17’leri yaptıkları çeşitli etkinliklerle anmaya devam etmişlerdir.

Mersin’de 12 Temmuz 2005 tarihinde Partizan, ESP ve DHP tarafından yapılan Demirtaş girişindeki yol kesme eyleminin ardından polis, Demirtaş Mahallesi’ne ablukaya almış, onlarca kişiye kimlik kontrolü yapmış, iki sivil faşistin de yardımıyla gazetemiz okuru Gonca Özken’i gözaltına almış ve tutuklamıştır. 19 Eylül 2005 tarihinde duruşması olan Özken’in mahkemesine katılım için Partizan ve ESP tarafından Mersin Adliyesi önünde bir basın açıklaması yapılmış ve HÖC de eyleme destek vermiştir ve bu eylemde basın metnini okurumuz Azime Peker okumuştur.

19 Eylül’de Özken’in duruşmasına katılan gazetemiz çalışanı Danyal Ülgen ve okurumuz Azime Peker burada polisin saldırısına uğramış ve zorla Adliye karakoluna götürülmüştür. Mahkemeye çıkarılan Özken, tahliye olurken Peker ve Ülgen bir gün gözaltında tutulmuş, polisin hakaretlerine, küfürlerine ve psikolojik baskısına maruz kalmışlardır. Peker ve Ülgen bir gün sonra çıkarıldıkları mahkemeye serbest bırakılmışlardır.

21 Eylül 2005 tarihinde ise Mersin İrtibat Büromuzdan çıkan çalışanımız Erdiç Özbay ve okurumuz Azime Peker Güvenlik Şube polislerince kimlik kontrolüne maruz kalmış ve

Peker “Savcılık istiyor” gerekçesiyle gözaltına alınmıştır. Peker buradan Savcılığa götürülmüş ve Savcının provakatif sorularına maruz kalmıştır. Savcının “Tunceli’de öldürülen 17 kişi terörist midir?” sorusuna “Hayır devrimcidir” yanıtını verdiği için tutuklanan Peker, buradan Mersin E Tipi Kapalı Hapishanesi’ne götürülmüştür.

23 Eylül 2005 tarihinde Peker’in tutuklanmasını protesto etmek için Partizan, ESP, DHP ve BDSP tarafından Mersin Taşbina önünde bir basın açıklaması yapıldı. Eyleme, HÖC ve Halkevleri de katılarak destek verdi. “Azime Peker’e Özgürlük-Partizan, ESP,

DHP, BDSP” yazılı pankartı açan kitle sık sık “Azime Peker yalnız değildir”, “Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz” vb. sloganları attı. Kitle adına basın metnini gazetemiz çalışanı Danyal Ülgen okudu. Ülgen henüz basın metninin başındayken 17’lere değindiği için polis eyleme saldırıp “Terör örgütlerinin propagandasını yapmanıza ve teröristleri sahiplenmenize izin vermiyoruz” diyerek Ülgen’i yaka paça gözaltına aldı. “Baskılar bizi yıldıramaz” sloganını atan Ülgen polislerce götürülürken Çevik Kuvvet ise kitleyi ablukaya aldı. “Dağın” tehdidine oturma eylemi ve sloganlarla cevap veren devrimciler dağılma-

dılar ve sık sık “Baskılar bizi yıldıramaz” sloganını attılar. Alkışlarla eylemi bitiren kitle buradan İHD’ye giderek başvuruda bulundu. Kitleyi takip eden polis İHD’nin önünü sonrasında ise gazetemizin Mersin İrtibat Bürosunu ablukaya almıştır. Mahkemeye çıkarılan Ülgen de Peker’e yapıldığı gibi aynı gerekçelerle tutuklanmış ve Mersin E Tipi Hapishanesi’ne götürülmüştür. Ülgen, 29 Eylül 2005 tarihinde serbest bırakılmıştır. Okurumuz Peker’in ise tutukluluk hali halen devam etmektedir.

Çukurova’da okurlarımıza yönelik saldırılarını artıran faşist TC’nin kolluk güçleri bu saldırılarına bir yenisini de Tarsus’ta ekledi. 21 Eylül 2005 tarihinde Tarsus’ta Cumhuriyet Lisesi önündeyken iki YDG’li, motorize polis ekiplerinin saldırısına uğramış ve sokak ortasında işkenceye maruz kalmışlardır. Adli Tıp’tan rapor alan okurlarımız, bu polisler hakkında Tarsus Adliyesi’ne suç duyurusunda bulunmuşlardır.

Aralarında okurumuz Murat Özçelik’in de bulunduğu 5 kişinin mahkemesi 3 Ekim 2005 tarihinde Adana Adliyesi’nde görüldü. Mahkeme sonucunda tutuklananlar serbest bırakılırken duruşmayı izlemeye gelen İnce Memed Kitap Cafe çalışanı Mustafa Sarıgülük ve Çiğdem Diren Kırkoç ile birlikte 15 kişi gözaltına alındı. Gazetemiz yayına hazırlanırken gözaltılar henüz serbest bırakılmamıştı.

Yine büromuzun önünde günlerdir yoğunluğunu sürdüren faşizmin kolluk güçleri okurlarımızı taciz ederek ve büromuza girip çıkanları not ederek baskı kurmaya çalışıyor.

Ancak bir kez daha ilan ediyoruz ki; bugüne kadar hiçbir baskı, şiddet, tutuklama ve katliam ne mücadelemizi sürdürmemizi ne de şehitlerimizi sahiplenmemizi engelleyemedi/engelleyemeyecek.

Çukurova’dan Partizan, İşçi-Köylü ve YDG Okurları

Saldırlara karşı duralım!

İSTANBUL

Partizan, ESP, EKB, DHP ile BDSP 1 Ekim Cumartesi günü saat 17:00’de Kartal Meydanı’nda yaptıkları basın açıklamasıyla Terörle Mücadele Yasa Tasarısı’nın gündeme getirilmesi ve devrimci ve sosyalist basın üzerindeki saldırıları protesto etti.

Saat 17:00’de Kartal Postanesi önünde toplanan yaklaşık 50 kişi “Sosyalist basın susturulamaz, TMY Tasarısı geri çekilsin” ortak pankartı açtı. Kitle “Baskılar, tutuklamalar, gözaltılar bizleri yıldıramaz”, “TMY geri çekilsin”, “Faşizme karşı omuz omuza” vb. sloganlarıyla Kartal Meydanı’na kadar yürüdü. Burada kitle adına basın açıklamasını İşçi-köylü gazetesi Kartal çalışanı Talip Dönmez okudu. Dönmez “Sömürü düzenlerinin devamını sağlamak için her türlü gerici adımı atıp faşist yasayı çıkartan uşak AKP hükümeti, emperyalist efendilerine kullukta sınır tanımıyor. Emekçilerin mücadelesinin önüne geçmek için linçler örgütüyor, emekçi halkın öncülerini olan devrimcilere karşı başta zindanlarda olmak üzere faşist baskılar, işkenceler, katliamlar gerçekleştiriyor. Son dönemde devrimci, sosyalist ve muhalif basın üzerindeki baskılar artmış, çalışanları gözaltı ve tutuklama saldırılarıyla karşı karşıya kalmıştır” dedi. Dönmez konuşmasının devamında “Şu çok açıktır ki TMY tasarısı faşizmi daha da saldırganlaştıracak ve emekçileri daha da baskı altına almanın bir aracı olacaktır. Bizler, tüm emekçi halkımızı ve duyarlı kesimleri tutuklu gazetecilerle dayanışma içine girmeye, söz, eylem ve örgütlenme hakkımıza dönük geliştirilen faşist saldırılara karşı mücadeleye çağırıyoruz” dedi.

İZMİR

İzmir’de bir araya gelen ESP, DHP, BDSP, ÖMP, Partizan ve Devrimci Hareket İzmir temsilcilikleri, son dönemde emekçilere yönelik artan saldırılara dikkat çekerek, saldırılara karşı sessiz kalınmaması çağrısında bulundu.

“Emeğin ve özgürlüğün için özelleştirmeye-tutuklamalara karşı mücadeleye” pankartı ve kurumları temsil eden flamaların taşındığı eylemde açıklamayı Cihan Durmaz yaptı.

Devletin emekçilere ve onların öncülerine dönük saldırılarını her geçen gün artırdığını belirten Durmaz, “Mersin’de yapılan basın açıklaması sonrasında İşçi-köylü gazetesi okuru Gonca Özken ve Azime Peker’in tutuklanması ve Dersim’de basın açıklaması yapan devrimci kurumların saldırıya maruz kalması ve temsilcilerinin tutuklanması bunun en bariz örneklerindendir” dedi.

Devletin işçi ve emekçileri de özelleştirme saldırısıyla teslim almayı hedeflediğini ifade eden Durmaz, bu saldırıların demokratikleşme adı altında yapıldığını belirtti.

Açıklama, “Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz”, “Baskılar bizi yıldıramaz” şeklinde sloganların atılmasıyla son buldu.

“Ulucanlar direniş ruhunu kuşanarak SALDIRILARA KARŞI KOYALIM!”

Tarih 26 Eylül 1999’u gösterdiğinde faşist TC devleti katliamlarına bir yeni-sini daha ekledi. Devlet, sabaha karşı binlerce askeriyle, özel timiyle, otomatik tüfeklerle, kimyasal gazlarla, coplarla bedenlerinden başka silahları olmayan devrimci tutsaklara vahşice saldırıdı. Saldırıda hedef gözetilerek çatıdan, gözetleme kulesinden, mazgal deliğinden kısacası her taraftan devrimci tutsaklar üzerine binlerce mermi ve gaz bombası yağdırıldı.

Ancak egemenlerin bu saldırısına karşı devrimci tutsaklar onurluca direnmesini bilmiş ve Ulucanlar’da devrimcilerin kanıyla, canıyla bir direniş destanı daha yazılmıştır. Devrimci iradeyi teslim alamayan, bu irade karşısında acizleşen devlet çareyi devrimcileri bedenden ortadan kaldırmakta bulmuş ve hedef gözetilerek yapılan bu saldırıda 10 devrimci tutsak katledilmiştir.

Şurası açık ki, Ulucanlar’da teslim alınmak istenen devrimci irade idi. Ancak devrimciler kan, can pahasına bu saldırıyı geri püskürttüler. Bugün F tipi hapisanelerde devletin azgınca saldırıları sürmektedir. O gün teslim alamadığı devrimci ve komünistleri bugün teslim almak için her türlü yolu, saldırıyı deneyen faşizm, yine devrimci ve komünistlerin çeşitli direnişleriyle karşı karşıyadır.

Ulucanlar katliamının 6. yılını geride bıraktığımız 2005 yılında, ülkenin birçok yerinde bu katliam lanetlenirken, devrimci ve komünistlerin direniş destanları bize yol göstermeye devam ediyor.

TUYAB Ulucanlar

katliamında şehit düşenleri andı

4 TUYAB, Ulucanlar katliamında yaşamını yitiren 10 devrimci tutsağı 25 Eylül 2005 tarihinde Karacaahmet Mezarlığı’nda yaptığı bir etkinlikte andı. Saat 12:30’da Karacaahmet Mezarlığı Merkez Cami önünde toplanan yaklaşık 400 kişi “Ulucanlar şehitleri ölümsüzdür-TUYAB” pankartını açarak, “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz” sloganıyla Ümit Altıntaş’ın mezarına kadar yürüdü.

Altıntaş’ın mezarına çiçek bırakılması ve tüm devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından Ümit Altıntaş’ın eşi Melek Altıntaş bir konuşma yaparak devletin Ulucanlar zihniyetinin tüm zorbalığıyla devam ettiğini söyledi.

Ulucanlar şehit-

lerinin fotoğraflarını ve “Terörle Mücadele Yasası’ na Geçit Vermeyeceğiz” vb. dövizler taşıyan kitle adına bir kişi basın metnini okudu. Açıklamada, kısaca katliamın nasıl gerçekleştiğine değinildi. Ümit Altıntaş’ın kardeşi de bir konuşma yaparak katillerin hala elini kolunu sallayarak gezdiğine değindi.

Daha sonra Ulucanlar katliamında kadınlar koğuşunda kalan ve katliama tanık bir TUYAB’lı konuşma yaptı. Bu konuşmada da katliamın nasıl gerçekleştiğinden, direnişten, askerin nasıl davrandığından ve şehitlerin devrimci kişiliklerinden bahsedildi. Son olarak Yapı Sanat Evi Müzik Topluluğu’nun söylediği marşlarla anma sona erdi.

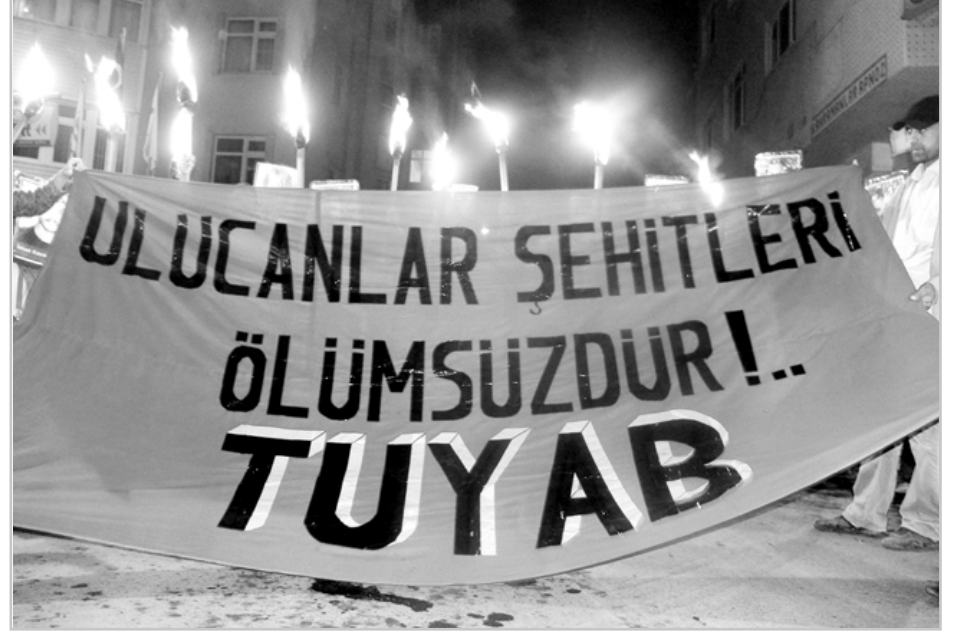
4 18 Eylül Pazar günü TUYAB, Ali-beyköy Demokratik Haklar Derneği’nde Ulucanlar direnişiyile ilgili bir etkinlik yaptı. Program Ulucanlar şehitleri ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Etkinlikte ilk olarak bir dia gösterimi yapılarak katliamın boyutları sergilendi. Ardından Ulucanlar direnişinin canlı tanığı olan bir kişi konuşma yaptı.

İki ÖO direnişçisi arkadaş hapisanelerdeki direnişlerin anlamı üzerine ve bu konuda dışarıdaki devrimcilere ve emekçilere düşen görevler üzerine konuşma yaptılar. Daha sonra üç arkadaş bir müzik dinletisi verdi. Ardından DHD’li arkadaşların hazırladığı bir tiyatro gösterisi izlendi. Yaklaşık otuz kişinin katıldığı etkinlik herkesin sonuna kadar ilgiyle izlediği iyi bir etkinlik oldu. (TUYAB’dan bir PŞTA’lı)

“Ulucanlar’ı unutmamak, unutturmayacağız!”

BDSP, ESP, DHP, HKM, Partizan, Proleter Devrimci Duruş 26 Eylül 2005 tarihinde Gülsuyu’nda Nurettin Sözen Parkı üstünde saat 19.00’da yaptığı bir etkinlikte Ulucanlar katliamını unuttuklarını, unutturmayacaklarını dile getirdiler.

“Yaşasın Ulucanlar Direnişimiz!
Devrimci tutsaklar
onurumuzdur”
pankartı-

nın açıldığı etkinlik saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından yapılan açılış konuşmasında, Ulucanlar katliamı lanetlendi. Daha sonra sahneye çıkan Grup Kardelen Ezgisi’nin söylediği marşlara kitle de eşlik etti. Ulucanlar’da katledilen Ümit Altıntaş’ın eşi Melek Altıntaş burada yaptığı konuşmada “Onların anısına sadık olmak sınıf mücadelesine dört elle sarılmakla, bize bıraktıkları bayrağı daha yüksele-re taşımakla mümkündür” dedi. Konuşmanın ardından şiir dinletisi sunulduktan sonra çalışmalarını Tohum Kültür Merkezi bünyesinde yürüten Barbara Halk Sahnesi “Altta Kaldım Abi” adlı oyunu sergiledi. İzleyicilerin büyük beğenisini alan oyunda, emperyalizm, komprador burjuvazi ile köylülük arasındaki diyalog anlatıldı. Tiyatronun ardından Güzel ana yaptığı konuşmada “Bizim sadece çocuklarımızı değil onların düşüncelerini de sahiplenmemiz gerekiyor” dedi. Son olarak sahneye Grup Yel çıktı. Etkinlikte sık sık “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz”, “Katil devlet hesap verecek”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür” vb. sloganlar atıldı.

İZMİR

Ulucanlar katliamının 6. yılında İzmir Cezaevi İnişiyatifi bir eylem gerçekleştirdi. 24 Eylül Cumartesi saat 13:00’de Konak Sümerbank önünde bir araya gelen İCİ üyeleri; öncelikle Ulucanlar’da katledilen devrimci tutsaklar için saygı duruşunda bulundu. Ardından katliama ilişkin basın açıklaması okundu. Açıklamada “Tek talepleri yeni bir ek koğuş olan tutuklu ve hükümlülere gaz bombası, silah, taş, sopa ile saldırılmıştır. Ulucanlar cezaevi ‘Ölucanlar’ cezaevine çevrilmiştir” denildi. Ayrıca

“Yaralıların hastane yerine cezaevi hamamına götürüldüğü, işkenceye maruz kaldıkları ve otopsi raporlarında bazı hükümlülerin vücutlarında kan dahi kalmadığının tespit edildiği Ulucanlar katliamı, 19 Aralık sürecine nasıl varıldığının açık göstergesi olmuştur” denildi.

BURSA

Ulucanlar ve Diyarbakır katliamlarının yıldönümü vesilesiyle yapılan basın açıklamasıyla bu katliamlar protesto edildi.

28 Eylül günü Metro istasyonu önünde bir araya gelen Partizan, DHP, ESP, BDSP, Alinteri, Temel Haklar Derneği ve SDP’nin destek verdiği eylem, basın açıklaması ve oturma eylemiyle başladı. Açıklamada “Bizler başta Ulucanlar ve Diyarbakır katliamlarının sorumlularının yargılanıp cezalandırılmasını, hapisanelerde süren F tipi tecrit işkencesine son verilmesini talep ediyoruz” denildi.

ANKARA

Direnin yıldönümünde “Ulucanlar katliamını unutmamak, unutturmayacağız” pankartı ile Ulucanlar Hapishanesi’ne yürüyen kitle, bilinçlere kazınan devrimcilerin isimlerini söyleyerek “Yaşıyor” sloganını attı. Sloganlarla hapishane kapısına kadar yürüyen kitle, flamaları, resimleriyle Ulucanlar direnişini bugüne taşıdı. Yapılan açıklamadan sonra, saldırıyı yaşayan bir ailenin anlatımları kitleyi duygulandırdı. Hapishane kapısına kırmızı karanfillerin bırakılmasının ardından otobüslerle yola çıkılarak, Karşıyaka Mezarlığı’nda bulunan İsmet Kavakoğlu’nun mezarı ziyaret edildi. Mezarlık dönüşü Abdi İpekçi Parkı’ndaki TAYAD’lı aileler ziyaret edildi. Aynı gün akşam 19:00’da Sakarya Caddesi’nden Yüksel Caddesi’ne kadar meşaleli bir yürüyüş yapıldı.

Okmeydanı Dikilitaş Parkı'nda 27 Eylül akşamı bir araya gelen TUYAB'lı aileler meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdi. Şehitlerin resimlerini taşıyan TUYAB'lılar "Ulucanlar şehitleri ölümsüzdür" pankartı açarak Okmeydanı sokaklarında meşalelerle yürüdü.

Yürüyüş boyunca sık sık "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz", "Katil devlet hesap verecek" vb. sloganlar atan kitle, Sağlık Ocağı önünde açıklama yaptı. TUYAB adına açıklama yapan Ceren Ünsal, "Bugün F Tipi tecrit hücrelerinde de aynı çatışma devam ediyor. Cezaevlerinde devrimci tutsakların en temel hakları keyfi bir şe-

kilde gasp ediliyor. Sağlık durumu ağırlaşmış devrimci tutsaklar intikam alırcasına ölüme terk ediliyor. Bu saldırıların gerisinde ise hep aynı irade çarpışıyor. Devlet yok etmeye çalışıyor ama karşısında, gücünü işçi ve emekçilerin haklı ve onurlu davasından, sosyalizm mücadelesinden alan devrimci tutsaklar ise ölümüne direnmeye devam ediyor" dedi.

Yeni çıkartılan TCK, CİK ve hazırlıkları devam eden TMY'ye karşı mücadele etmek gerektiğini de ifade eden Ünsal, Ulucanlar'da yükseltilen direniş ruhuyla mücadele büyütüldüğünde geleceğin kazanılabileceğini ekledi. Mahalle halkının da destek verdiği eylem "Devrimci irade teslim alınmaz" sloganıyla sona erdi.

Ulucanlar katliamının 6. yılında katliamda şehit düşen Habib Gül nezinde tüm Ulucanlar şehitleri anıldı.

Saat 12:00'de DEHAP il binası önünden kalkan otobüslerle Helvacı'da bulunan Gül'ün mezarına gidildi. Otobüslerden inilip mezarlığa doğru gidileceği sırada kolluk güçleri kimlik kontrolü yaptı. GBT kontrolleri sırasında yaşanan yoğun baskılar kendini; 2 HÖC üyesinin aranmaları olduğu gerekçe gösterilerek gözaltına alınmasıyla gösterdi. Bu durum kitle tarafından alkışlarla protesto edildi. GBT kontrolünden sonra mezarlık yolu üzerinde arama yapıldı. Üzerinde, "Ulucanlar katliamının

hesabını soracağız" BDSP, DHP, HÖC, PARTIZAN, ESP yazılı pankartın açılmayacağını söyleyen kolluk güçleriyle kitle arasında yaşanan kısa süreli tartışmadan sonra pankart açılarak mezarlığa doğru sloganlarla yürüyüşe geçildi.

Yürüyüşün sonunda saygı duruşuyla başlayan anma, Gül'ün hayatının aktarılmasıyla, okunan basın metniyle, şiirlerle ve marşlarla devam etti. Ayrıca Gül'ün ablası da bir şiir okuyarak tüm devrim şehitleri önünde saygıyla eğildiğini söyledi. Anmaya ÖMP ve Kaldıraç da katıldı. Anmanın ardından kitle otobüslere binerek mezarlıktan ayrıldı.

"Buca şehitleri ölümsüzdür!"

Faşist Kemalist Diktatörlük bundan tam 10 yıl önce Buca Hapishanesi'nde üç devrimciyi katledip, onlarcasını da ağır yaralamıştı. Katledişlerinin 10. yılında Turan Kılıç, Yusuf Bağ ve Uğur Sarıaslan Buca Hapishanesi önünde gerçekleştirilen bir eylemle anıldı.

21 Eylül Çarşamba günü saat 12:30'da biraraya gelen Partizan, DHP, HÖC, ÖMP ve BDSP "Diyarbakır, Ümraniye, Ulucanlar, Buca, 19 Aralık katliamının sorumluları yargılsın" pankartı açarak Buca şehitlerini andı. Tüm devrim şehitleri nezdinde yapılan saygı duruşunun ardından, kitle adına basın metni okundu. Yapılan açıklamada "bu büyük saldırıda Turan Kılıç, Yusuf Bağ ve Uğur Sarıaslan vahşice dövülerek

katledildi. Katiller hakkında açılan soruşturmalar 'takipsizlik kararıyla' sonuçlandırılarak iktidarın katliamcılığı aklanmaya çalışıldı. Buca'nın ardından Diyarbakır, Ümraniye ve Ulucanlar'da gerçekleştirilen katliamlar da devletin hapishaneler politikasının bir parçasıydı" denildi. Açıklama sırasında sık sık "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz", "Buca şehitleri ölümsüzdür" vb. sloganlar atılırken eylem son dakikada gelen bir mesajın okunmasının ardından sonlandırıldı. Gelen mesajda Adana'daki kadın tutsaklara saldırıldığı ve durumları hakkında henüz bir bilgi edinilmediği bildirildi. Ardından "Devrimci tutsaklar yalnız değildir" sloganı haykırılarak eylem bitirildi.

(İzmir)

Her saldırıya karşı tek şiar: "DİRENİŞ!"

Her alanda devrimci-demokrat ve ilerici güçlere azgınca saldırmaktan geri durmayan TC devleti; son günlerde hapishanelerdeki devrimci ve komünist tutsaklara yönelik keyfi uygulamalarını arttırmıştır.

Geçtiğimiz günlerde Adana Kürkçüler F Tipi Hapishanesi'nde bulunan tutsaklar, kantinden aldıkları bisküvilerle yaş pasta yaptıklarından dolayı gardiyanlar tarafından dövülmüş ve sayım süresince ayakta, yüzleri duvara dönük bir şekilde hazırolda bekletilmek istenmiştir. Sayım vermek istemeyen tutsaklar koridorda dövülüp falakaya yatırılmıştır, disiplin cezalarına çarptırılıp hücrelere atılmıştır. Görüş hakkı, mektup, kitap, gazete okuma hakları ellerinden alınan tutsaklara ayrıca revire çıkma ve avukatlarla görüşme yasağı da getirilmiştir. Hapishane yönetimi ise tutsaklara "Buradan alınan bisküviyi yemek zorundasınız ve pasta yapamazsınız. Hele hele bisküviyi doğrayamaz ve parçalayamazsınız" diye tehdit ederken, kantindeki yiyeceklere "Amaç dışı kullanılamaz" etiketleri yapıştırıldı. Bu uygulamaların bir benzeri Kürkçüler E Tipi Kapalı Hapishanesi'ndeki kadın tutsaklara yapılıyor. Kadın tutsaklara, şiddet, taciz, falaka, sürgün ve hücre cezası gibi keyfi yaptırımlar uygulanıyor.

"Örgüt üyesi olmak ve örgüt propagandası yapmak"tan tutuklu bulunanlar, sayımlarda ve hücrelerinde sürekli dayığa maruz kalıyor. Geçtiğimiz günlerde gardiyanlar tarafından revire götürülme bahanesi ile alınan Şahcan Tümen, Yeşim Ekinci ve Hürriyet Doğan isimli tutsaklar maltaya çıkarılıp dövülmüştür. Falakadan geçirilen tutsaklara

darp izlerine rağmen doktor tarafından rapor verilmemiştir. Ayrıca sıra uygulaması ile kadın tutsakların sayılmasını protesto eden Çiğdem Mirçoğlu, Eylem Güden, Şirvan Çelik, Arzu Maz, Çiğdem Ünsal adlı tutsaklara da dayak atılıp tedavi olmalarına izin verilmemiştir.

Ayrıca Sincan F Tipi Hapishanesi Disiplin Kurulu tutsakların çıkardığı "Vız Gelir" adlı mizah dergisinin 8 sayısını imha etti. Mizah dergileri ise müstehcen olduğu gerekçesiyle hapishaneye alınmıyor. Ayrıca bazı hapishanelerdeki tutsakların ailelerine gönderdiği mektuplardaki bazı hitap sözcükleri ve "F Tipi" ifadesi karalanıyor. Birçok mektupsa bu gerekçeyle iletilmiyor.

29 Eylül Perşembe günü tutsakların durumlarını öğrenen TUYAB, konuya ilişkin Sultanahmet Adliyesi önünde basın açıklaması düzenleyerek saldırıyı protesto etti.

TUYAB adına basın metnini okuyan Meltem Kuruhan; 21 Eylül günü Adana E ve F hapishanelerinde kadın tutsaklara "Ayakta sayım vermiyorlar" diye saldırıldığını anlatarak ağır yaralanan kadın tutsakların hiçbir tedavi veya sağlık kontrolünden geçirilmeden tek kişilik hücrelere alındıklarını ve bunun devletin imha politikasının açık bir göstergesi olduğunu söyledi.

Kuruhan konuşmasının devamında TUYAB olarak konuya ilişkin suç duyurusunda bulunacaklarını ve bu saldırılara karşı açılan davanın takipçisi olacaklarını belirtti.

Basın metninin okunmasının ardından eylem bitirilerek suç duyurusunda bulunuldu. (İstanbul)

5 yıl aradan sonra “Hayata Dönüş”ün keşfi yapıldı!

Aradan 5 yıllık zaman geçmiş olmasına rağmen katliam ve direniş tüm sıcaklığıyla hapisane duvarlarına sinmişti bir kere. Koşullar, ne 19 Aralık katliamındaki

mesesi de gerçekleştirilerek, Bayrampaşa'da katliam ve saldırıya maruz kalan tutsakların katliamla ilgili ifadeleri alındı. Devletin katliama gerekçe gösterdiği “cezaevinde sayım ve aramanın yapılmadığı” gerekçesi üzerinde duruldu. 19 Aralık akşamı hapisane idaresinin sayım yaptığı ve katliamdan yaklaşık bir hafta önce de genel aramanın yapıldığı söylenerek bu iddiaların hiçbirinin doğru olmadığı belirtildi. Devletin o gün bir katliam gerçekleştirdiği ve tutuklularında bu katliama karşı meşru savunma haklarını kullandıkları ifade edildi. “Güvenlik” gerekçesi ile katliamın yapıldığı diğer koşullarda inceleme yapılmamasına sanık avukatları itirazlarını belirterek, bu koşullarda da inceleme yapılmasının koşullarının yaratılması talebinde bulundular.

Operasyondan 5 yıl sonra yapılan keşfin değerini yitirdiğini ifade eden Av. Behiç Aşçı, “Geçen tüm zamana ve koşullarda yapılan tüm onarım ve tadilata rağmen izler hala silinmemişti. İdare girişinden hücrelere doğru atışlar yapıldığını tespit ettik. Ama bu keşif, operasyonların hemen ardından olsaydı sonuç çok daha farklı olacaktı” dedi.

“6 arkadaşım diri diri yakıldığı o koğuştaydım”

Keşfe katılan ve operasyon esnasında C 1 koğuşunda kaldığını belirten Miniüre Demirel ise, “Koşullar operasyonun yapıldığı gün gibi değildi. Ben de 6 arkadaşım diri diri yakıldığı o koğuştaydım. O gün kullandıkları kimyasal gazlardan ve

yüksek dereceli ısıdan pencere demirleri eğilmişti. Ama şimdi o pencerelerinin değiştirildiğini, duvarların boyandığını ve bir kısım kurşun deliklerinin tamamen kapatıldığını gördüm” diye konuştu.

Aradan 5 yıllık zaman geçmiş olmasına rağmen katliam ve direniş tüm sıcaklığıyla hapisane duvarlarına sinmişti bir kere. Koşullar, ne 19 Aralık katliamındaki ne de ondan önceki gibi. Her şey değiştirilmişti ancak değiştirilemeyen tek şey vardı, o da her bir köşesine direnişin ilmek ilmek, kanla yazıldığı gerçeği ve bu gerçeğin hiçbir zaman değişmeyeceğiydi.

19 Aralık “Hayata Dönüş” Katliamından 5 yıl sonra keşfi yapılan Bayrampaşa Hapishanesi’nde, tüm tadilat ve onarımlara rağmen kurşun izleri duvarlardan silinemedi. “Hayata Dönüş” operasyonunun ardından 167 tutsak hakkında, “cezaevi idaresine isyan ettikleri” ve “kamu malına zarar verdikleri” gerekçesiyle açılan davada, avukatların keşif talebini kabul eden Eyüp 3. Asliye Ceza Mahkemesi’nden bir heyet 5 yıl sonra keşif için Bayrampaşa Hapishanesi’ne geldi. Savcı, Hakim, 4 sanık durumdaki eski tutsak ve 11 avukatın oluşturduğu heyet, 23 Eylül günü incelemeler yapmak üzere sabahın erken saatlerinde Bayrampaşa Hapishanesi’nde bulundu. Hapishane önünde yoğun “güvenlik” önlemleri alınırken, keşfi izlemeye gelen gazeteciler ise hapishane yönetimi tarafından içeri alınmadı.

C 1 ve C 15 koğuşlarında ve malta ola-

rak tanımlanan ana koridorda yapılan incelemelerde, kurşun izlerinin hala durduğu ve atış yönlerinin belirgin bir şekilde ortada olduğu görüldü. Katliamın yapıldığı koşullarda yapılan tadilatlarla, adeta katliam izleri silinmek istense de bu başarılamamıştı. 6 devrimci kadın tutsağın yakılarak katledildiği koğuşun tavanlarında açılan delikler kapatılmış, koğuş camlarının önündeki eriyen demir parmaklıklar değiştirilmişti. Adli tutsakların tutulduğu koğuşların iç kısımlarında kurşun izleri ise hala duruyordu.

Koşulları birbirinden ayıran ana mal-tadaki kapılara isabet eden kurşunların açtığı delikler ise kapatılmamış, kapılar değiştirilmemişti. Koğuş kapılarında dışarıdan içeriye ateş edildiğini gösteren kurşun delikleri kapatılmamış, ancak kırılan havalandırma duvarları onarılmıştı.

Yapılan keşfin ardından, keşif mahke-

Gecekondu yıkımları devam ediyor!

AKP hükümetinin “Kentsel Dönüşüm” adı altında başlattığı gecekondu yıkım saldırıları devam ediyor. 2004 yılında başlatılan “kaçak yapılaşmayla mücadele” adı altında yapılan yıkım saldırılarıyla emekçi halk yerinden yurdundan ediliyor. “Gecekonduları yıkıp sizi daha güzel evlere yerleştireceğiz. Hem de çok düşük taksitlerle” diyen AKP hükümeti yağmur, çamur demeden insanları zorla evlerinden çıkartarak sokakta bırakıyor. Kadıköy Küçükbakkalköy’de bulunan 42 gecekondu sahibine 3 gün önce yıkım tebliğati gönderildi. Ve 29 Eylül’de 42 gecekondu yıkıldı.

29 Eylül Cuma günü Kadıköy Küçükbakkalköy’deki 42 gecekondu yıkım ekipleri tarafından yıkıldı. Yıkım ekipleri sabah erken saatlerde bölgeye giderken gecekondu sahipleri, yıkım ekipleri ve polisle tartıştılar. Polis aralarında gecekondu sahiplerinin avukatının da olduğu kişileri gözaltına aldı. Bu arada gecekondu sahipleri sağanak yağmurun altında ev eşyalarını korumaya çalıştılar. Birçok eşyanın kullanılmaz hale geldiği görüldü. Yaşanan tartışmaların ardından ise yıkım ekipleri dozerlerle 42 gecekonduyu yıktı. (Kartal)

Eğitim emekçilerinden YÖNETMELİĞE PROTESTO

Eğitim-Sen İstanbul 2 No’lu Şubesi 1 Ekim Cumartesi günü Kadıköy Postanesi önünde saat 14:00’de “Öğretmenlik Kariyer Basamaklarında Yükselme Yönetmeliği”ni protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması yaptı. Postane önünde toplanan yaklaşık 30 kişi, “Apolet değil, insanca yaşayacak ücret istiyoruz!” yazılı bir pankart açarak “Uzmanlık sınavı geri çekilsin”, “Yaşasın grev ve toplu sözleşme” sloganlarını attı.

Eğitim-Sen 2 No’lu Şube başkanı Hasan Toprak’ın okuduğu basın metninde, yönetmelikle ilgili genel bilgi verildi ve “Milli Eğitim Bakanlığı 13.08.2005 tarihinde Öğretmenlik Kariyer Basamaklarında Yükselme Yönetmeliği’ni resmi gazetede yayımlayarak yürürlüğe soktu. Başvurular

30 Eylül’de sona erdi. Sınav ise 27 Kasım’da yapılacaktır. Son yayınladığı genelge ile Atatürk Üniversitesi İslami İlimler Fakültesi, Ankara İlahiyat

Fakültesi mezunlarını ise tezli lisans mezunu kabul edip, sınavlardan muaf tuttu” dedi.

Toprak, eğitim sisteminin bilimselliğe dayanmayan ezberci yönüne değinerek “sınavların niteliği arttırmadığını lise ve üniversiteye giriş sınavları göstermiştir. Binlerce öğrencinin sıfır çekmesi bunun göstergesi değil midir?” dedi.

Eğitim sisteminin düşünsel yanlışlığının yanısıra uygulamadaki çarpıklığa da değinen Toprak, “Birleştirilmiş sınıflar, sınıfların kalabalıklığı, okulların araç-gereç yönünden donanımlı olmamasını ortadan kaldırmın, öğretmenlerin niteliği hemen %50 artacaktır” diye konuştu. Açıklamanın ardından Eğitim-Sen’liler yönetmelik kararını protesto etmek için topladıkları imzaları Milli Eğitim Bakanlığı’na faksладılar. (Kartal)

Bir tarafta kadrolaşma, diğer tarafta taşeronlaştırma

29 Eylül Perşembe günü Basın Yayın ve İletişim Emekçileri Sendikası (Haber-Sen), TRT’de son süreçte artan görevden alma işlemlerine dikkat çekerek, “Dileriz operasyonların amacı yeni bir kadrolaşma süreci başlatmak değildir” uyarısında bulundu.

TRT Genel Müdür Yardımcısı, Daire Başkanı ve Sosyal İşler Daire Başkanı’nın görevden alınmasına ilişkin yazılı açıklama yapan Haber-Sen Merkez Yönetim Kurulu, yeni TRT Müdürü’nün seçileceği bu süreçte böyle bir uygulamanın dikkat çekici olduğunu kaydetti. Açıklamada, “Dileriz operasyonların amacı, yeni TRT Genel Müdürlüğü’ne dikensiz gül bahçesi bırakıp, yeni bir kadrolaşma süreci başlatmak değildir. Haber-Sen olarak seçim sürecini yakından takip edeceğiz” denildi.

PTT’deki taşeronlaşma uygulamaları sonucu, eşi işte çalışan dağıtıcı posta elemanlarına asgari ücret verildiğini, çalışanların örgütlenme ve izin haklarını kullanamaz duruma getirildiği ve aylık ücretlerin gecikmeli olarak verildiği belirten ve bunun için mücadelelerini yükseltme kararlılığını sergileyen Haber-Sen İstanbul 8-9 No’lu şube üyeleri, 22 Eylül Perşembe günü Sirkeci Postanesi önünde biraraya gelerek “Eşit işe eşit ücret” ve “Taşeron değil kadrolu personel” taleplerini dile getirdi.

KESK’e bağlı Haber-Sen İstanbul 8-9 No’lu şube üyesi kitle, “Birlik, mücadele, zafer” yazılı pankartı ve “Taşeron değil kadrolu personel”, “Eşit işe eşit ücret istiyoruz”, “Artık yeter biz bu yükü taşıyamıyoruz” dövizleri eşliğinde Sirkeci Postanesi önünde saat 13:00’de toplandı.

Haber-Sen Genel Merkez Yöneticisi Mehmet

Demir, PTT’de 3 kişinin yapması gereken işi bir kişinin yaptığını söyleyerek PTT içindeki devasa boyuttaki emek sömürüsüne dikkat çekti. PTT çalışanlarının yaşadığı sorunlara da değinen Demir, “Yaşanan sorunlardan kaynaklı, İzmir’de PTT çalışanı bir kişi intihar girişiminde bile bulundu” dedi.

Taşeronlaşmanın sonuçları

Haber-Sen 9 No’lu Şube Başkanı Ali Yıldız da, PTT işkolunda personel açığının resmi rakamlara göre yaklaşık 5 bin, gerçek kadro açığının ise yaklaşık 10 bin olduğuna dikkat çekti. PTT’deki taşeronlaştırma uygulamalarına da değinen Yıldız, “Eşit işi yapan, eşit koşullarda çalışan, her türlü sorumluluk verilen taşeron firmada dağıtıcı posta elemanları, asgari ücretle çalıştırılarak örgütlenme ve izin haklarını kullanamaz durumdadır. Aylık ücretler gecikmeli verilererek yoğun emek sömürüsü yaşanmaktadır” diye konuştu. PTT merkezlerinde ve şubelerinde can güvenliği ve iş güvenliği kalmadığını belirten Yıldız, işkolunda

yoğun kapkaçlar ve soygunlar yaşandığını da ifade etti.

‘İhanet’ içindeki sendikalara tepki

PTT hastanesi çalışanlara hizmet verirken, hükümetin bir yasal düzenleme ile hastaneyi Sağlık Bakanlığı’na devrettiğini hatırlatan Yıldız, bu durum karşısında yetkili Türk Haber-Sen’in sessiz kaldığını belirtti. Kamu-Sen ve Memur-Sen gibi sarı sendikaların iki milyon kamu emekçisinin taleplerini, 5 YTL teklifiyle AKP hükümeti ile işbirliği yaparak sattığını dile getiren Yıldız, “Biz kamu emekçileri sendikası olarak ihanet içindeki sendikaları kınıyoruz” dedi.

(H. Merkezi)

“Coca Cola içme, zulme ortak olma”

DİSK/Nakliyat-İş Sendikası’na üye oldukları için işten atılan 110 Coca-Cola işçisi 100’ü aşkın gündür direnişlerine devam ediyor.

19 Mayıs 2005 tarihinden itibaren sendikalaşma mücadelesi veren işçiler patronun, polisin baskılarına karşı sendika haklarını savunuyorlar. İşçiler verdikleri mücadeleyi daha geniş kesimlerle birleşerek yürütüyor. “Coca-Cola Boykotu”na başlayan işçilerle birlikte DİSK, KESK ve TMMOB konuyla ilgili bir basın açıklaması yaparak bildiri dağıtımını yaptılar. 24 Eylül Cumartesi günü Ankara’da bulunan ilerici, duyarlı kurumlarla biraraya gelinerek yapılan eylemde Coca-Cola işçilerinin yalnız olmadığı haykırıldı. (Ankara)

12 Eylül faşizmi lanetlendi

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası 25. yılında ülke dışında da protesto edilerek lanetlendi. Kuzey Londra bölgesinde TKP/ML,

MKP ve Devrimci Yol taraftarlarının katılımıyla 17 Eylül günü yapılan etkinliğe yoğun katılım oldu. Stuttgart’ta da kitlesel bir yürüyüş ve miting düzenlendi. Mitingde “Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz”, “12 Eylül’ün hesabını soracağız” sloganları atılırken TKP/ML, MKP, TKİP, TİKB(B) ve Devrimci Yol’un yurtdışı örgütlenmeleri tarafından bir bildiri okundu.

Halkların Kardeşliği İçin Kadın İnisiyatifi’nden eylem

Yaklaşık 8 aya yakın bir dönemdir süren ve ülke çapına yayılmaya çalışılan linç dalgasına karşı emekten yana kadın örgütlenmeleri de tepkilerini ortaya koydu. 19 Eylül Pazartesi günü İstanbul İHD Şube binasında bir araya gelen Halkların Kardeşliği İçin Kadın İnisiyatifi saat 11:20’de konuya ilişkin bir basın açıklaması yaparak tepkilerini ortaya koydular.

Açıklama öncesinde inisiyatif adına kısa bir konuşma yapılarak son dönemlerde ülke çapında bazı gericilerce linç kültürü, gerilimi yükselen savaş koşulları ve kitle örgütlerine baskı yapmak için düzenlenen operasyonların

gözler önünde olduğu belirtilerek, kadınlar olarak bu tür eğilim ve politikaların karşısında durulabileceği söylendi.

Hemen ardından konuya dair sinevizyon sunumu yapılarak açıklamaya geçildi. Türkçe ve Kürtçe yapılan açıklamada resmi ve gayri-resmi ağızlar tarafından kışkırtılan linç girişimleri, şovenizm ve bu mantıkların ayrılmaz bir parçası haline gelen cinsiyetçiliğe karşı bir araya gelindiği belirtilerek, kitleleri farklı bir kimliğe karşı şiddete yönelten hiçbir düşünceye inanmadıkları söylendi.

Newroz’la başlayan ve Trabzon

Maçka’da, İzmir’de, Seferhisar’da, Bozüyük’te tırmandırılan linç girişimlerinin 6-7 Eylül 1955’te İstanbul’da gayrimüslimlere yapılan linçlerde olduğu gibi örgütlü olduğunun altı çizilerek, saldırganların “halk” olarak gösterildiği ve yönetenlerin de mağdurlara yasal soruşturmalar açtıkları, onları “hain, düşman” olarak tanımladıkları söylendi.

Açıklamanın sonunda ilerleyen zaman içinde İnisiyatif’in gelecek eylemlerini açıklayacağı belirtilerek diğer kadın grupları ve derneklerine de İnisiyatife katılma çağrısı yapıldı.

(İstanbul)

BU SEÇİMİN GALİBİ YOK!

15 milyon civarında seçmenin seçimlere katılmaması, ilk defa seçimlere katılma hakkını elde edilen 18 yaş kitlesinin katılım oranının giderek düşmesi ve bunun ise genç seçmenlerin burjuva siyaset tarzına ilgisiz kalması gibi düşündürücü bir sonuç çıkarması, yönetememe krizine ilişkin önemli bir veri oluşturmaktadır. Kısacası bu seçimler sadece Almanya'nın uluslar arası alandaki prestijini sarsmakla kalmamış, iç dengeleri de büyük ölçüde alt-üst etmiştir.

2. Paylaşım Savaşı sonrası en ağır iktidar krizinin yaşandığı Almanya'da, 18 Eylül 2005'te bir erken seçim gerçekleşti. Hükümetinin son yıllarında sosyal yıkım politikalarına büyük bir hız veren ve böylelikle de geniş yığınların daha fazla işsizliğe, yoksulluğa itilmesini sağlayan SPD/Yeşiller koalisyonu, bu politikalar sonucu içine girdiği yönetememe krizini aşmak için erken seçim kararı alarak, yeniden ve daha güçlü iktidar olmanın hesapları içine girdi. Sosyal demokrat maske altında, sermayenin doğrudan temsilciliğini yaptığı, hayata geçirdiği yıkım politikaları ile açıkça gösteren Almanya başbakanı Schröder, seçim çalışmaları boyunca büyük bir iki yüzlülük, bundan da öte yüzüstlük örneği sergileyerek, kendi hayata geçirdiği yıkım politikalarına karşı muhalefet etti!

Ancak, Schröder bu "muhalefeti" eski SPD kadroları aracılığı ile yapmaya çalışsa da, hoşnutsuzluğu giderek artan kitlelerden tokat yemesinin önüne geçemedi! Almanya'daki 61 milyon seçmen, hiç kimseyi ve bununla birlikte de hiçbir burjuva partiyi iktidarda görmek istemediğini bu erken seçimler vesilesiyle, hem iktidara hem de burjuva muhalefete deklare etti. Böylelikle en büyük muhalefet ittifakı olan, diğer başbakan adayları Merkel önderliğindeki CDU/CSU da seçimlerden boyunun ölçüsünü alarak çıkmış oldu.

Seçim sonrası her ne kadar her iki başbakan adayını da seçimin galibi gibi ortada dolaşsa da, bu seçimin galibi yok!

Son 15 yılın en büyük yenilgisini alan SPD'nin parlamentoda kazandığı sandalye sayısı 222 iken, tarihinin 3. büyük yenilgisini alan CDU/CSU'nun sandalye sayısı 225. Alman basını bu durumu şöyle özetliyor: "Merkel Schröder'e iyi bir tokat attı, ancak kendisi de birkaç yerinden morarmaktan kurtulamadı!"

Seçim öncesi her ikisine de göz

kırpan burjuva medyası, bu durumdan da vazife çıkararak, olayın magazinelleştirilmesini işleyerek, yenilginin sözde analizini yapmaya başladı. Schröder'i Roma imparatoru Sezar kılığında resmederek "Schröder sadece başbakan değil, imparator olmak istiyor" gibi söylemlerle bir yandan Schröder'i eleştirir gibi görünürken, diğer yandan Merkel ile nasıl bir ittifak yaparlarsa daha "istikrarlı" bir hükümet oluşturulabileceğine dönük "tespitler" yapıyorlar.

Merkel'e ilişkin ise "kadın" olmasının getirdiği "dezavantajlar" sıralanıyor! CDU/CSU'nun ve tabanının bu konuda ne kadar tutucu olduğu, seçim yenilgisinin gerekçesi yapılmaya çalışılıyor. Neymiş, "kutsal aile" yapısına ve kadının bunun içindeki rolüne büyük önem veren bu camia ve hatta aynı değer yargılarını savunduğunu iddia ettikleri Alman toplumunun büyük kesimi, başbakanlığı, kadın olmasının yanı sıra, iki kez evlenmiş olan, ikinci evliliği öncesi ise 17 yıl "nikahsız" yaşadığı söylenen, sadece bu haliyle bile "kutsal aile" yapısına "uymayan" bir "kadına" emanet etmek istememiş!

Bu magazinelle yorumları bir yana bırakarak esas olana, Merkel'in sınıfsal-ideolojik duruşuna bir göz atarsak, şöyle bir tablo çıkıyor ortaya:

1954 yılında, Teolog bir babanın kızı olarak Doğu Almanya'da dünyaya geliyor. Fizik eğitiminin yanı sıra, genç yaşlarda politika ile ilgileniyor. Hırslı bir politikacı olduğu söylenen Merkel, 1990 yılında, yani doğu bloklarındaki çöküş sürecinin başlangıcında başbakanlık sözcülüğü yapıyor. Doğu ve Batının birleşmesinden hemen sonra ise, Helmut Kohl başkanlığındaki CDU'nun kadın ve çocuktan sorumlu bakanlığına getiriliyor.

Bu tablodan ortaya çıkan sonuç ise, Merkel'in daha gençlik yıllarından başlayarak sermayenin temsilciliğine soyunduğudur. Sovyetler'de Kruşçev revizyonizmi ile başlayan,

sosyalizmi ve onun tüm kazanımlarını tasfiye etme süreci, 2. Paylaşım Savaşı sonrası Sovyetlerin etrafında oluşmuş olan halk demokrasilerini de etkisi altına almakta gecikmemiş, Sovyetlerde bu süreçte ortaya çıkmaya başlayan ve sonrasında hakim güç haline gelerek, çöküşü hızlandıran Yeni Burjuvazi bu ülkelerde de giderek etkinlik kazanmıştır. İşte gerici/ tutucu aile yapısından gelen Merkel de yine bu sürecin ürünüdür ve öteden beri, önceleri eski Doğu Almanya'daki, sosyalizmin tasfiyesini getiren yeni burjuvazinin, sonraları ise başta Avrupa burjuvazisi olmak üzere, dünya kapitalist-emperyalist sisteminin tüm egemenlerinin temsilcisidir. Tıpkı sosyal demokrat maskeli rakibi Schröder gibi! Kısacası, Merkel'in seçimlerden yenik çıkmasının gerçek nedeni, sermaye sınıfını ve onların siyasal sosyal yıkımı daha da derinleştirmeye dönük politikalarını temsil etmesidir. Aynı neden, yine fikir ve işbirliği içinde olduğu rakibi Schröder ve bu politikaları destekleyen tüm düzen partileri için de geçerlidir. Bu seçimlerde oyunu belli ölçüde artırmış olan Sol/ PDS ittifakı kitlelerin hoşnutsuzluğunu bir ölçüde yanına çekmeyi başarsa bile, seçim akşamı ağızlarından kaçırarak ortanın solu olma hayali, bunların kırılma olduğunu da göstergesi olmuştur.

Seçim sonrası hükümet modelleri arayışı içinde gündeme gelen, trafik lambası koalisyonu denilen SPD-FDP- Yeşiller, Karma koalisyon denilen CDU-FDP-Yeşiller ve SPD-Yeşiller-Sol/PDS hükümet modelleri, yönetememe krizinin aşılmasını değil, derinleşmesini getirecek gibi görünüyor.

15 milyon civarında seçmenin seçimlere katılmaması, ilk defa seçimlere katılma hakkını elde eden 18 yaş kitlesinin katılım oranının giderek düşmesi ve bunun ise genç seçmenlerin burjuva siyaset tarzına ilgisiz kalması gibi düşündürücü bir sonuç çıkarması, yönetememe krizine ilişkin önemli bir veri oluşturmaktadır. Kısacası bu seçimler sadece Almanya'nın uluslararası alandaki prestijini sars-

makla kalmamış, iç dengeleri de büyük ölçüde alt-üst etmiştir.

Alman ekonomisi bu sonuç karşısında yaşadığı ve giderek derinleşmesine kesin gözüyle bakılan şoku nasıl atlatacağının hesaplarını yapıyor. Çünkü hükümet hangi parti ve ittifaklardan oluşursa oluşsun, bundan böyle istikrarın sağlanabilmesinin mümkün olmadığı görüşü hakim. Sermaye kendisi için "gerekli" olarak gördüğü "ekonomik reformların" bu seçim sonuçları göz önünde bulundurulduğunda, hayata geçirilemez olduğu görüşünde. Bu "reformlar" ise hiç kuşkusuz, işçi-emekçi yığınlarına dönük saldırıların artırılması, sosyal yıkım politikalarının daha da artan bir şiddetle hayata geçirilmesinden başka bir anlam ifade etmemektedir. Daha seçim öncesi başlayan ve özde son yıllarda hayata geçirilen kitlesel işten çıkarma tehditlerine, işletmelerin işyerlerini başka ülkelere taşıma eğilimi de eklenmiş durumda. İşletmelerin, ucuz iş gücü potansiyeli olarak görülen ülkelere kaydırılması yeni olmasına karşın, Alman ekonomisi bu defa Avusturya, İsviçre gibi ülkelere dahi taşınmayı gündeme getirebilmektedir. Yani bugüne kadar sözde de olsa dile getirilen "önce anavatan Almanya" söylemleri, Alman sermayesi tarafından hızla terk edilecek gibi görülmektedir.

Hem iktidarın hem de muhalefetin ağır bir yenilgiyle çıktığı bu seçimin katılımcılarından biri de, Almanya'da yaşayan göçmen, mülteci vb. kesimlerin kurumsal ve bireysel düzeyde desteklediği MLPD (Almanya Marksist Leninist Partisi). 1994 yılında yapılan seçimlere oranla, oylarını yaklaşık dört misli artıran MLPD, seçim öncesi sosyal yıkıma karşı gerçekleştirdiği, Pazartesi Eylemleri vb. aktif eylemliliklerle, özellikle sınıf bilinçli kesimlerin desteğini bir ölçüde de olsa arkasına almayı başardı.

Seçim sonrasında değişik kesimler ve kişilerce değerlendirmeler yapıldı/yapılmaktadır.

Aşağıdaki değerlendirme de, bu bağlamda görüşünü istediğimiz, Almanya/Nürnberg'de MLPD'ye yakınlığı ile bilinen, göçmen ve mültecilerin, bir diğer deyimle de "yabancıların" avukatı olarak anılan Av. Manfred Heorner'e aittir.

SİYASAL KRİZ SEÇİMLERDEN SONRA İYİCE DERİNLEŞTİ

Burjuva partiler SPD ve CDU/CSU, 18.09.2005 tarihinde yapılan seçimlerin ardından iki hafta geçmesine rağmen, halen bir hükümet kurmayı başaramadılar. Büyük koalisyon çabaları, başbakan Schröder ve CDU başkanı Merkel'in iktidar olma iddiası nedeniyle boşa çıktı. Her ikisi de seçim mücadelesi sırasında büyük bir koalisyonu sürekli ret ettiler. Ancak bu artık çok gerilerde kaldı.

Bu arada işveren örgütleri geniş kitlelerin yaşam koşullarına dönük saldırıların daha da artması yönünde sabırsızca bir dayatma içindeler. Onların arzu ettiği CDU/CSU/FDP'den oluşan hükümet modeli seçmenlerce geri çevrildi. Sermayenin çoğu temsilcisi, son ana kadar büyük bir koalisyonla karşı uyarılmışlardı. Çünkü onlar, büyük bir koalisyonun, sokakta ve işyerlerinde mücadeleciler bir muhalefetin ortaya çıkması anlamına geleceğini çok iyi biliyorlar. Bu da parlamentodaki sözde "muhalefet" partilerinden en küçük bir şey bile beklenemeyeceğini daha da açık bir biçimde göstermektedir. Şu an artık, emekçilerin yaşam koşullarını iyileştirecek ve tüm parlamenter hayalleri boşa çıkaracak olan tek şeyin işyerlerindeki ve sokaktaki mücadele olduğu daha da belirginleşmiştir.

Alman İşverenleri Federal Birliği Başkanı, yeni bir hükümete sekiz taleple bir katalog hazırladı. Bu talepler arasında tüm ev giderlerinde kısıtlamalar, tekellerin yükünü daha da azaltacak olan bir "büyük vergi reformu", işverenlerin işsizlik sigortası payının düşürülmesi ve "karşı finansman" olarak da katma değer vergisinin artırılması bulunmaktadır. Kitleler yeni hükümetle birlikte, sosyal yıkımın yanı

sıra, demokratik hak ve özgürlüklerdeki yıkımın da hiç azalmadan süreceğini hesaba katmalıdır.

Olası hükümet bileşimi henüz daha gökyüzünde, yıldızlarda dururken, işyerlerindeki tekeller, işyerlerinin tasfiyesine ve sömürünün artırılmasına dönük yeni bir saldırı dalgası başlattılar. Bunu ilk başlatan ise Siemens oldu. Tüm dünya çapında 8 500, Almanya genelinde ise 6 bin çalışanın işyeri ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Alman Telekom, kendi işletme tarihinin en büyük işyeri yıkımını gerçekleştiriyor. 2008 yılına kadar sabit telefon hattı T-Com'daki 86 bin çalışandan 30-45 bin arası çalışan işyerlerini kaybedecek. AEG'nin Nürnberg atölyesi kapatılmak isteniyor. VW- Holding en az 30 bin ve Daimler Chrysler ise 8 500 işyerini ortadan kaldırmaya çalışıyor. Siemens ve VW gibi holdinglerin yoğun bir biçimde gerçekleştirdikleri saldırıları "yüksek masraf" ve sözde "azalan gelir" gibi söylemlerle haklı çıkarmaya çalışmaları, tam anlamıyla kasıtlı propagandadır. Siemens geçen yıl kazancını % 39 artırarak, 3.4 milyar kâr elde etti. Çalışma koşullarına dönük kötüleşme saldırıları ve iş yeri tasfiyeleri Almanya'ya özgü bir durum değildir. Bugün uluslararası tekellerin, hızla büyüyen iş randımanı temelinde, dünya çapında yeni bir sömürü saldırısı ve imha savaşı söz konusudur. Gerçekte olan ise, dünya pazarına hakim olmaya dönük kavganın kızışmasıdır.

Tekelleri Almanya'daki saldırılarında teşvik eden bir şey de, seçim sonucuna ilişkin beklentilerinin hayal kırıklığına uğraması ve taleplerini hayata geçirecek istikrarda bir hükümetin ufukta görülmemesidir. Kitleler gerçekte de tekellerin ve tekel partilerinin halk düşmanı kriz programlarına anlamlı bir cevap verdiler. CDU/CSU % 3.3 puanlık bir kayba uğradı, bu ise 2002'deki seçimlerden 1.891.521 daha az seçmen anlamına gelmekte. CDU/CSU daha bu yılın başlarındaki kamuoyu yoklamalarında % 49'a ula-

şıyordu. Çünkü insanlar böylelikle Schröder/ Fischer hükümetini durdurabileceklerini düşünüyordu. Ancak bunlar koyu halk düşmanı yüzlerini açık edince, insanlar durumlarının daha da kötüleşeceğini hemen anladılar. Seçimlere ilişkin bu tutumu Schröder/ Fischer hükümetinin onaylanması biçiminde değerlendirmek yanlış olur. SPD 2002'deki genel seçimlere oranla %2.2 kayba uğradı, yani bu da 2.340.428 seçmen anlamına gelmektedir ve hatta 1998 seçimlerine oranla 4.033.029 seçmen. İşte siyasal krizin derinleşmesi de, kitlelerin hem hükümeti hem de burjuva muhalefeti ret eden bu tavrında ifadesini bulmaktadır. Özellikle de SPD'nin kitle temelindeki çözülme, işçi hareketi üzerindeki burjuva etkiyi azaltmaktadır. Bu durum ise, işçi sınıfının on yıllardan beri küçük burjuva- reformist düşünüş tarzı ile doldurulmuş olan bilincinde, etkili ve üst düzeyde bir proleter sınıf bilincinin gelişmesi için yer açacaktır.

Ayrıca seçim sonuçları çok belirgin bir sol eğilimi göstermektedir. Bu ise şu an, ülke genelinde % 8.7 oranda oy alan Sol Parti/PDS'nin dört milyon üzerindeki seçmeninde ifadesini bulmaktadır. Birçok insan MLPD'ye yakın olmasına rağmen, oylarını sol partiye verdiler, çünkü parlamentoya girme şansı olan tek sol parti oydu. Bu bir yandan anlaşılır bir şey, ancak henüz aşulamamış olan parlamenter hayallerle veya bu kapitalist toplum içinde de bir şeylerin değiştirilebileceğine inanan reformist düşüncelerle de bağlantılı.

Faşist ve mikro (ultra) gerici partiler, beklentilerinin gerisinde kaldılar ve hak ettikleri bir seçim yenilgisi aldılar.

MLPD 45.166 ikinci tercih oyu aldı. MLPD en son 1994'te ülke genelinde seçime katıldığında 10.038 oy almıştı. Böylelikle bu defaki sonuç bunun 4,5 katı oluyor. Birinci ve ikinci

tercih oy verilme esnasındaki değişik seçim tutumundan kaynaklı, MLPD'nin gerçek seçmen sayısı ülke çapında 50-60 bindir aslında. MLPD Doğu Almanya'da 21.781 ikinci tercih oyu alarak, oylarının yaklaşık yarısını almış oldu. MLPD'nin oyları, 1994'teki parlamento seçimlerine oranla, eski Almanya eyaletlerinde % 100 ile % 400 arasında; yeni Almanya eyaletlerinde ise, Saksonya'da % 340 ve Saksonya-Anhalt'da ise tam % 1.300 artmıştır.

MLPD'ye verilen oylar, öyle kolaylıkla diğer partilere verilen oylarla kıyaslanamaz. Kitleler televizyondaki, radyodaki ve basındaki geniş çaplı medya boykotu ve diğer yoğun seçim engeli koşullarında, MLPD için, onun programı için, onun adayları için ve sosyalist alternatif için, bilinçli bir tercih yapmak durumundaydılar. Özellikle de % 5 şartı ile küçük partilere verilen oyların boşa giden oylar olduğu telkin ediliyordu onlara. Yani bugün MLPD'yi seçmek, epeyce yüksek bir sınıf bilincini gerektirmektedir. Aynı zamanda bu oylar, MLPD'nin kitleler üzerindeki, iki yıldır giderek artan gerçek etkisini yansıtmamaktadır. MLPD elbette, parti inşasını bu seçim mücadelesi bağlamında epeyce genişletebilir ve hızlandırabilirdi. MLPD ülke çapındaki bu seçim mücadelesini, 202 şehirde parti çalışmasını sistematik olarak yeniden ele almak ve partiyi tanıtmak için kullandı. Seçim mücadelesi boyunca toplam 360 şehirde parti faaliyeti gerçekleştirildi, bunların % 50'den fazlası 20 binin üzerinde nüfuslu yerlerdir. MLPD'nin artan gücü bağlamında ele alındığında, mevcut istikrarsız siyasal durum, sınıf mücadelesinde bir yükselişi getirebilecek unsurdur! Gerçek sosyalizme ulaşmak için verilen, toplumu dönüştürme mücadelesinin objektif ve subjektif koşulları, gözle görülür biçimde iyileşmiştir.

**61 milyon seçmen,
hiç kimseyi ve bununla birlikte de hiçbir burjuva partiyi iktidarda görmek istemediğini bu erken seçimler vesilesiyle, hem iktidara hem de burjuva muhalefete deklare etti.**

Sosyal Forum'un ön hazırlık toplantısının ardından

6-9 Nisan 2006'da Yunanistan'da yapılacak olan Avrupa Sosyal Forumu'nun (ASF) hazırlık toplantısı 23-25 Eylül 2005 tarihleri arasında İstanbul Teknik Üniversitesi Maçka Sosyal Tesisleri'nde gerçekleştirildi.

Bu hazırlık toplantısının özelliklerinden biri de Yunanistan, Fransa, Polonya, İtalya, Macaristan ve Romanya'nın yanısıra Türkiye'den birçok devrimci, demokrat ve anti-emperyalist kurumun katılmasıydı. Örneğin ILPS, HÖC, ESP, TAYAD, DEHAP, Barış Anneleri, Özgür Toplum Partisi, Halkevleri vb. birçok kurum bu hazırlık toplantısında yer aldı. Ve tam da bu nedenle Sosyal Forum'un başını çekenler, tartışmaları çok daha geniş ve keskin noktalarda ele almak zorunda kaldı. Devrimci demokratik kurumlar her ne kadar daha öncesinden ortak tartışma konuları belirlememiş olsa da, katılımları ve sürekli diyalog halinde olmaları sonucu toplantılarda değişiklik yaratıldığı çok net ortadaydı. Buna karşın Sosyal Forum, bu kurumlara yönelik anti-demokratik yönünü açıkça ortaya koyarak "herkes gelsin, eşit oranda katılsın ve düşüncesini ifade etsin" söylemlerine karşın özellikle de bu kurumlar söz aldığı anda "zamanımız kısıtlıdır veya burada bir şey bağlanamaz bir sonraki SF toplantısında görüşülecektir" vb. gerekçelerle konuşmaları kısıtlanmaya çalışılmıştır. Yani; "evet gelsin, herkes katılsın; fakat etki yaratılmaya başlandığında önünü keseriz" tavrını SF'nin başını çekenler baştan sona uygulamışlardır. Elbette, bu tavır Sosyal Forum içindeki tüm hareketler için geçerli değildi.

Avrupa Sosyal Forumu Ön Hazırlık Toplantısı'nda en yoğun tartışılan üç konu oldu 1. AB ve AB Anayasası 2. Güvenlik politikası ve devlet baskısı 3. Avrupa ve Arap ülkeleri arasındaki ağ. Toplantıda ILPS, Güvenlik politikası ve devlet baskısı çalışma grubuna katıldı. Bu çalışma grubu oldukça kalabalıktı ve diğer bir özelliği de ağırlıklı olarak Türkiye'den kurumların katılmasıydı. Diğer ülkelerden BASK, Fransa, Yunanistan ve Almanya vardı. Bu çalışma grubunda genel olarak katılımcılar kendi ülkelerindeki durumu aktarırken Türkiye'den katılanlar da özellikle Kürtlere yönelik son zamanlarda tırmanan faşist şovenist saldırılar ile ilgili bilgi aktardılar. Bunun dışında yaşanan F-tipi ve tecrit politikalarından bahsedildi; tecrit politikalarına karşı devrimci tutsakların mücadele ettiği, ayrıca bugüne kadar Ölüm Orucu'nda ve tecrite karşı mücadelede 120 kişinin hayatını kaybettiği ve yüzlercesinin sakat kaldığı gündeme getirildi. Anlatılanlar AB emperyalistlerinin uygulamak istedikleri anti-terör yasalarının bu yaşanan

ILPS, HÖC, ESP, TAYAD, DEHAP, Barış Anneleri, Özgür Toplum Partisi, Halkevleri vb. birçok kurum bu hazırlık toplantısında yer aldı. Ve tam da bu nedenle Sosyal Forum'un başını çekenler, tartışmaları çok daha geniş ve keskin noktalarda ele almak zorunda kaldı.

Devrimci demokratik kurumlar her ne kadar daha öncesinden ortak tartışma konuları belirlememiş olsa da, katılımları ve sürekli diyalog halinde olmaları sonucu toplantılarda değişiklik yaratıldığı çok net ortadaydı.

sürece paralellik taşıdığını göstermektedir. Bu anlamda diğer ülkelerden de Avrupa'da yaşananlara dair örnekler geldi; BASK ve Almanya böylesi bir sürecin kendileri için ne anlama geldiğini ifade etti. Son söz alanlardan olan ILPS temsilcisi, emperyalistler tarafından hazırlanan ve gündeme getirilen anti-terör yasalarının ve kara listelerin önemli bir nokta olduğunu ve üzerinde durulması gerektiğini vurguladı. Somut öneri olarak da, bu başlık üzerine bir çalışma grubunun faydalı olacağını, çünkü bu konunun sadece Türkiye için geçerli bir mesele olmadığını aynı zamanda diğer ülkelerde bu tür uygulamaların yaşandığını ifade etti. ILPS'nin de örgütleyicisi olduğu ve 2 Ekim'de İtalya'da gerçekleştirmek istenen Irak

Konferansı'nın 22 ABD senatörünün direktifiyle İtalya devleti tarafından yasaklanmasını bu sürecin bir parçası olarak değerlendirdi. Zira konferansın yasaklanmasının anlamı, tek başına Anti-Emperyalist Kamp örgütüne değil Irak'taki meşru direnişe destek veren hareketlere saldırıydı. Yine, 4 Eylül'de Almanya'da Özgür Politika'nın yasaklanması da bu kapsamda ele alınmak durumundadır. Tüm bu saldırılar emperyalistlerin somut adımlarıdır, ama bizim için esas tartışılması gereken; bizim bu saldırılar karşısında ne yapacağımızdır. Böyle bir tartışma açılmasının gerektiğini vurgulayan ILPS temsilcisine karşı Sosyal Forum'dan bazı kişiler "bu, çalışma gruplarında veya öneri kısmında kara bağlanamaz, sadece Atina'da daha

yoğun tartışılır" diyerek somut önerilere karşı olan tutumlarını da ortaya koydular. Bu Sosyal Forum içindeki temel unsurların net tavrını da gösteren bir tutumdur, zira Çalışma Grubu ister ön hazırlık toplantısında olsun, ister ASF'da olsun ihtiyaç duyulduğunda gerçekleştirilebilir. Sonunda Pazar günü rapor sunma bölümünde belli başlıklar altında bu Çalışma Grubu'nun 16. madde olarak geçmesinin talep edileceği söylenerek tartışma sona erdirildi. Son gün Türkiyeliler devrimci ve anti-emperyalistlerin önerileriyle "Güvenlik ve baskı politikaları" konusu ASF'nin temel gündemleri arasında alındı.

İlk günün 16:00-18:00 oturumundaki Çalışma Gruplarından biri savaş karşıtı gruptu. Bu oturumu Yunanistan Savaş Karşıtı Koalisyonu'ndan ve Türkiye'den Barış ve Adalet Koalisyonu sözcülerinden Tayfun Mater yönetti. Toplantıda önce Yunanistan'daki savaş karşıtı hareket anlatıldı ve ardından çeşitli faaliyetlerden bahsedildi. Ardından da kurumlara ve kişilere söz hakkı veriliyordu. Bu noktada bir konuşmacı alıştıığımız tarzda "1 Mart'ı bizler BAK olarak önemli gördük, çünkü biz binlerce insanı sokağa döktük" vb. söylemlerle mantığını ortaya koydu. Bu hareketler her zaman ki gibi 1 Mart mitinginin kimsenin tekelinde olmadığını ve bu eyleme 100.000 kişinin katılmasının geniş bir birlikteliğin sonucu olduğunu unutmışlardı. Bu mitingin, Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu döneminde yapıldığını herkes çok iyi biliyordu, bu nedenle Koordinasyon adına konuşan temsilcisi bu gerçeği fazla vurgulamaya ihtiyaç duymadı. Bunun yanında görmezden gelinen diğer bir nokta da, her ne kadar 1 Mart'ta olumlu bir hareket sağlanmışsa da bunun TC'nin asker göndermesini engelleyen büyük bir zafer olmadığı açıktır.

Bu Çalışma Grubunda vurgunun hemen hemen hiç yapılmadığı konulardan bir tanesi de işgal karşısında yürütülen meşru direnişti. Ayrıca emperyalistlerden bahsedilirken onların yerli işbirlikçi ve uşaklarından bahsedilmemesi önemli bir ayrıntıydı. Sonuç olarak bu vurgular, Sosyal Forum Hazırlık Toplantısı'na katılan devrimci ve demokratik kurum temsilcileri tarafından yapıldı. Bu noktada özellikle Türk devletinin rolünü konunun dışında tutmak özel bir tercihtir, bir mesajdır ve tabii ki doğru değildir. Benzer bir durum Irak Dünya Mahkemesi'nde de yaşanmıştı. ABD emperyalizminin Irak işgali nedeniyle yargılandığı mahkemede Türk devletinin sanık sandalyesine oturtulmaması ve buna 1 Mart tezkeresinin geçmemesinin gerekçe yapılması da yine aynı

mantiğin ürünüydü. Bu Çalışma Grubunda 19 Mart'ın işgalin yıldönümü olması açısından Uluslararası Savaşa Karşı Gün ilan edilmesinin doğru olmadığı, ana başlığın kesinlikle "Uluslararası İşgale Karşı Direnişe Destek Eylem Günü" olması gerektiği Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu tarafından önerildi.

Ardından birkaç kurum söz hakkı alarak kendi düşüncelerini ifade etti. Bazı katılımcılar Koordinasyon'a destek sunarak direnişin ağırlıkta olması gerektiğini vurguladı.

Akşam ise Elektrik Mühendisleri Odası'nda Avrupa Birliği Anayasası tartışması ve ona karşı alternatif bir anayasa yapılması için toplantı yapıldı. Bu tartışma aynı zamanda Avrupa Sosyal Forumu'nu tıkayan tartışmalardan da biri oldu. Bu toplantıyı "Polemique d'EU dans le club de la France" (Fransa'nın AB Polemik Kulübü) olarak adlandırmak daha doğru olacaktır. Çünkü tartışmada AB diye bir tartışma yoktu, sadece anayasa tartışıldı ve ağırlıklı olarak Fransa ve İtalya'dan gelenler bu tartışmaya katıldı. İtalya, Avusturya, Almanya vb. ülkeler de vardı, fakat Fransa'dan gelenler Anayasa'ya HAYIR diyerek "devrim" yaptıklarını ve bundan sonra bu tartışmanın tüm Avru-

pa çapında yayılması gerektiğini vurguladı. Bu temelde Anayasanın belli maddeleri üzerine duruldu. Elbette özellikle Türkiyeli devrimciler, kendileri açısından kabul edilmez bir boyutta varan tartışmada söz hakkı almaya başladı. Çünkü birincisi AB'nin gerçek karakterini tartışmadan Anayasa tartışması yürütmek ortaya sağlam bir tespit çıkaramaz. Aynı şekilde neo-liberal saldırıların DB veya DTÖ gibi örgütlere bağlanması da önemliydi, zira burada da asıl mesele bu örgütlerin emperyalizmin bir parçası olduğunun vurgulanmasıdır. Bu noktada alternatif bir anayasa tartışması da Sosyal Forumcu anlayışların bakış açılarını tam olarak yansıtmaktaydı. Zira Avrupa Birliği emperyalistlerin birliğidir, bu noktada Anayasası da emperyalistlerin anayasası olacaktır, bunun içinde işçi ve emekçilerin lehine bir maddenin yer alması doğasına aykırıdır. Bu düşünce ifade edildiğinde Fransızca "bu bir provokasyondur" gibi sözlerle devrimciler susturulmaya çalışıldı. Ardından başka bir Fransa delegesi şöyle bir söz ifade etti: "Siz bizi anlamalısınız, çünkü bizler zaten bu tartışmayı yürütürken Türk ve Kürt halkına AB'ye davetiye vermiyoruz, ama biz AB içinde olduğumuzdan kaynaklı bu soru bizim

için yakıcıdır". Oysa devrimciler açısından sorun onların el uzatıp uzatmaması değil, AB'nin emperyalistlerin birliği olduğudur; bu tespiti yapabilmek içinse "Avrupalı" olmak gerekiyor. AB'ye girmek ya da girmemek tartışması ise devletin Türk ve Kürt halkını aldatma tartışmasından başka bir şey de değildir.

Ayrıca ILPS tekrar gerek Sison vb. devrimcilere yönelik kara liste uygulamalarının, gerekse İtalya'da çıkartılmaya çalışılan sözde anti-terör yasalarının bu tartışma başlığı altında ele alınmamasını eleştirdi. Konuşmaların ardından Yunanistan'dan bir kişi söz hakkı alarak eğer Atina Sosyal Forumu'nda sadece AB Anayasa tartışması olacaksa kimsenin oraya gelmeyeceğini, çünkü Yunanistan'daki sosyal kuruluş ve anti-emperyalist hareketlerin AB'ye karşı olduklarını ifade etti. Bu tartışmanın ardından Hazırlık Toplantısı'nın birinci günü sona erdi.

İkinci günde sabah açılış konuşmalarının ardından kürsüde 3'er dakikalık söz hakkı verildi. Burada "ilginç" olan da, sıra ilerledikçe sözde "bir kadın bir erkek" şeklinde eşit bir biçimde yapılacağı söylenen konuşma sırasıydı. Burada da amaç, aslında birçok kurumun önu kesmekti. Diğer "il-

ginç" nokta devrimcilerin "erkek-kadın" sırasında da arkaya düşmesi oldu, kesinlikle birçok ülke bu konuda Türkiyeli örgütler gibi düşündü. Zira ilk 10 konuşmacının zaten sıra ile alakası yoktu ve diğer delegeler buna tepki gösterdi. Bu konuşmalarda çeşitli konulara ilişkin düşünceler ifade edildi, öneriler getirildi ve yine devrimci ve demokratik kurumların zorlamasıyla, anti-emperyalist mücadelenin ve tüm dünyadaki gelişen savaş karşıtı ve işgal karşıtı hareketin en önemli ihtiyaç olduğu vurgulandı.

Akşam program toplantısı gerçekleştirildi. Bu toplantıda Atina ASF için bir araya gelindi ve burada şu çok net görüldü ki, orada ya da herhangi bir Çalışma Grubunda istediğiniz kadar öneri sunabilirsiniz ama bunları kabul ettirmeyi başarmak, müdahale ve tartışmalara katılarak ulaşılabilir. Yoksa bu hareketin başını çekenlerin önüne geçmeniz mümkün değildir.

ASF Hazırlık Toplantısı sona erdi ancak elbette mesele burada bitmiyor. Atina'da Forum'da özellikle Yunanistan'daki tutarlı anti-emperyalist güçlerle ve diğer güçlerle aynı ısrarı devam önemli olacaktır. Bu anlamda ASF'nin ön hazırlık toplantısı önemli bir deneyim oldu.

Toplantıya katılanlardan kısa kısa görüşler...

-Öncelikle zaman ayırdığınız için teşekkür etmek istiyoruz ve sizin bu ön hazırlık toplantısına ilişkin görüşlerinizi almak istiyoruz, toplantıyı nasıl buldunuz?

Mohamed El Boukhari (Amal Dades Derneği): Ben teşekkür ediyorum. Bence olumlu bir etkinlikti, ama bazı eksiklikleri vardı. Arap bölgelerindeki hareketlerin deneyimleri çok önemlidir ama gerçekten bazı hareketler bunu görmek istemiyorlar. Filistin'den o kadar çok bahsediyorlar ki ama "nasıl yardım edeceğiz?" sorusunun yanıtı yok. Bizler Amal Dades Derneği olarak daha fazla tartışma zemini yaratmak gerektiğine inanıyoruz, bu tür forumlara hazır gelmek gerekiyor. Mesela bugün Filistin Ağı'ndan öneriler sunuldu ve büyük ilgi gördüğünü fark ettim, bu olumlu bir adım. Atina'da yapılacak olan ASF'de gerçekten bu konuya daha yoğun değinmek gerekiyor; ağı güçlenmesi üzerinde kesinlikle durulmalıdır. Şunu gördük, kürsüde birçok kişinin söz hakkını beklemesi, önerilerin bağlanmaması vb. şeylerin yaşanması ciddi bir eksiklik. Burada bazılarının konuşmalarını dinlemek, bazılarını kesmek bizim gibi hareketlere yakışmaz. Böyle bir eksiklik oldu, fakat dediğim gibi genel olarak ikili sohbetlerde iyi diyaloglar kurabildik, bu ülke hakkında birçok şey öğrendim.

Eyüp Baş (Haklar ve Özgürlükler Cephesi): Öncelikle ben de size teşekkür etmek istiyorum. Biz burada birçok çalışma grubuna katıldık, önerilerimizi sunduk. Ancak Düzenleme Komite-

si'nin yaptıkları itibarıyla bazı zorluklarla karşılaştık. Bizim için önemli bir tartışma konusu Avrupa Birliği Anayasa tartışmasıydı. Fransa'da ve Hollanda'da Anayasa reddedilmiş olabilir, ama bu her şey değildir. Anayasa tartışmasında emperyalizm sorgulanmamıştır. Bizler AB emperyalizminin Anayasasının demokratikleşeceğine inanmıyoruz. Çünkü toplantılara birçok kurumumuzla katıldık, söz hakkı bir türlü bize gelmedi. Saat 16:00'da bitireceklerdi, biz de zorlamaya başladık; "konuşmak istiyoruz, neden öyle özel bir tavır gösteriyorsunuz" şeklinde. Bu müdahaleden sonra söz hakkı aldık. Bizim istediğimiz 15 ana konu vardı, burada ASF'de tartışılacak olan. Güvenlik politikası ve baskı teması 16. madde olarak burada bağlandı, bu bizim açımızdan önemli. Ülkemizde neler yaşandığını üç gün içinde anlatmaya çalıştık.

Tavris Nikos (Anti-emperyalist Birlik-Yunanistan): Merhaba, toplantıyı genel olarak olumlu buldum. Türkiye'den birçok insanın katılması önemliydi, bizim için zorlayıcı oldu. Kürsüde söz hakkında sorun yaşandı. Düşünce olarak birkaç kurumun çoğu zaman dile getirdikleri konulara katılıyoruz. Özellikle AB Anayasası tartışmasında hem fikir olduk. Çünkü Yunanistan açısından da hassas bir konu ve ülkemizdeki anti-emperyalist hareket genel olarak AB'ye karşıdır. Biz bunu Selanik 2003 AB Zirvesi'nde gördük. Bundan kaynaklı ASF toplantısında bunun ana konu olarak alınması yani AB Anayasa imza kam-

panyasının ana konu olarak alınması olmaz. Çünkü kimse gelmeyecek, bunu bazıları özellikle Fransa ve İtalya görmek istemiyor. Diğer güzel bir şey bu forumda son üç günde emperyalist kelimesinin kullanılması, kullandıkça daha çok kullanılması çok önemli bir adımdır. Böyle forumlar nadir görülür. Çünkü bu kelimeyle buralarda başarılı olmak, insanları ikna etmek çok kolay bir şey değildir. Özellikle belli ülkelerin bu terime karşı bir alerjisi var. Çünkü bununla beraber önemli konulara yön verilmektedir. Bundan sonra da bu konuda inisiyatifimizi koyacağız, bu konuda kararlıyız.

Jonan Ligua: Bask ülkesinden katılıyorum. Ben bir avukatım ve Bask ülkesinde bir hukuk kurumu için avukat olarak çalışıyorum. Aynı zamanda Bask ülkesindeki bağımsızlık hareketinde aktif olarak yer almaktayım. ASF başladığından itibaren biz içinde yer aldık. Bu foruma ilişkin düşüncemi kısaca özetleyecek olursam, insanlarla beraber çalışmayı, deneyimlerimizi birbirimize aktarmayı önemli buldum. Ama bizler ön hazırlık toplantılarına daha fazla yüklenmek zorundayız. Ben Prag'daki toplantıya katıldım, orada birçok konu seçtik ve şimdi burada yetmediğini görüyoruz. Aynı zamanda neo-liberalizme karşı güçlü bir ağ oluşturacağız.

Levent Şensever: Ben Türkiye Sosyal Forumu adına katıldım. Bu toplantının İstanbul'da olacağı netleşince iki tane amacı vardı. Bir tanesi Türkiye Sosyal Forumu'nun Türkiye'de başlayan süreci açısından ilginin artmasını umu-

yorduk. O açıdan yararlı oldu, çünkü Türkiye'deki süreci ve Avrupa'daki süreci bir buluşma şeklinde tasarladık ve o anlamda hedefimiz açısından başarılıydık. Avrupa'daki sosyal hareketlerin ve Türkiye'deki sosyal hareketlerin buluşmasıydı bu aynı zamanda. Fakat ASF'de bu süreç açısından bir eksiklik var ve bu burada öne çıktı. İki farklı kanat var. Bir tanesi 16 madde üzerine birbirinden bağımsız olacak Çalışma Grubu olarak görüyor. Diğer kanadı ise tüm Avrupa'daki hareketlerle bu konuları belirlemek gerektiğini savunuyor ama bu burada netleşmedi. Ben AB Anayasa ağı ve çevre ağı toplantılarına katıldım. Bunlar oldukça derinleşerek tartışıldı. Mesela AB Anayasası tartışması böyleydi, biz AB'de olmadığımız halde AB Anayasasını gündeme sokmaya çalışıyorlar. Bu zaten doğru bulmadığım bir nokta.

- Sızce anayasa nasıl ele alınmalı?

Avrupa'daki ASF üyeleri çok fazla AB ve AB anayasa ekseninde düşünüyorlar. Özellikle Fransızlar. Elbette "AB Anayasasına hayır" kampanyası önemliydi, bunun deneyimlerini tartışmak iyi ama fikir olarak bana çok sıcak gelmiyor. Çevre konusundaki ağı veya kadın ağının, Avrupa'dan ve Türkiye'den katılanlarla oldukça olumlu geçtiğini söyleyebiliriz. Bu arada bir şey daha eklemek istiyorum, biz Atina'ya büyük bir katılımla gitmeyi hedefliyoruz. 1000 kişi götürülebileceğimize inanıyorum. Onun için toplantının burada olması olumlu. Teşekkürler.

TC-İsrail ilişkilerini, ABD-TC ilişkilerinden bağımsız olarak ele alıp değerlendirmek mümkün değildir. Dolayısıyla TC-İsrail ilişkilerinden söz ederken, ABD emperyalizminin bu ilişki ağı üzerindeki etki düzeyini görmezlikten gelmek sorunu çok yüzeysel olarak ele almak anlamına gelir. TC ve İsrail dün de ABD emperyalizminin bölgedeki en ileri karakolu durumundaydılar, bugün de. Bu gerçeğe rağmen, bu güçlerin bölgesel çıkarları bazen birbiriyle çakışmayıp, çelişebilir de. Bu durum ne TC'yi ABD uşaklığından ne de İsrail'le olan suç ortaklığından çıkarmıyor/çıkarmaz da. Çünkü çatışma noktaları uşaklığa ve suç ortaklığına ittiren temelleri üzerinde yükselmüyor. Peki nerede yükseliyor? Tabi ki temsil ettikleri sınıfların çıkarlarını en iyi şekilde koruma hassasiyetinden yükseliyor. Bu durum bazen Filistin bazen Irak sorununda olduğu gibi, kamuoyuna sanki TC mazlumdan yanaymış gibi, bir izlenim yaratılmak isteniyor. Ve uşak Tayyip de bu rolü en iyi şekilde oynuyor. Peki gerçek durum ne? Tabi ki TC'nin başta Filistin ve Irak halkı olmak üzere, tüm Ortadoğu halklarına karşı bu haydutlarla suç ortaklığının var olduğu olgusudur. Tayyip'in tüm demagogik söylemleri var olan bu nesnel veriler karşısında anlamsızlaşıp hiçleşiyor. "Bana dostunu söyle sana kim olduğunu söyleyeyim" özdeyişi TC'nin bu gerçekliğini ifade eden en özlü tanımıdır. ABD ve İsrail'le stratejik uşaklık ve dostluk ilişkisi olan bir TC nasıl Filistin, Irak ve diğer Ortadoğu halklarına dost olabilir? Tabi ki olamaz. Bilakis Ortadoğu halklarının hedef tahtasına oturtulması gereken bir düşmandır. TC'yi kılıktan kılığa sokan da bu gerçeğin yarattığı korkudur. Korkmakta haksız da sayılmaz. Çünkü; tarihi tecrübelerimiz bize zalimlerle dost olanların, akıbetlerinin onlardan farklı olmadığını defalarca göstermiştir.

TC İsrail ilişkilerinin bugününe ve gelecekte nasıl bir yol izleyeceğine değinmeden önce kısaca da olsa dününe göz atmakta yarar var.

Türkiye-İsrail ilişkileri, İsrail devletinin 1949 yılında kurulmasıyla başlar. İlk başlarda alt düzeyde olan bu ilişkilerin 1950'li yılların sonunda güvenlik ve istihbarat boyutuyla daha bir ilerlediği bilinmektedir. Hatırlanacağı gibi bu süreçlerde TC'nin dış politikası esas olarak ABD eksenlidir. SSCB'ye karşı kendisine olmadık vazifeler çıkaran ya da yüklenen TC, ABD'ye bağımlılığı artıkça İsrail'le ilişki düzeyi de ilerlemiştir. Ama bu ilerleyiş inişli-çıkışlı olmuştur. Bu ilişkinin zikzaklı olmasının temelinde ise TC'nin islami kimliği önemli bir yer tutmaktadır. Müslüman ülkelerin içinde İsrail ile ilk ilişki kurma ünvanına sahip olmasına rağmen, yukarıda saydığımız etken ve bulunduğu bölgenin objektif gerçekliği TC'yi İsrail ile ilişkilerde hep temkinli bir yaklaşım içine itmiştir.

Sosyalist maskeli bürokrat burjuva diktatörlüklerin birer birer yıkılmasın-

dan sonra ABD'nin bölgedeki yeni ilişki düzeyi, düşman tanımlaması, uşağın bölgedeki ilişkilerinde de yeni bazı değişimleri gündeme getirdi. Mesela 1990'lara kadar İsrail ile olan siyasi, ekonomik ve askeri ilişkileri giderek daha da ileri bir boyut kazandı. Diğer bir ifadeyle bölgedeki yeni gelişmeler, yeni dengeler TC ile İsrail siyonizminin kader birliğini daha bir artırdı. Bu gelişmelerin en başında, Türkiye Kürdistanı'nda güç kazanan ulusal hareketin varlığıdır. TC bu dönemde İsrail devletinin her türlü terörist taktiğinden ve istihbarat gücünden yararlanmıştı. A. Öcalan'a yönelik yürütülen operasyonda, İsrail devletinin oynadığı rolü dikkate aldığımızda bir bütün olarak yaşananlar hakkında bir fikir edinmemiz, ortaya bir sonuç çıkarmamız pekala mümkündür.

Tabi ki sorun yalnız PKK'nin varlığından ibaret değildir. Bölgede sürekli problemlili olan Suriye-İsrail, İran-İsrail ilişkileri ve Suriye'de bulunan A. Öcalan gerçeği; bu iki ülkeyi "düşmanlarına" karşı ortak tutum belirleme konusunda da bir arada yürümelerini sağlamıştır. TC'nin her fırsatta PKK'nin arkasında Suriye ve İran devletini araması, yeri gelince ulusal harekete karşı besleyip büyütükleri radikal islamcılarının İran'la bağlantılarını kurması tesadüfi değildi. Tam aksine efendisi ABD'nin ve suç ortağı İsrail siyonizminin bölgesel çıkarlarına uygun olarak bu ülkelere karşı bir kamuoyu oluşturmaya çalışma politikasının doğal bir sonucuydu.

Bu tabloya biraz daha yakından barksak karşımızda şu gerçekleri göreceğiz: Birincisi; TC'nin ABD emperyalizmi ile olan stratejik uşaklık ilişkisi, İsrail siyonizmiyle bölgede suç ortaklığı yapmasının önemli bir nedenidir. İkinci-

si; ABD emperyalizminin Ortadoğu'da, Ortaasya'da ve Kafkasya'da yaratmaya çalıştığı şer cephesinin tüm figüran üyelerinin yüzünü İsrail siyonizmine ve TC'ye yöneltme çabası içinde olması. Aynı zamanda bölgedeki ABD emperyalizmi ile ilişkiler kurmak isteyen tüm gerici ve faşist devletler de TC ve İsrail siyonizmiyle iyi ilişkiler kurma çabası içindedirler. Ve nitekim TC, Filistin İsrail sorununda, Suriye, İran ABD emperyalizm ile ilişkilerde kendisine hep bir "arabulucu" rolü yüklemeye çalışmıştır. Bu ülkeler de ABD emperyalizmi ile olan gerilimli ilişkilerini normal bir düzeye çekmek için TC'yi ABD emperyalizmine istemlerini taşıyan diplomatik bir aracı olarak görmüşlerdir. Şüphesiz TC'nin ABD üzerindeki itibarının emperyalist efendisi ile uşak arasında varolan itibar limitiyle sınırlı olduğunu biliyoruz. Bir uşağın efendisi yanındaki itibarı, efendisinin haydutluğu üzerinde nasıl bir etki düzeyi olacağını anlamak için yakın tarihte yaşananlara bakmak bir yargıya varmak için yeterli sayılır.

O halde temel sorun nedir? Temel sorun şudur: bölgede Filistin halkının şahsında İsrail siyonizmine yönelen her öfke aynı zamanda ABD emperyalizmine de yönelmekte. Şimdi buna Irak halkının direnişi de eklendi. Özet olarak bölgede müslüman halklar arasında "kafir" ABD'ye karşı "cihat" şarttır anlayışı güç kazandı. Şimdi emperyalistlerin tüm derdi, kitleler içinde güç kazanan bu anlayışı kırmaya çalışmaktır. Bunun içinde bölgede TC gibi İsrail ile ilişki için de olacak devletlerin sayısı artırılmaya çalışılmaktadır. Yani müslüman halklarla ABD arasında bir sorun olmadığı, esas sorunun "hür dünya ile teröristlere karşı mücadele olduğu" me-

sajı verilmeye çalışılıyor. TC Başbakanı Tayyip Erdoğan bu uşaklık görevini müslüman Başbakan kimliğiyle yapmaya çalışmaktadır. "İslam terörizmle bağdaşmaz" demagogjisi eşliğinde, Irak'ta işgalcilere, Filistin topraklarında haklı bir zeminde ortaya konulan direnişe saldırmaya çalışmaktadır.

İsrail-Pakistan Görüşmesi

Bir süre önce tarihte İstanbul'da gerçekleşen Pakistan-İsrail görüşmesini de yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız anlayış çerçevesinde ele alıp değerlendirmek gerekiyor. Türkiye bu görüşmede "arabulucu" rolüyle masadaydı. Nitekim ABD basını bu görüşmeyi alkışlarken, Bush hükümeti, bu durumu Tayyip Erdoğan ile Ariel Şaron arasında başlanan diyalogun neticesinde AKP hükümetinin "bölgesel barış için aktif rol" üstlenme konusunda ortaya koyacaklarını, sağladıkları çabanın doğal bir sonucu olarak yorumladı. Yine ABD'deki bir fikir kuruluşu bu durumu "Türkiye'nin İsrail ile müslüman ülkeler arasındaki köprü rolü, daha somut bir gerçekliğe dönüştü" şeklinde değerlendirdi.

Keza bu arada Ürdün kralı Abdullah'ın Ankara'ya yapmış olduğu ziyaretin kamuoyuna yansıyan gündemi hep Irak eksenli olsa da, AKP'nin bölgede üstlenmeye çalıştığı "barış rolü"nü de masadaki konuların arasında biri olduğu kesindir. Kısacası uşak AKP, müslüman kimliğiyle, müslüman Ortadoğu halklarını katleden emperyalizm ile İsrail siyonizmi arasında "arabuluculuk" yapmaya çalışıyor. Bu durumu Ortadoğu halklarına karşı siyonizm ve emperyalizm cephesini genişletme, direniş cephesini zayıflatma eylemi olarak değerlendirmek gerekiyor.

Kamu Personel Rejimi Reformu

“Devletin Yeniden Yapılandırılması” kapsamında yapılan; Kamu Yönetimi Temel Kanunu, Yerel Yönetimler Kanunu, Kamu Personeli Rejimi Reformu ile iddia edildiği gibi kamunun iyileştirilmesi, hizmetin niteliklendirilmesi, kamusal alandan ve hizmetten herkesin eşit yararlanması vb. bir durum söz konusu değildir. Aksine tüm bunların tasfiyesi amaçlanmaktadır. Bu yasalar ile “Sosyal devlet”in kırıntıları da ortadan kaldırılacaktır.

AKP hükümeti kamusal hizmet alanlarını tasfiye etmek, eğitimden sağlığa kadar tüm hizmetleri özelleştirmek için sözde “reform” niteliğinde yasa tasarıları hazırlamış ve bunları bir bir yürürlüğe koymaya başlamıştır. Bunları yaparken de “kamu hizmetlerinin serbest piyasa koşullarında daha nitelikli olacağını” iddia etmektedir. Geline süreçte “Kamu Personel Rejimi Reformu (KPRR)” bu saldırı dalgası içinde önemli ve belirleyici bir yere sahiptir.

Bu tasarının emekçilerin yaşamından neler götürdüğü/götüreceği hakkında çokça yazıldı ve tartışıldı. Biraz gerilere gidildiğinde kamusal alanın tasfiyesinin temellerinin 70’li yıllara kadar dayandığı görülmektedir. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan sonra emperyalist ülkeler sosyalizme karşı halkların sempatisini kontrol altına alabilmek için sosyal güvence ve kamusal hizmetleri asgari derecede ülkelerinde devlet güvencesine almışlardır. Ardından “sosyalizmin öldüğü” safsatalarıyla ideolojik bir saldırı dalgası başlatmışlar ve bu ideolojik saldırılarına kılıf bulmakta gecikmeyerek, “küreselleşme”, “globalleşme”, “medeniyetler çatışması” adı altında tüm ezilen halkları daha fazla sömürebilmek için fiili işgal da dahil her yola başvurmuşlardır.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası ile birlikte ülkemizde siyasi, sosyal, ekonomik temelleri oluşturulan bu saldırılar, uluslararası bazı anlaşmalarla yasal boyuta oturtulmuştur. 1995 yılında birçok ülkenin de imza koyduğu GATS (Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) ülkemizde de kabul edilmiştir. Bu anlaşmaya göre kamusal alan piyasalaştırılacak, kamusal hizmet piyasaya devredilerek özelleştirilecektir. Dönemsel imzalanan stant-by anlaşmaları da GATS’den bağımsız değildir. DTÖ (Dünya Ticaret Örgütü), IMF (Uluslararası Para Fonu), DB (Dünya Bankası), GATS gibi uluslararası anlaşmaların ülkelerdeki uygulayıcılarıdır. 1999 yılında Mezarda Emeklilik ile başlayan bu değişiklikler, gelinen aşamada sosyal güvencelerin ortadan kaldırılması, kamusal alanın, kamu hizmetlerinin tasfiyesine kadar varmıştır.

“Devletin Yeniden Yapılandırılması” kapsamında yapılan; Kamu Yönetimi Temel Kanunu, Yerel Yönetimler Kanunu, Kamu Personeli Rejimi Reformu ile iddia edildiği gibi kamunun iyileştirilmesi, hizmetin niteliklendirilmesi, kamusal alandan ve hizmetten herkesin eşit yararlanması vb. bir durum söz konusu değildir. Aksine tüm bunların tasfiyesi amaçlanmaktadır. Bu yasalar ile “Sosyal devlet”in kırıntıları da ortadan kaldırılacaktır. “Reform” diye nitelendirilen bir kısmı kanunlaştırılan bu tasarılar, emekçiler yararına bir içerik taşımamaktadır. KPRR’nun bel kemiği olan; serbestleşme, özelleştirme, kuralsızlaştırma emekçilerin

iş güvencelerini, çalışma yaşamlarını alt üst etmektedir.

Türkiye’deki emekçi memur sayısı boş kadro dahil 2.143.206’dır. Dolu kadro sayısı ile 1.750.000 civarındadır. Eğitim işkolunda devletin kendi ölçülerine göre 150.000; çağdaş ölçülere göre 300.000 çalışana ihtiyaç vardır. (2002-2003 yılı istatistiklerine göre.) Söz konusu tasarıya göre yaklaşık 400.000 kişi devlet memuru statüsü taşıyacaktır. Bunlar; yargı mensupları, bürokratlar (müsteşar, müdür, genel müdür vb.) ve savunma personeli (asker, polis vb.)’dir.

Geriye kalan 1.200.000 kamu emekçisi 657’ye tabii olmaktan çıkartılıp, sözleşmeli personel statüsünde iş güvencesiz, örgütsüz, sosyal güvenceden yoksun rekabet ortamında çalıştırılacaktır. Geriye kalan 125.000 kamu emekçisi ise 1475 (Yeni İş Yasası)’e tabi işçi statüsünde çalıştırılacaktır. Bunlardan da anlaşılacağı üzere “reform” diye yaşamımıza, iş hayatımıza zorla sokulan bu tasarının amacı emek cephesini bölmek, bireyselleştirmek, örgütsüzleştirmek ve daha fazla sömürmektir. Tasarının en çarpıcı maddeleri; Norm Kadro uygulaması (az kişi ve az ücretle çok iş yapmak), Toplam

Kalite Yönetimi (çalışanlar arasında rekabeti körüklemek, aynı işi yapanların farklı ücretlendirilmesi, performans ölçümü), yönetim (demokrasi getiriyoruz söylemiyle kamu kuruluşlarını şirketleştirmek) vb.

Bu tasarı maddelerinin birçoğu şu an işyerlerinde uygulanmaktadır. Norm Kadro ile bir öğretmen birçok okulda görevlendirilmekte, gün için-

de farklı okullarda derse girmekte, geçici ya da kadrolu görevlendirme ile yıl içerisinde farklı okullara gönderilmektedir. Branşı olmayan derslere girmek zorunda kalmaktadır. Hem çalışanın kendisini hem de ailesinin yaşamını alt üst eden bu durum, ister istemez öğretmenin çalışma isteğini ve gücünü olumsuz etkilemektedir. Deyim yerindeyse bir kişi birkaç parçaya bölünmek zorunda kalmaktadır. Toplam Kalite Yönetimi ile öğretmenler görevleri olmayan birçok işi yapmak zorundadır. Okulun temizliği, güvenliği, ısınma sistemi, öğrenciden para toplama, okul-aile birliklerini teşvik etme gibi. Birçok okulda pilot uygulamaları başlanan performans ölçümleri, öğretmenlerin üstündeki baskı mekanizmalarını artırmaktadır. Öğrenci, veli ve amir üçgeni tarafından ölçüme tabi tutulan öğretmenler subjektif ölçümler sonucu başarı ve ücrete tabi tutulmaktadır. Aynı zamanda performansını bir başka öğretmen arkadaşının üstünde tutabilmek için rekabet ortamı yaratılmaktadır. Bu durum çalışanların güvenliğini, paylaşımını, ilişkilerini olumsuz yönde etkilemekte, iş barışını bozmaktadır.

Milli Eğitim Bakanlığı’nın yapmaya çalıştığı bir başka tasarıda Meclis gündeminde olan öğretmenlerin sınıflandırılması, derecelendirilmesidir. Tasarıya göre öğretmenler; Aday, Öğretmen, Uzman, Başöğretmen diye sınıflandırılacaktır.

Ücreti derecelere göre belirlenecektir. Bu dereceler her yıl ÖSYM tarafından düzenlenecek sınava tabi tutularak gerçekleştirilecektir. Öğretmen de öğrenciler gibi sınav maratonuna sokulacak. Ancak sınav sonucundaki alınan puanlar derecelendirmede yeterli olmayacak, yanısıra başarı, kıdem, eğitim ve amirin “inisiatifi” belirleyici olacaktır. Resmi gazetede birkaç gün önce yayınlanan söz konusu yasada alınacak puanın başka kıstaslarla değerlendirilecek olması şaibeli ilişkileri, kayırmacılığı, partizan ilişkileri kışkırtacaktır.

Öğretmenlerin derecelendirilmesine geçmişte de sık sık tanık olunmuştur. Ancak eğitim ve bilim çevrelerince destek görmediğinden daha da önemlisi örgütlülüğün güçlü olmasından, yasalasması böylesi zaaflı ve kendiliğindenciliğe bırakılmış bir sendikal süreçte gerçekleşmiştir. KPRR, Derecelendirme, Yeni İş Yasası egemenlerin iddia ettiği gibi emekçilerin iş ve yaşam koşullarını düzeltmek adına yapılmış yasalar değildir. Aksine emekçilerin yüz yıllık mücadeleleriyle kazanılmış bütün haklarını adım adım ellerinden almak, emperyalist-kapitalist piyasa koşullarında yeniden daha derin sömürüye açmak, üzerinden rant elde etmek içindir. Sağlam bir sendikal örgütlülük ile sürece müdahil olunmaz ise çalışanların kazanılmış hakları doğmamış çocuklarımızın, gençlerimizin hayatları, gelecekleri emperyalist kapi-

alistlerin insafına bırakılacaktır. 1800’lerde yüzlerce emekçinin kanının akıtıldığı mücadele ile kazanılmış ve şanlı 1 Mayıs’ı işçi sınıfına kazandıran 8 saatlik iş günü bile Mayıs 2005’te Mersin AKP milletvekilinin önergesi üzerine Meclis gündemine alınmıştır. Şu da açık ki pek yakında bedellerle kazanılmış cumartesilerimiz bile egemenlerin ceplerini biraz daha doldurmak adına çalışma günü olacaktır. Eğitim ve sağlık gibi en temel hakların dahi kapitalist piyasa koşullarında yeniden sömürü alanlarına dönüştürüldüğü bu süreçte, emperyalist patentli, adına “reform” denen tüm yasalar emek cephesini bölmek, ezilenleri daha fazla ezmek, sömürüyü derinleştirmek, boyutlandırmak içindir.

KESK ve diğer konfederasyonlar toplu sözleşme ve grev hakkı ile tüm kamu emekçilerine siyaset yapma hakkı talebiyle masaya otururken devlet ellerine tutuşturduğu yasa taslağında şunları dayatıyor;

- Grev ve toplu eylem yasağı,
- İş yavaşlatma ve grev gibi eylemlere katılan veya toplu olarak göreve gelmeme, bunları tahrik ve teşvik eden veya yardımda bulunanlar ile siyasi partilere üye olanlar memurluktan çıkartılma cezası ile cezalandırılacaklardır.

-Memurlar ve sözleşmeli personel greve karar veremeyecek, grev düzenleyemeyecek, ilan edemeyecek ve bu yönde propaganda yapamayacak. Memur ve sözleşmeli personel herhangi bir greve veya grev girişimine katılamayacak.

-Memurlar ve sözleşmeli personel siyasi partilere üye olamayacak. Görevlerini yerine getirirken herhangi bir siyasi parti kişi veya zümrenin yararını veya zararını hedef tutan bir davranışta bulunamayacak, hiçbir şekilde siyasi ve ideolojik amaçlı beyanda ve eylemde bulunulmayacak ve bu eylemlerde yer alınmayacak vs. Cezası görevden alınma olacaktır.

Bu maddeler hükümetin (devletin) memurunu dökmeye çalıştığı “siyasetler, ideolojiler üstü” kalıbının içeriğinden sadece birkaçı. Bütün bunlara rağmen konfederasyonlar özellikle KESK halen hükümetle hükümet cephesinden tek taraflı bitirilip “alın hareket alanınız bu kadardır” denen masaya oturuyor ise mücadele geleneğine sahip çıkmıyor demektir ve emek cephesindeki demokrasi mücadelesini de tartışır duruma düşmektedir. Ancak bunun tarihi sorumluluğu da ağır olacaktır.

Somutu çözümlenmede analizci, kararları uygulamada yaratıcı olmalıyız!

Her kararı ciddiyetle ele almak, mantığını anlamak ve yaratıcı bir tarzda uygulamak olmazsa olmazdır. En küçük ve sıradan görevlere karşı ciddi bir yaklaşımı ortaya koymayan militanlar, büyük görevler ve tarihsel kararlar vermede, yerine getirmede üzerine düşen rolü oynayamazlar.

Önderlik sorunu devrim için kilit bir sorundur. Bu kilit soruna dair tartışmalar her dönem gündemimizdedir ve gündemimizde olmaya devam da edecektir. Sorunun asgari düzeyde çözümü dahi bu sorunu tartışılır olmaktan çıkarmaz; anlamsız kılmaz. Çünkü sınıf mücadelesinin gelişimi; Proletarya Partisi'nin kitleler içindeki etki düzeyinin yükselmesi, görev ve sorumluluklarının daha da artması demektir. Bu da kaçınılmaz olarak her kademede, her düzeyde daha nitelikli bir önderlik görevini bize dayatıyor. Bize "dayatılan" bu görevi layıkıyla yerine getirmek için, kadro ve militanlarımızın niteliğini sürekli yükseltmemiz gerekir. Sürekli gelişme sağlanmazsa, karşılaşılan yeni sorunları çözmek de imkansızlaşır. Kadrolar somutu çözümlenme, sorunları çözüme gücünden uzaklaştıkça analizde basmakalıplı, uygulamada sekte bir tutum içine girmekten kendilerini kurtaramazlar.

Sorunun daha iyi anlaşılması için Kızılbayrak yazı kurulundan uzun bir aktarma yaparak, farklı yönleriyle öncülük, kadrolarda yaşanması gereken değişim ve sürece yanıt olmalarının zorunluluğu üzerinde durmaya devam edelim: "Gerçek bir Marksist-Leninist, kitaplar üzerinde yan gelip yatmaz. O somut çevreyi, durumu, zamanın iç ve dış şartlarını tahlil ederek Marksist-Leninist yöntemi kullanmada, belirli mücadelelerin değişik deneylerini incelemede, böylece kendi eylem çizgisini saptamada usta olmak zorundadır. Mao Zedung yoldaş Lenin'in şu ünlü sözünü bize tekrar tekrar hatırlatmıştır: 'Marksizm'de esas olan, Marksizm'in yaşayan ruhu somut şartların somut tahlilidir' Mao Zedung yoldaş, saflarımızdaki dogmatikler 'somut şeylerin yorucu incelemesinden kaçınan tembeller' olarak eleştirmiştir.

Elbette ki somutu incelemek için asgari düzede Marksist-Leninist-Maoist bir teorik birikime, sınıf mücadelesinin tarihi tecrübelerine sahip olmak gerekir. Bunlara sahip olunmadan somutu analiz etmede bilimsel bir yöntem kullanılmaz. Demek ki temel sorun okumada değil, okunanı yaratıcı bir tarzda uygulamakta ortaya çıkıyor. Yaratıcılığın öldüğü yerde dogmatizm başlar. Yazılan her makale Marksist klasiklerde yapılan

gelişi güzel alıntılarla dolmaya başlar. Mao yoldaş sorunlara böyle yaklaşanlara bir 'cehalet içinde' olduklarını söylüyor. Ve devamla 'Dogmatizm hiçbir işe yaramaz.' Marks, Engels, Lenin ve Stalin, teorimizin bir dogma değil, bir eylem kılavuzu olduğunu tekrar tekrar belirtmişlerdir. 'Ama bu kimseler, bu büyük, gerçekten derin önemi olan sözü unutmayı tercih ediyorlar.'

"Dogmatizm hiçbir işe yaramaz" çünkü, gerçekleri nesnel olgularda aramaz. Nesnel olgulara dayanmayan her önerme, her taktik yine gerçekliğin duvarına çarparak anlamsızlaşır. Ama sorun sadece bununla bitmiyor; yani gerçekliğin duvarına çarpan dogmatizm, doğru bir çıkış yoluna yönelmediği taktirde, en aktif savunucusunu da savunucu olmaktan çıkarır, pratik mücadelenin dışına iter. Diğer bir deyişle, yenilgilerde, başarısızlıklarda doğru devrimci sonuçlar çıkarılmazsa, geleceğe dönük somut perspektifler sunulmaz doğru hedefler belirlenmezse, karamsarlık, umutsuzluk kaçınılmaz hale gelir. Bu tüm dogmatiklerin ortak kaderidir.

Bunun için de öncelikli görev, varolan tabloyu doğru okumaktır. Yani geneli somuta uygularken üzerine bastığımız toprağın iktisadi, siyasi, kültürel gerçekliğini gözden kaçırmamalıyız. Kitlelerin durumunu, kitlelerle var olan ilişki düzeyimizi, sahip olduğumuz kadroların niteliğini atacağımız her pratik adımda mutlaka hesaba katmalıyız. Her şeyin bir gelişme ve değişim içinde olduğu doğrudur. Ama bu her değişimin olumlu bir niteliğe sahip olduğu anlamına gelmez. Çünkü her şey karşıtıyla birlikte bir mücadele içindedir. Bu mücadele bazen iç ve dış şartların olumlu etkisiyle-birleşimiyle ileriye dönük sıçramalara vesile olurken, bazen de tam tersi geri dönüşlere neden olmaktadır.

Mesela, önderliğin kilit rolü, kadroların belirleyiciliği sınıf savaşımı için olmazsa olmazdır. Problemler bir önderlik, sınıf savaşımına doğru bir tarzda kumanda edebilir mi? Tabi ki edemez. Sınıf savaşımına kumanda edebilmesi için, ideolojik-siyasal önderlik kapasitesini yükseltmesi ve problemleri asgari düzeye indirmesi gerekir. Bu da kendiliğinden ya da sınıf savaşımının pratiğinden

kopuk akademik çalışmalarla olmaz. Tam aksine tüm bu yetenekler sınıf savaşımı içinde kazanılır. Diğer bir ifadeyle, doğru bir siyaset üzerinde yürütülen çok yönlü ve kapsamlı pratik, aynı zamanda her kademede daha kapsamlı ve donanımlı bir önderliğin yaratılmasına yol açar.

Bulunduğu çalışma alanının somut durumunu kavramaktan uzak bir kadro, somut bir politika üretebilir mi? Sorumlu olduğu alana doğru bir perspektif sunabilir mi? Tabi ki sunamaz. Soruları daha da çoğaltmak mümkündür. Mesela, haklı zeminde kendiliğinden gelişen dar ve geniş kitle eylemleri karşısında bir heyecan duymayan, bu hareketleri sınıf savaşımı içinde doğru bir noktaya yönlendirmek için çaba sarf etmeyen, parti güçlerini harekete geçirmeyen bir kadronun yaratıcı bir özelliğe sahip olduğu söylenebilir mi? Tabi ki söylenemez.

Oysa sürecin karmaşıklığı, zorluğu, bize ideolojik netliği ve zorlukları aşmada daha yaratıcı daha özverili ve fedakar davranmamızı emrediyor. Bu vasıflara sahip olmayan, bu yönlü can bedeli bir çaba içinde olmayan hiçbir kadro ve militan, sürecin sorunlarını çözmeye yanıt olamaz.

Toparlayacak olursak, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in evrensel gerçeğine bağlı kalarak dogmatizme karşı mücadele etmek, aynı zamanda somutu çözümlenme ve gelişme dinamiğini yakalamak demektir. Dogmatizm, her türlü canlı dinamiği öldürür. Çünkü o, soyut, cansız bir formülasyondur. Hayatla olan bağı zayıftır. Oysa Marksizm-Leninizm-Maoizm devrimci pratik içinde doğar, pratik içinde gelişir ve büyük tarihi tecrübelerle ulaşır. Bugüne kadar yaşanan tarihi süreç bize bu gerçeği öğretti.

Diğer öğrendiğimiz gerçek ise; dogmatizm hastalığına yakalanan her militanın sınıf savaşımının gerçek yasalarını kavramaktan uzaklaştığını, teorik sorunları çözmek için yaratıcı bir araç, bir silah olarak kullanmaktan çok, gelişigüzel tekrarlayıp çözümsüz bir hale getirdiğidir.

Teorinin güncel hayatla bağını kurma ve yaratıcı bir tarzda uygulama sorununa dair örnekler vererek konumuzu irdelemeye devam edelim. Mesela Türk egemen sınıfları

son dönemde Kürt halkına karşı ırkçı ve şovenist saldırılarına daha bir hız verdiler. Birçok yerde linç girişimleri yaşandı.

Egemen sınıflar şovenizmi ve ırkçılığı, ezilen halkların birliğini parçalamaya dönük kirli bir silah olarak her daim kullanmışlardır ve kullanmaya da devam edeceklerdir. Tüm bunlar yeni olmamasına rağmen, son dönemlerde sokaklarda yaygın bir şekilde Kürt halkına karşı yeni bir ırkçı ve şovenist dalganın başlatılması söz konusudur.

İşte tüm sorun bu yeni duruma karşı nasıl bir tutum göstereceğimiz noktasında düğümleniyor. Eğer, bu yeni duruma göre, propaganda ve ajitasyonumuzda, sokağa dönük yapılan pratik eylemlerimizde, güçlerimizi ırkçı saldırılar ve şovenizme karşı harekete geçirmede ve ittifaklar sorununda düne oranla daha farklı ve yoğun bir pratik içine girmezsek, bugünün dünden farklı olduğunu söylememizin bir anlamı olur mu? Ya da burada somut durumu kavramak, politikayı yaratıcı bir tarzda uygulamak siyasetini nereye oturabiliriz? Bu somut duruma hangi taktikle yanıt olabiliriz? Propaganda ve ajitasyonumuzda önceliklerimiz ne olmalıdır? Tüm bu sorulara, gelişmelere uygun yanıtlar verip ve uygulamak için çaba sarf edersek; işte o zaman "somut şartların somut analizi" veya gelişmelere göre "taktikler değişmeli" teorik söylemlerimiz pratikte bir anlam kazanır.

Tabi ki sorunun diğer yanı da her zaman ifade edilen pratiğin değiştirici ve dönüştürücü yanısıdır. Yani, kadro ve militanlarımız böylesi pratik mücadeleler içinde, devrimci heyecanları da artarak, taktik üretmekte zenginleşeceklerdir. Böylesi pratik mücadeleler içinde kitlelerle bağ kurarak, onları yakından tanıyacaklardır. Bu ilişki, bu iletişimin getirdiği sorumluluklar, dayattığı görevler, kadro ve militanlardaki düşünsel tembelliği sarsar, atıl durumlarına atılganlık kazandırır; dahası sahip oldukları bilgilerin sınıf mücadelesinin sorunlarını çözüme nasıl bir güce sahip olduğunu veya olmadığını bu pratik süreçler içinde görecektir. Kısacası pratik çok yönlü ve kapsamlı bir sınaama sürecidir aynı zamanda. Her militanın bu sınaadaki duruşu, geleceğe dönük planlarını da belirler.

Tabi ki sorunun diğer yanı da her zaman ifade edilen pratiğin değiştirici ve dönüştürücü yanındır. Yani, kadro ve militanlarımız böylesi pratik mücadeleler içinde, devrimci heyecanları da artarak, taktik üretmekte zenginleşeceklerdir. Böylesi pratik mücadeleler içinde kitlelerle bağ kurarak, onları yakından tanıyacaklardır. Bu ilişki, bu iletişimin getirdiği sorumluluklar, dayattığı görevler, kadro ve militanlardaki düşünsel tembelliği sarsar, atıl durumlarına atılanlık kazandırır; dahası sahip oldukları bilgilerin sınıf mücadelesinin sorunlarını çözmede nasıl bir güce sahip olduğunu veya olmadığını bu pratik süreçler içinde görecektirler. Kısacası pratik çok yönlü ve kapsamlı bir sınıma sürecidir aynı zamanda. Her militanın bu sınımadaki durumu, geleceğe dönük planlarını da belirler.

Somutu çözümlemeye analizci, kararları uygulamada yaratıcı olmak sorunları direkt birbirleriyle ilintilidir. Ve her militanın bu sorunlar karşısındaki duruşu, onun sınıf savaşımının neresinde durduğunun da açık bir

göstergesidir.

Yukarıda somutu çözümleme sorunu üzerinde kısaca da olsa durduk. Şimdi de alınan kararları uygulama pratiği üzerinde durmaya çalışacağız. Alınan kararlar uygulanmıyorsa, ya alınan kararlar subjektiftir; ya da gerçek durumla uyumlu değildir. Biz esas olarak ikincisi üzerinde duracağız. Çünkü bugün esas problem olan, nesnel duruma denk düşmesine rağmen, en sıradan bir pratiğin sergilenmesinde dahi bu problemlerin yansımalarıdır.

Herşeyden önce, karar almanın tek başına yeterli olmadığını yaşayarak öğrendik öğreniyoruz. Esas sorun kararın örgütlenmesinde ve uygulanmasında başlıyor. Uygulamanın kavramıyla ve ortaya bir irade koymayla başladığını biliyoruz. Eğer kararlar planlandığı gibi uygulanmıyorsa, kavramda ve uygulayan iradede problem var demektir. Bu problemler çözülüp aşılmadıkça, alınan kararlar kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Öncelikle bu mahkumiyete son ver-

mek için çalışmalıyız.

Bunun da ilk adımı olarak, alınan her kararın nasıl uygulandığının ya da uygulanmadığının, sınıf savaşımına ve dolayısıyla Proletarya Partisi'nin sürecine ne kattığını ya da katmadığını içeren değerlendirme raporları hazırlamalıyız. Raporlarımız yapılan ve yapılmayanların neden ve niçinlerini sorgulayan, ideolojik, siyasal ve örgütsel boyutunu içerecek nitelikte olmalıdır. Olumlu ve olumsuz tecrübeler ancak böyle edinilir ve bütüne kazandırılır.

Her kararı ciddiyetle ele almak, mantığını anlamak ve yaratıcı bir tarzda uygulamak olmazsa olmazdır. En küçük ve sıradan görevlere karşı ciddi bir yaklaşımı ortaya koymayan militanlar, büyük görevler ve tarihsel kararlar vermede, yerine getirmede üzerine düşen rolü oynayamazlar. "Bin fersahlık yolculuğa bir adımla başlanır" şeklindeki Çin atasözü bu duruma iyi bir örnektir. Yani sıradan görevleri kör-topal bir vaziyette yerine getirenlerin, ateşli büyük söylevlerinin

hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Çünkü tüm büyük işlere küçük adımlarla başlanır ve sınıf mücadelesi için yapılan en küçük işin bir değeri vardır. Bunu küçümsemek, gerektiği şekilde ciddiye almamak, görev ve sorumlulukları yeteri kadar bilince çıkarmamaktır. Ya da sınıf mücadelesi içindeki tereddütlü duruşunu ve yürüyüşünü büyük söylemlerle perdelemeye çalışmaktır.

Sonuç olarak küçük, büyük, legal, illegal ayrımı yapmadan Proletarya Partisi'nin önüne koyduğu her görevi, aldığı her kararı yaratıcı bir tarzda uygulamaya çalışmalıyız. Bu, devrim istemimizin, örgütlü olmamızın bir gereğidir. Ve bugün tüm bu görevleri yerine getirme kararlılığımızı daha bir artırmalıyız. Çalışmalarımızda bahaneler üreten, sorunlar yaratan değil, sorun çözücü olmalıyız. Hatalarımıza karşı bağnaz-tutucu değil, özelleştirel yaklaşmalıyız. Başarmanın, ileriye doğru kapsamlı bir sıçrama yaratmanın yolu bu pratik hattan geçer. Ve biz bu hatta yürümek zorundayız.

PUSULA

TEK BİR ADAM GİBİ DAVRANMAK!

İdeolojik ve politik çizginin doğruluğu örgütsel görevlerin yerine getirilmesi için yaşamsal önemdedir. İdeolojik ve politik çizginin doğruluğu aynı zamanda örgütsel çizginin doğruluğunu da yaratır. Tek bir adam gibi davranan, bir parti için temel bir gerçeklik olan örgütsel birlik, ancak sağlam ideolojik birlik üzerinde yükselir. Mao yoldaş "siyasal bir parti, devrimi başarıya ulaştırmak için kendi siyasal çizgisinin doğruluğuna ve kendi örgütünün birliğine güvenmelidir" derken, siyasal çizginin doğruluğunu örgütsel birliği yaratacağını ve belirleyeceğini ifade eder. Ancak örgütsel birliğin temel taşlarından biri olan çelikten disiplinin sağlanması için de Proletarya Partisi'nin bütün üyelerinin temel sorunlarda aynı görüşü paylaşması zorunludur.

Bugün, kavrayış ve uygulama düzeyinde eksik olan, ortak anlayış temelinde yeterince sağlanamayan irade ve eylem birliğidir. İrade ve eylem birliği sağlanmadan örgütsel birlik sağlanamaz. Bu olmayınca da aynı hedefe yürüten, tek bir adam gibi davranan, ortak bir parti anlayışı ve iradesi sağlanamaz.

Tek bir adam gibi davranan bir parti yaratmada devrim ve örgüt biliminin temel sorunlarında ve ortaya çıkacak sorunların çözüm yönteminde aynı ortak hattı paylaşmak zorunludur. Devrim ve örgüt biliminin ilke ve yasalarına uygun olarak ortak hareket edilmeden ortak bir parti anlayışı yaratılamaz. Sınıf savaşımının örgütsel ve pratik görevlerini yerine getirme mücadelesinde en fazla kavrayışsızlık ve sorun bu konuda yaşanmaktadır. Bu kavrayışsızlık ve gerilik Proletarya Partisi'nin devrim yürüyüşünde güçlü ve etkili adım atmasını zayıflatmaktadır. Proletarya Partisi'nin çeyrek asırlık örgütsel-pratik sürecinde en yoğun tartışmaların farklılaşma ve ayrışmaların yaşandığı zemin, ortak bir parti anlayışına ve kavrayışına sahip olamamakta ve bu kavrayışa uygun ortak hareket edememekte yaşanmıştır. İdeolojik birlik üzerinde inşa edilmek istenen örgütsel birlik her zaman çatışmalı bir karaktere bürünmüştür. Proletarya Partisi'ni inşa

etmede geliştirip güçlendirmede ideolojik birlik kadar örgütsel birliğin vazgeçilmez zorunluluk olduğu gerçekliği, yaşanan çeyrek asırlık süreçte daha güçlü bir şekilde açığa çıkmıştır. Proleter ve küçük burjuva anlayışların en fazla çatışma, farklılaşma ve ayrışma yaşadığı sorunların başında önce ideolojik konular sonra da örgütsel birlik anlayışı olmuştur.

Proletaryanın devrim çıkarlarını, Proletarya Partisi'nin kolektif çıkarlarını her şeyin üzerinde tutma bilincinin en güçlü kırıldığı noktalardan biri ortak bir parti anlayışı ve tek bir adam gibi yürümek iradesidir. Proletarya Partisi tarihi boyunca ortaya çıkan tasfiyeciler, darbeciler, ben merkezci, parti üstü, sekte anlayışların görünürde kırıldığı yer olan örgütsel birliğin altında ideolojik ve sınıfsal farklılık yatmaktadır.

Devrim yürüyüşünün güçlü ve sağlam adımlarla örgütlenmesinde, güçlü bir önderlik bilincinin yaratılmasında TEK BİR ADAM GİBİ HAREKET ETME büyük önem taşımaktadır. Bölgecilik, otonomculuk, ben merkezlik, parti üstüculük, sekte olarak ifade edilen her türlü küçük burjuva anlayış ortak bir parti gibi hareket etmenin önünde en büyük engel olarak kavranmalıdır. Çelikten bir disipline sahip olmak, devrimin ve partinin çıkarlarını her şeyin üzerinde tutmak demektir. Bireyin iradesini kolektifin merkezi iradesine tabi kılmak demektir. Disiplinli olmak demek merkezi önderliğin kararlarına hiçbir küçük burjuva temelli gerekçe bulmadan uymak ve politik kararları canla başla pratiğe uygulamak demektir. Biçim ve görünüşü ne olursa olsun merkezi önderliğin kararlarına uymama olarak ortaya konan her pratik ve örgütsel tavır partiyi yıkmakla eş anlamlı olduğunu kavramak demektir.

Küçük burjuvazi disiplinden korkar. Onun bencil ve bireyci "özgür" anlayışı üretim dışından kaynaklanan bir anlayıştır. Oysa proletarya disiplinden korkmaz. Proleter disiplini örgüte itaat etme olarak kavrar. Çünkü onun üretim içi yaşamı kolektif çalış-

ması, disiplini baştan kabul eder. Disipline ve merkezi önderliğin politik kararlarını yaratıcı ve zengin bir şekilde pratiğe uygulamada azami çaba ve özen, duyarlılık dolu bir dikkat gösterir. Oysa küçük burjuvazi önce merkezi önderliğin politik kararlarını ince bir merceğe altına alarak "sorgulamaya", sonra "eleştirmeye" kendi bakış açısına uygun olarak hatalar aramaya ve bu "hataları düzeltme" pratiğini örgütlemeye çalışır. Merkezi önderliğin politik kararlarını pratiğe uygulama sürecine girmeden bu "düzeltme ve eleştirme" pratiği sonuçta tam bir fiyaskoyla sonuçlanır. Çünkü başından itibaren merkezi önderliğin kararlarına, pratiğe uygulamaya anlayışı üzerinden muhalefet etmeye kendini var etmeye çalışır. Küçük burjuvazinin parti içi birliği koruyarak, parti içi mücadele kavrayışsızlığı, Marksist-Leninist-Maoist politikayı pratiğe uygulama tarzı, kafa karışıklığı içinde uyumsuz ve ahenksizdir. Demokrasi ve özgürlük hakkını, sınırsız hakkı olarak algılar, ancak zincirin diğer halkası olan disiplin ve merkezi önderliğin kararlarına uyma ilkesi ve bilinci küçük burjuvazinin kafasında hiçbir yere oturmaz. Çünkü parti içindeki proleterleşemeyen küçük burjuva anlayış, merkezi önderliğin politik kararlarını pratiğe uygulamayı "önce eleştirme sonra yapmama" olarak algılar. Ya da kendince doğru bulduğunu pratiğe uygularken, yanlış bulduğu ve eleştirdiğini pratiğe uygulamama olarak algılar. Kendisini haklı çıkaracak temelde binbir gerekçe bulur ve örgütsel mazeretin arkasına sığınır ve bir dizi "bilimsel tez" in savunusu içinde merkezi önderliğin kararlarını tam ve yarı uygulamama pratiği içine girer.

Emperyalist kapitalist sistemin ideolojik saldırılarından en fazla etkilenen ve bilinci en fazla dumura uğrayan sınıftır. Örgütlenme ve örgütlenme bilincine karşı büyük bir hazımsızlığı ve kör bir karşı koyuşu "örgütlük" bile örgütsüzlüğü savunarak gösterir. Örgütsüzlüğün bütün davranış ve hareketini "örgütlenme ve örgütlenme" adına gösterir.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası toplumun örgütlenme ve örgütlenme bilincinde büyük bir travma yarattı ve ağır bir faşist ablukayla kuşatma içine aldı. Kitlelerin örgütlenme bilincinde "örgüt ve örgütlenmeye" karşı kuşku ve güvensizliği hakim kılmaya çalıştı. Bunda önemli oranda başarılı oldu. Kuşku ve güvensizlik refleksi, örgütsel birlik ve örgüte güven duygusunu önemli oranda sarstı.

Üretimsizlik, düşünsel gerilemeyi getirdi. Öneri ve eleştiri yapma yerine suskun kalmayı, dedikodu yapmayı, arkadan konuşmayı beraberinde getirdi. Kitlelerden kopma kitlelere güvensizlik ve kitlelerin devrimdeki rolü ve misyonunun kavranamaması kendine güvensizliği, devrimci teoriye güvensizliği ve örgütlenmeye karşı güvensizliği yarattı. Küçük burjuva politik örgütlenmeler bölünerek çözüm bulabileceğini, ayrılarak farklılaşacağını düşündü, ancak yanılardan kurtulamadı, sınıfsal temelde ideolojik ve örgütsel kopuşu içermeyen her bir ayrılık kendi içinde daha büyük sorunları ve bunalmaları büyüttü. Küçük burjuva örgütsüzlük bilinci üzerinde yükselen örgüt anlayışı, parçalı, tek yanlı ve yüzeysel günü birlik düşünmeyi, kendine ve kitlelere güveni önemli oranda kırmış, toplumsal değişim bilinci sarsılmış, kişiliksiz ve silik insanlar yaratmaktan öteye gitmedi. Eleştiren, muhalefet eden ancak alternatif düşünce ve pratik üretmekten yoksunluk olarak ortaya çıktı muhalefet bilinci.

"Yeni Dünya Düzeni" adıyla daha etkili ve örgütlü tarzda örgütlenen burjuva ideolojik saldırıların etkili tarzda kitleleri sarsmasında en fazla etkilenen ve en fazla kırılan kesim küçük burjuva kesimler oldu. Proletarya Partisi dışındaki küçük burjuva radikal devrimci örgütlerin önemli bir bölümünün reformcu zemine kaymaları, düzen içine evrilmeleri Proletarya Partisi içindeki proleterleşemeyen küçük burjuva unsurların da etkilenmesini beraberinde getirdi. Örgüte ve örgütsel önderliğe karşı en fazla kuşku duyan, güvensizlik besleyen kesim bunlar oldu. Düzelme hareketi örgütsel yetmezlik ve geriliğin önce hangi konuda yaşandığının netleşmesiyle başlanır. Önderlik bilincinin kırıldığı nokta, "bir örgüt gibi bütünlüklü ve ortak hareket etmemekte" kendisini ortaya koyuyor. Merkezi önderliğin politik kararlarının yaratıcı ve ustaca pratiğe uygulanmasında, belirlenen görevlerin yerine getirilmesinde sorun yaşanıyor önce hata ve zaafilar üzerine eğitici, değiştirici dönüştürücü tarzda gidilmeli ve düzeltilerek, her alanda doğru bir önderlik bilinci geliştirilmelidir. Proletarya Partisi'ni sınıf mücadelesinin pratiğinden alkoyan, geri bıraktıran her pratik davranış ve düşünce mahkum edilerek, düzeltilmelidir. Ortak hareket etmenin "tek bir parti gibi davranmanın" önündeki düşünsel ve pratik zaafı engeller kaldırılmalıdır.

ÇEKİLME OYUNU KISA SÜRDÜ

Filistin'de katliam ve saldırılar yükseliyor!

Siyonist işgalci İsrail devletinin, işgali altındaki topraklarda Filistinlilere yönelik saldırılarında yaşama geçirdiği onlarca aldatmaca senaryolarından biri olan "Gazze'den çekilme" oyunu çok kısa sürdü. Çekilmenin ardından 23 Eylül günü Gazze kentinde Hamas'ın düzenlediği geçit töreni sırasında bir araçta meydana gelen patlama sonucu 19 kişinin ölmesiyle İsrail saldırı ve katliamlarını yeniden yükseltti. Gazze Şeridi'ndeki Cebeliye Mülteci Kampı yakınlarında meydana gelen saldırının yanında aynı gün Batı Şeria'nın kuzeyindeki Tulkarim'de, 3 Filistinli kendilerine ateş

ettiklerini iddia eden İsrail askerlerince öldürüldü.

Gazze'yi boşaltan ancak, kara, deniz ve hava hakimiyetini sürdüren İsrail ordusu yaptığı hava akınıyla birçok kente ölüm saçıyor. İsrail böylece Gazze'den çekildikten sonra da Gazze'ye istediğini yapabileceğini gösteriyor. El Fetih örgütü ise bu katliamlardan İsrail'i değil Hamas Örgütünü sorumlu tutarak İsrail'e yaranma çabasına yeni bir boyut ekliyor. El Fetih tarafından yapılan açıklamada "Merkez Komitemiz, sivillerin içinde düzenlenen bu askeri geçit nedeniyle can kayıplarının olmasından, bütünüyle Hamas hareketini sorumlu tutmaktadır" denilmekte. Bu saldırılar karşısında ABD'nin tavrı ise (söylemeye gerek var mı?) "Anlayışla karşılıyoruz" oldu. Kendilerinin de ezilen halklara yönelik kullandığı yöntemleri anlamamalarını beklemek doğru olmazdı zaten. Bunun yanında Filistin Halk Kurtuluş Cephesi-Genel Komutanlık, İsrail ile varılan ateşkesin sona erdiğini açıkladı.

25 Eylül akşamı ise İsrail füze saldırısıyla İslami Cihad'ın üst düzey askeri lideri Muhammed Halil ile korumasını öldürdü. İsrail daha önce de üç kez öldürme girişiminde bulunduğu Halil'i bir dizi saldırıyla ilgili olarak suçluyordu. İsrail her zamanki gibi sivilleri hedef almadığını söylemesine karşın Hamas'ın yönettiği El Arkam okulunu hedef alarak vurdu ve çoğu kadın ve çocuklardan oluşan 20 kişi yaralandı.

Filistinli örgütlerin ateşkes ile ilgili tavırları konusunda çeşitli ağzlarından gün gün değişen haber-

ler ulaşıyor. Hamas İsrail'e düzenlediği saldırıları durduracağını 6 ay önce Mısır'da varılan ateşkes anlaşmasına bağlı kalacaklarını duyurdu. Hamas lideri Mahmud Zahar'ın "tüm askeri gruplarımızı, Gazze Şeridi'nden düşmana yönelik saldırılara son vermeye çağırıyoruz. Askeri geçitleri sona erdirmeye vadimizi de yineliyoruz" açıklamasına karşın bu açıklamanın İsrail'i tatmin etmemesi söz konusu. İsrail Savunma Bakanı Şaul Mofaz, Zahar'ın dışında diğer Hamas liderlerinin de aynı açıklamayı yapmasını istediğini ifade etti. 27 Eylül günü ise içinde Hamas ve İslami Cihad'ın da bulunduğu 13 Filistinli örgütün "silahlı direniş operasyonlarını durdurma konusunda uzlaştığı" açıklandı. Buna karşın İsrail Filistinli liderlere yönelik suikast politikasını sürdüreceklerini ilan etti. Ancak 29 Eylül'de El Aksa Şehitleri Tugayı Cenin lideri ise "üzerinde anlaşmaya vardığımız ateşkes öldü ve cehenneme gitti" dedi. Bu arada bir hafta içinde 400'e yakın Filistinlinin tutuklandığı da gelen haberler arasında. Öte yandan İsrail ordusu, Gazze'ye düzenlediği hava saldırılarının ardından Batı Şeria'da da Kalkilya ve Tulkarim kentlerine girdi. Askerlerin bu iki kentte Hamas ve İslami Cihad'a ait büroları kapattığı öğrenildiği.

Gazze ve Batı Şeria'da bunlar yaşanırken diğer yandan işgalci İsrail devletinin, Doğu Kudüs'te Yahudi yerleşim birimlerini genişlettiği ve kentteki Filistinli nüfusu azaltmaya çalıştığı bilgisi geliyor. Birleşmiş Milletler İnsan Hakları gözlemcisi John Dugard'ın raporuna göre, İsrail'in Batı Şeria'da ördüğü duvarın, planlandığı gibi Doğu Kudüs'te de örülmesi halinde, 55 bin Filistinlinin Kudüs dışında kalacağı vurgulandı.

Hindistan ve Korsika emekçileri ayağa kalktı

Ülkemizde de özellikle 80 sonrası toplumun gündemine girip, 2004-2005 yıllarında ise son sınıra dayanan özelleştirme politikaları emperyalizmin dayattığı politikalar olarak tüm dünya işçi sınıfını ve ezilen halkları derinden etkiliyor. İşte Hindistan'da da bankaların ve havayolu şirketlerinin özelleştirilerek satılmasına karşı işçiler ayağa kalktılar. Milyonlarca banka ve havayolu işçisi hükümetin "reform" adı altında uygulamaya çalıştığı hak gasplarına karşı genel greve çıktı. Grev süresince havayollarında çok sayıda uçuş iptal edilirken, bankalar da açılmadı. Sendikalar, özel şirketler dahil 78 havayolunda grevin etkili olduğunu bildirdi. Televizyon kanallarına göre özelleştirmeye karşı düzenlenen genel greve 40 milyon işçi katıldı.

Grevin örgütleyicilerinden biri olan Citu Sendikalar Konfederasyonu, böylesi geniş katılımlı bir grevin ilk olduğunu açıkladı.

Bu genel grevin yanında Fransa'nın Korsika Adasında da borç içinde olduğu iddia edilen SNMC'nin özelleştirilmesi planlarını protesto eden işçilerin limanı ablukaya alması sonucu, 15 bin turist bir süreliğine Ada'da mahsur kaldı. Feribot şirketi SNMC'nin özelleştirilmesine karşı işçiler, Ajaccio ve Bastia kentlerinde deniz trafiğini durdurmuş- polis zırhlı araç ve helikopter desteğinde 1 Ekim günü gerçekleştirdiği operasyonda üç gün kapalı olan limanı işgal eden işçileri uzaklaştırmıştı. Bunun yanı sıra Bastia'da da maskeli gençler polisle çatıştı, limanda bulunan bir sahil koruma botuna roketli saldırı düzenlendi. Eylemler sırasında Fransa'nın Marsilya kentinde de petrol rafinerileri abluaya alındı. SNMC'nin özelleştirilmesine yönelik planlar, Korsika'da, Fransa'ya karşı ulusal bilinci de yeniden ateşledi. Bu özelleştirme saldırısı sonucu, 400 işçinin işine son verilecek.

Endonezya'da köylü katliamı

18 Eylül günü yaklaşık bin köylünün katıldığı protesto eylemine saldıran polis, 32 köylüyü silahla vurarak yaraladı, köylülerden biri yaşamını yitirken 4'ü de tutuklandı. "Toprak reformu olmaksızın, demokrasi olmaz" sloganını haykıran köylüler La Via Campesine tarafından örgütlenen Köylü Yürüyüşü'ne ve Toprak Reformu Üzerine Uluslararası Konferansa katılmışlardı. Bu saldırının yanı sıra Endonezya halkı, benzin fiyatlarını iki katından fazla oranda artırma kararı alan hükümeti, ulaşım grevleri ve gösterilerle protesto etti.

Almanya'da AB'ye ve Türkiye'nin AB üyeliğine hayır yürüyüşü

Almanya'nın Köln kentinde, 1 Ekim tarihinde "Avrupa Birliği emperyalist tekelinin birliğidir. Avrupa Birliği'ne ve yeni kölelik antlaşmalarına hayır!" şiarıyla bir yürüyüş düzenlendi.

Daha önceden hazırlığı yapılan bu yürüyüşü, Avrupa'da faaliyetlerini yürüten, Avrupa Türkü-yeli İşçiler Konfederasyonu, Türkiye Information Centrum, Avrupa Demokratik Haklar Federasyonu, Proleter Devrimci Duruş ve İşçilerin Birliği-Halkların Kardeşliği Platformu düzenledi.

Yürüyüş, Eberplatz'da saat 12:00 civarında sloganlarla başladı. Yürüyüş güzergahı boyunca komite adına Almanca konuşmalar yapıldı. Neden yüründüğünü merak eden çevredeki kitleler açısından bu konuşmalar oldukça önemliydi.

Yürüyüşün sonunda, Köln'ün ünlü Dom Kilisesi önünde bitiş mitingi yapıldı. Miting yerine katılımcılar sloganlarla girdiler.

Dom Kilisesi'ni ziyarete gelen çeşitli ülkelerden turistlere ve alanda bulunan kitlelere, Almanca ve Türkçe olarak komite adına birer konuşma yapıldı. Yürüyüşte bulunan araştırmacı yazar Temel Demire de bir konuşma yaptı. Temel Demire konuşmasını, "Avrupa Birliği emperyalistlerin birliğidir, ırkçıların birliğidir, sömürücülerin birliğidir, emeğin düşmanların birliğidir, bunun için AB'ye hayır diyorum. Türkiye'nin AB'ye üyeliğine hayır diyorum. Çünkü; AB üyeliği Tür-

kiye'de hiçbir değişim getirmeyecektir. Türkiye'de gerçek değişimi, gecekonduların yıkımına karşı barikatlarda mücadele edenler, fabrikalarının özelleştirilmesine karşı, fabrikalarını işgal ederek direnenler, sokakta faşizme karşı verdikleri mücadelede polislerden dayak yiyenler, dağlarda silah elde mücadele eden halkın çocukları getirecektir. Bugün umudu AB'ye bağlamak aptallıktır. Umut mücadelede, umut devrimdedir" diyerek bitirdi.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı bu yürüyüş, katılım olarak istendiği düzeyde olmasa da, tavrı belirleme açısından oldukça önemlidir. Türkiye'de demokrasi ve insan hakları, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının çözümü konusunda AB'ye bel bağlayanlara karşı, devrimci ve ilerici olarak ortak tavır takınma açısından oldukça önemli bir yürüyüş olmuştur.

Almanya'da AB ve Türkiye panelleri düzenlendi

3 Ekim'de Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üyelik müzakerelerinin başlayıp başlamayacağı tartışmalarının kamuoyunda tartışılması vesilesiyle, 23-24-25 Eylül tarihlerinde ATİF (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu) tarafından Almanya'nın Kuzey Renwesfalyen (NRW) eyaletinde bulunan, Duisburg, Köln ve Hagen derneklerinde paneller düzenlendi. Panellere; Türkiye'den araştırmacı yazar Temel Demirer ve ATİF temsilcisi katıldı.

Panellerde, ilk başta ATİF temsilcisi, panelleri düzenlemedeki amacın ne olduğuna değinerek konuşmasını, "Demokrasi ve insan hakları, Türkiye'de yaşayan, çeşitli ulus ve milliyetlerden Türkiye halkının el ele, omuz omuza vererek faşist diktatörlüğe karşı mücadele ederek ve faşist diktatörlüğü alaşağı edip, yerine emeğin iktidarını getirmekle olur" diyerek bitirdi.

Türkiye'den ATİF'in davetiyle panellere katılan araştırmacı yazar Temel Demirer de "AB emperyalist bir birlik-

teliktir. AB militarist ve ırkçı bir birlik-teliktir. AB emeğin düşmanı bir birlik-teliktir. AB ezilen halklar ve işçi sınıfı üzerinde baskı aracıdır. Bunun için AB'ye karşı olmalıyız. Türkiye'ye AB hiçbir şey getirmez, Türkiye'nin AB üyesi olmasında medet umanlar büyük bir yanılgı içerisindedir. Türkiye'de ki gerçek bir değişimi getirecek olan, yıllardır Türkiye'de mücadele yürüten devrimciler, sosyalistler olacaktır" diyerek konuşmasını bitirdi.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı bu paneller, katılan dinleyiciler de tartışmalarla konuşmalarla ve sordukları sorularla katıldılar. Özellikle burjuvazinin yazılı ve görsel medyasında yoğun olarak yürütülen tartışmalara devrimci cephede tavır takınmak ve kitleleri bu konuda bilgilendirmek ve yanlış yönelimleri ortaya çıkarmak açısından bu paneller oldukça önemli olmuştur. Ayrıca günceli yakalama ve güncel tartışmalara tavır takınma açısından da oldukça önemli olmuştur.

Porto Rikolu devrimci katledildi

Porto Riko'da ABD güdümlü devlet, Porto Riko'nun bağımsızlığı ve özgürlüğü için yürütülen silahlı mücadelenin lideri Filiberto Ojeda'yı suikastla katletti. Ojeda'nın hayatını kaybettiği suikastı FBI timleri gerçekleştirdi. Porto Riko halkı saldırının acısıyla sokaklara döküldü ve adayı yok oluşturan sömürgeciliğin sona ermesi için yürüdü.

Ojeda Rios'un önderliğini yaptığı ulusal kurtuluş hareketi olan EBP-Macheteros on yıllardır bağımsızlık mücadelesi sürdürüyor. Ojeda Rios'un katledildiğini duyan Porto Riko'lular tüm adada çeşitli eylemlere başladılar. Katli-

am gününün akşamı San Juan kentinin ana caddeleri yüzlerce insan tarafından barikatlarla kapatılarak protesto eylemleri başlatıldı. Sadece Porto Riko'da yaşayanlar tarafından değil aynı zamanda ABD kentlerinde yaşayan Porto Rikolular da Ojeda Rios'un devrimci ruhunu yaşatmak amacıyla kitlesel eylemlere başladılar. Ömrü boyunca Porto Riko'nun bağımsızlığı için mücadele eden Ojeda Rios, 55 yıllık hapis cezasından dolayı yeraltında mücadelesini sürdürüyordu. 72 yıllık yaşamını kuşatma altında silahlı bir direnişle sonlayan Ojeda Rios ezilen halkların direniş geleneğine katkılar sunmuştur.

Evrensel Bakış

IRAK'TA ANAYASA HALKIN İRADESİNİ YANSITMAMAKTADIR

Irak'ta ABD emperyalizminin öncülüğünde başlatılan saldırganlık savaşı ve işgalin, Irak halkına yaşattığı acılar, katlanarak sürerken, emperyalizmin halklara özgürlük, demokrasi, barış, mutluluk vb. getirebileceği yanılsamasını tartışmak bizim açımızdan çok geri bir tartışma olacaktır. Ancak yine de bilinçleri bulandırılmış, neyin ne olduğu konusunda akılları karıştırılmış, dost-düşman kavramları silikleştirilmiş ezilen yığınlar açısından kimi zaman bu tartışmaya girmek gereklilikten öte zorunluluk haline gelmekte. Bu noktada Irak'taki emperyalist işgalin Irak halkına bu bir dizi olguyu getirmediği daha netken, özellikle işgalin meşrulaştırılması ve süreklileştirilmesi anlamına gelen/bu amacı taşıyan Irak seçimleri ve ardından gelen Anayasa tartışmaları belli tartışmaları da beraberinde getirmiştir; hatta bundan sonra işgalcilerin bu topraklardan çekilerek Iraklıların kendi kaderlerini tayin etme hakkını onların eline vereceği yalanı ortaya yayılmaktadır.

Emperyalistler açısından vazgeçilmez önemdeki Ortadoğu'da Irak'ı kendine askeri, siyasi ve ekonomik bir üs olarak seçen ABD emperyalizmi açısından, Irak topraklarını terk etmek kısaca vadede tartışılacak bir konu değildir. Bu durumda dahi burada yarattığı kukla hükümetle varlığını sürdüreceği açık bir olgudur. Bu durumda emperyalist

işgalin süresi tamamen Irak halkının direnişinin zaferine bağlı olduğu gerçeğinin altını çizmek gerekiyor.

Irak kukla hükümetinin ve Irak'ta etkin olan çeşitli güçlerin üzerinde fırtınalar koparak hazırladıkları, anlaşmazlıklar yüzünden (özüne dokunulmaksızın) üzerinde değişiklikler yapılan ve referanduma sunulması 15 Ağustos'tan 15 Ekim'e sarkıtılan Anayasa, Irak halkının iradesini hiçe sayan, Irak'ın bütünlüğünü ortadan kaldıran ve iç savaşı tetikleyen özelliklere sahip.

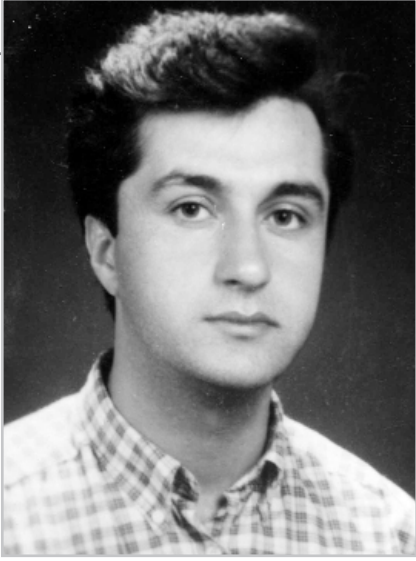
Nitekim, Anayasa tartışmalarında en öne çıkan maddelerden birini "federalizm" oluşturmaktadır. Sünni Araplar "Federal Irak" tanımlamasına karşı çıkarken, önde gelen Şii siyasetçi El Hakim'in zengin petrol yataklarının bulunduğu güneyde özerk bir bölge oluşturulması önerisi de Sünnileri rahatsız etmektedir. Şii ve Sünni Araplar her ne kadar Irak Kürdistanı'nda Kürtlerin özerkliğine onay verseler de, bunun nasıl tanımlanabileceği noktasında da bir anlaşmaya varamıyorlar. Kürtler her ne kadar mevcut Anayasa taslağını onaylasalar da kendi içlerinde de bağımsızlık isteyen kesimler hoşnutsuzlar. Yine ülkenin en önemli gelir kaynağı olan petrol gelirlerinin nasıl paylaşılacağı konusu da Anayasa tartışmalarını tıkayan konular arasında yer alıyor. Halkın çıkarını hiçbir şekilde gözetmeyen bu

tartışmalarda Sünni, Şii ve Kürtler arasında ciddi ayrımlar bulunmakta, ülkenin ekonomik gücünü elinde tutma isteği bu üç kesimi tamamen birbirinden ayrı uç noktalara sürüklemekte. Yine de Anayasaya en yoğun tepki Sünni kesimden geliyor. Iraklı 150 Sünni imam ve aşiret lideri Sünnilere Anayasayı ret etmeleri çağrısında bulunuyor. Sünnilerin Anayasaya "hayır" demelerinin bir diğer nedenini de Anayasa'da yer alan "Saddamcı Baas"ın yasaklanması oluşturuyor. Her ne kadar bir önceki taslakta yer alan "Saddamcı Baas Partisi" ifadesi değiştirilmiş olsa da bu durum da Sünnilerin tepkisini çeken bir yoruma kaynaklık teşkil ediyor.

Anayasa referandumu öncesinde tartışmalar kuşkusuz bu şekilde akademik tartışma boyutunda kalmıyor. Anayasanın bir an önce kabul edilmesini isteyen ABD emperyalizmi ve Irak kukla hükümet güçleri özellikle Sünni bölgelerdeki saldırı ve operasyonları artırırken, özellikle Şii'lere yönelik Sünni güçlerin saldırıları da Irak'ta bir iç savaş tehlikesine işaret ediyor. Anayasa'nın referanduma sunulacağı 15 Ekim öncesinde saldırı ve operasyonlarını yükselten işgal askerleri, Telafer'in ardından Samara, Sede, Karabila gibi Sünnilerin yaşadığı bölgelere yoğunlaşıyorlar. Bu saldırıların başlamadığı Ağustos ayı içinde Irak Sağlık, İçişleri ve Savunma Bakanlıklarının verdiği rakamlara göre 526 Iraklı öldürülürken, 647 Iraklı yaralanmıştı. Eylül ayında ise 702 kişi hayatını kaybetti. Eylül ayında sadece Telafer kentinde düzenlenen ve Amerikan ordusunun Iraklı güçlerle birlikte yürüttüğü saldırılarda kendi açıklamalarına göre 150

Iraklı katledilmişti. Referandum tarihinin yaklaştığı bugünlerde ise Demir Yumruk adıyla başlatılan katliam operasyonunun ilk gününde 8 Iraklı'nın öldürüldüğü açıklandı. İşgalin bilançosu anlamında bir diğer çarpıcı istatistik ise Afganistan ve Irak işgallerinde kullanılan mermi sayısı ile ilgili olarak açıklanıyor. Bu işgallerde Amerikan güçlerinin tükettiği mermi sayısı yılda 250 bin olarak açıklandı. Yani ABD askerlerinin öldürdüğü her bir direnişçi için harcadığı mermi sayısı 250 bin olarak hesaplanıyor. Tümgeneral Rick Lynch sadece Bağdat'ın batısındaki operasyonda 1534 direnişçinin öldürüldüğünü açıklarken Amerikalı generaller "terörle savaş" adı altında başlattıkları saldırılarda bugüne kadar 20 bin direnişçinin öldürüldüğünü ifade ettiler. Yani dört yıl içinde büyük çoğunluğunun sivil halktan oluştuğunun açık olduğu 20 bin insan katledildi ve bu katliamlar azalmıyor.

Böylesine büyük saldırı ve katliamlarla birlikte gelen Anayasa'nın Iraklıların yaşamlarında iyiye doğru hiçbir şey değiştirmeyeceği aksine yaşamlarını eskisinden de kötü koşullar altında yada aslında ölümlerle yaşam arasındaki ince çizgi üzerinde sürdürecekleri açık ve nettir. Emperyalizmin ne zaman bir halka iyi şeyler götüreceği görülmüştür ki bu Anayasa'dan da Irak halkı lehine bir şey çıksın. Irak'taki Amerikan birliklerinin komutanı General George Casey'in söylediği gibi 15 Ekim'de referanduma sunulacak Anayasanın onaylanması yada reddedilmesi halinde de şiddetin artacağı kesindir. Bu hem işgalciler açısından böyledir, hem de direnişçiler...

Proletarya Partisi'nin düşüncelerini kuşanarak ihanetin, teslimiyetçiliğin, tasfiyeciliğin kol gezdiği bir süreçte, akıntıya karşı kürek çekebilmek devrimci yaşamı ne kadar içselleştirdiğimizle ilintili bir şeydir. Sınıf mücadelesinin yenilgi ya da görece durgunluk dönemlerinde hele bir de, çevremizi yozlaşan, çürüten bir dünya kuşatmaya çalışıyorsa, ayakta durabilmek, Proletarya Partisi'nin yaşam kaynağı olan Marksizm-Leninizm-Maoizm'i hayata geçirebilmek, kavgadaki duruşumuzun somut yansımasıdır. Bazı bireyler vardır ki; bu gibi süreçlerde yaşamı davaya adanarak, en zor koşullarda kavgaya dört elle sarılarak, yaşamları kadar ölümleri ile de ardıllarına büyük miraslar bırakırlar. Özgür Kemal Karabulut da şu an adını sayamadığımız nice şehitlerimiz gibi en zor koşullarda Proletarya Partisine bağlı kalarak yaşadı. Proletarya Partisi'nin 1994 yılında yaşadığı

Şimdi hepimiz birer "Bakış"ız!

darbe sonrasında ayakları üzerine doğrulma sürecinde önemli bir payı olan yoldaşlar arasındaydı. "Hiçbir koşulda teslim olmak yok, direnecek sonuna kadar" şiarını yaşamının bir parçası olarak hayata geçirdi. Yüreği, dağlardan bir "Bakış"tı Özgür'ün. O Proletarya Partisi'ne sarsılmaz bir bağla bağlı idi. İnançsızlık, kararsızlık yerine azim, irade, cüret ve militanlık kaplamıştı yüreğini. Verilen görevleri küçük büyük ayrımı yapmadan yerine getirmenin adı idi Özgür Kemal. "Her şey Proletarya Partisi, her şey sınıf mücadelesi için" şiarı, verilen görevlere olan bağlılığı temel yapı taşı oluşturuyordu. Taşova'da silahının son mermisine kadar direndiği ana kadar gösterdiği fedakarlık bugün yolunuzu aydınlatan bir meşaledir.

Gençliğin akademik, demokratik mücadelesinde pişerek kavgaya sarılan Bakış, sınıf mücadelesinin olası duraklarından olan hapisanede kaldığı kısa süre içinde de yine devam etti yürüyüşüne. 1989 yılında İstanbul'da Yıldız Teknik Üniversitesi'nde okurken Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanışan Özgür Kemal Karabulut, TMLGB içinde örgütlenerek 1992 yılında profesyonel faaliyet içinde yer aldı. Kısa süre içinde kendini geliştirerek Proletarya Partisi'nin düşüncelerini her alanda azimli ve kararlı bir şekilde yaşama geçirdi. Şehit düştüğünde 23 yaşında olan Bakış, sınırlı yaşamını sınırsız bir davaya adanarak ölümsüzleşti.

Özellikle Proletarya Partisi'nin yaşa-

dığı darbe sürecinde Partinin kararlı bir militanı olarak Marksist-Leninist-Maoistlerin safında yer tuttu. İdeolojik-politik olarak da kendini sürekli geliştiren Bakış, bu yönüyle de öne çıkan yoldaşlardandı. Darbe sonrası Karadeniz'deki gerilla faaliyetinde de yer alan Bakış yoldaş, Tokat İl Komitesi üyesi olarak Karadeniz Bölge Komutanlığı'na bağlı çalışıyordu. Bu süreçte Proletarya Partisi'nin birçok eyleminde onun da imzası vardı. Çatışmaları yararkenki cesareti, işkencehanelerde ve zindanlardaki direnişçi, iyi bir dava adamı olması ve 2. OPK sürecinde gösterdiği duruşla bir kez daha bizlere örnek olmaktadır. Onun yaşamında imkansızlıklara, zorluklara yer yoktu. 1997 yılında 20 Ekim'de bir görev için bulunduğu Amasya Taşova'da ihbar sonucu düştüğü pusuda silahının son mermisine kadar direndi. Ahmet Muharrem Çiçek'ten aldığımız direniş ruhu, bir kez daha pratikte anlamlanıyordu Özgür Kemal'le birlikte Taşova'da.

Cenazesini almaya giden annesinin düşmana "Bu meydanı unutmayın" deyişi hala yankılanıyor kulaklarımızda. Ve unutturulmadı bu meydan düşmana... Bakış'ın ihbarcısı, yoldaşlarının elinde bulunan Bakış'ın silahından çıkan kızıl kurşunlar ile cezalandırıldı. Bir kez daha şehitlerimizin kanı yerde kalmadı.

Bugün içinden geçtiğimiz süreçte yılmınlık, karamsarlık kol gezerken Özgür yoldaşın azmi, cesareti ve inancı yol göstermeli bize. Ant içtik yürüdükleri yollar da birer Bakış da biz olmaya.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER...

M. Kemal Alınar: 1959 yılında Afyon doğumlu olan Kemal Alınar çelişkilerin çözümünün, işçilerin, köylülerin, emekçilerin ve ezilen halkların kurtuluşunun Demokratik Halk Devrimi'nde olacağına inanarak Proletarya Partisi saflarında örgütlendi. TKP/ML sempatzanı olan Alınar, 18 Ekim 1979'da 40-50 kişilik faşist bir grubun saldırısı sonucu alçakça katledildi.

Kemal Özgül, Salih Kaynar, Abdullah Yıldır: 10 Ekim 1984 tarihinde TKP/ML sempatzanı Malatya Kürecik Harunuşağı köyü doğumlu Kemal Özgül, Salih Kaynar ve Abdullah Yıldır Fransa'da ırkçı faşistler tarafından katledildiler.

Kahraman Ailesi: 9

Ekim 1993 tarihinde kahraman ailesinden Veli Kahraman, 16 yaşındaki kızı Meral Kahraman ve 22 yaşındaki kızı Zeynep Kahraman PKK gerillaları tarafından katledildi. 9 Ekim 93'te Doğan Köyüne gelen PKK gerillaları "ağabeyinizi getirdik" diyerek kapıyı açtıktan sonra "Oğlum elimizden kaçtı. Tüm sülaleni öldüreceğiz" diyerek baba ve kızlarını kurşun yağmuruna tutarak katletti.

Ölüm Orucu Şehitleri:

Ali Ekber Barış: KP/İÖ üyesi olan Barış 18 Ekim 2001'de büyük direnişte ölümsüzleşti.

Devrime adanmış dört yürek!

Ülkem boyun eğmeye hazırlanırken faşizme,

Gerçek kurşun gibi saplandı yüreğime

İsyanım büyüdü, devleşti, sığmadı bendime,

İşte o an karar verdim

Devrim için ölüme.

(Kemal Soğukpınar)

Her biri dağların doruklarında nam-luya sürülmüş halk mermileridir ilmek ilmek örülen kavgada kanlarıyla, canlarıyla harç olanlar. Yaşamları, anıları mücadelemizi aydınlatan fenerdir. Tereddüt etmeden atıldıkları bu amansız kavgada ardıllarına bıraktıkları bayrağın bir an bile olsun yere düşmeyeceğinden emin olarak feda ruhunu kuşanıp, atıldılar sınıf mücadelesinin engin denizine. Katliamların, baskıların, tutuklamaların, yargısız infazların kol gezdiği bir süreçte bu denizin içerisinde boğulmadan kulaç atabilmek bir ustalık işidir. Eli kanlı cellatların egemenliklerini sürdürebilmek için muhaliflerine karşı hiçbir zaman çekinmeden uyguladıkları politikardan biri olan yargısız infazlar tarihler 7 Ekim 1988'i gösterdiğinde bir kez daha yaşanıyor İstanbul sokaklarında. 7 Ekim 1988'de tarih sayfalarına Tuzla Katliamı olarak geçen 4 TKP/ML militanın katledilmesi bugün aradan geçen 17 yıla rağmen hafızalarımızdan silinmemiştir.

Faşist TC'nin ajan faaliyetinin bir sonucu olan Tuzla Katliamı; Gebze'den, İstanbul'a giden 4 Partizanın bindiği aracın Tuzla Köprüsü'ne geldiğinde araçlarının taranması sonucu yaşanmıştır. Faşizmin temsilcilerinin "dört dörtlük bir operasyon" olarak yansıttığı katliamda İsmail Hakkı Adalı, Kemal Soğukpınar, Reha Şen ve Fevzi Yalçın katledilmişti. Katliam bir çatışma olarak yansıtılmaya çalışılmış ve kurşunlarla taranan aracın yanına silah bırakılmıştı. TKP/ML sempatzan çevresine sızmış olan Engin Kaya adlı ajanın verdiği bilgilerle hareket eden kolluk güçleri, 7 Ekim'de Gebze'den gelen ve içerisinde 4 Partizanın olduğu aracı Tuzla Köprüsü'ne geldiğinde durdurup araçtan inen Partizanları kurşun yağmuruna tutmuştur. Katledilen Adalı'nın vücuduna 15, Yalçın'a 7, Soğukpınar'a 32 ve Şen'e ise 30 kurşun isabet etmiştir.

12 Eylül'ün ardından ilk sokak ortası infaz özelliği taşıyan Tuzla Katliamı'yla başlayan süreç Hasanpaşa, Çiftelavuzlar ve Nişantaşı katliamlarıyla devam etmişti.

Tuzla Katliamı sonrası aileler açtıkları davaların bir sonuç vermemesi nedeniyle olayı AİHM'e taşıdılar. AİHM'de görülen dava "yaşam hakkının ihlal edilmesi" olarak değerlendirilerek Türkiye Aralık 2002'de ailelere tazminat ödemeye mahkum edilmiştir.

İsmail Hakkı Adalı

21 Nisan 1965'te Dersim'in Ovacık ilçesinde doğan Adalı, mücadeleyle lise yıllarında tanıştı. Liseyi bitirdikten sonra tutuklanarak 7-8 ay Bayrampaşa Hapishanesi'nde tutuklu kaldı. Hapishaneden çıktıktan sonra mücadeleye sarılan Adalı, şehit düştüğünde TKP/ML Aday Üyesiydi.

Reha Şen

Uşak doğumlu olan Reha Şen, devrimci çalışmalarını ATİK içerisinde sürdürüyordu. Şehit düştüğünde TKP/ML İleri Sempatzanıydı.

Fevzi Yalçın

1960 Elazığ doğumlu olan Fevzi Yalçın, devrimciliğe çocukluğundan beri duyarlı bir insandı. '80 darbesi sonrası aranın duruma düşen Yalçın, birçok insanın mücadele dışında kaldığı bir süreçte kararlı ve inançlı bir şekilde mücadelesini sürdürürken, bir ihbar sonucu kaldığı evi basan polisler onu gözaltına alırlar. Ancak O "ser verip, sır vermeme

geleneği"nin bir takipçisi olarak cellatların karşısında direnir. 4 yıllık bir tutsaklığın ardından mücadeleye kaldığı yerden devam eden Yalçın şehit düştüğünde TKP/ML İleri Sempatzanıydı.

Kemal Soğukpınar

Aslen Sivas Zara'lı olan Kemal Soğukpınar, 1959 yılında İstanbul'da doğdu. 1978-82 yıllarında babasının ocaklardan kömür taşımak için kullandığı kamyonunda, ardından da Belediye-İş sendikasında şoför olarak çalıştı. Şehit düştüğünde TKP/ML İleri Sempatzanıydı.

Aşılamaz denen engelleri aşmanın adıdır

UZUN YÜRÜYÜŞ

Başkan Mao tarafından "O emperyalistlerin ve Çan Kay-Şek'in aciz olduğu bir durumda tüm dünyaya Kızılordu'nun kahramanlar ordusu olduğunu ilan etti ve geçtiğimiz bölgede yaşayan 200 milyon insana kurtuluş yolunun Kızılordu olduğunu duyurdu" şeklinde değerlendirilen UZUN YÜRÜYÜŞ Dünya Devrimci Hareketi içerisinde tarihe altın harflerle yazılan bir direniş destanı oldu. ÇKP önderliğindeki Kızılordu tarafından başlatılan uzun yürüyüş sırasında onbinlerce Kızılordu savaşçısı şehit düşerken, geride kalanlar bir taraftan sınıf düşmanlarına karşı direnirken, diğer taraftan ise bir başka düşman olan doğaya karşı da amansız bir mücadele yürütmek zorunda kalmışlardır. 1931 yılında kendisini "sapına kadar bolşevik" olarak tanıtan ve sınıf mücadelesi adına ÇKP içerisinde Parti Merkezi yönetim organlarının iktidarını gasp eden "Sol Oportünist" Wang Ming'in boy vermesi ÇKP içerisinde yeni bir mücadelenin habercisiydi. ÇKP içerisindeki iki çizgi mücadelesini yadsıyan "hep mücadele, dostluk yok" diyen Ming, bu süreçte izlediği sol çizgiyle bir yenilgi sürecinin başlangıcını doğurdu. İzlenen sol çizginin ÇKP'yi adım adım yenilgiye götürdüğü bu süreçte kızıl bölgelerdeki güçlerinin yüzde doksanı, beyaz bölgelerdeki güçlerin ise hemen hemen hepsi kaybedildi. Bunun sonucunda Kızılordu'ya tek bir

yol kaldı; geri çekilmek. Ve böylece 12 bin kilometre olan Uzun Yürüyüş başlamış oldu.

Kızılordu 1934 yılının Ağustos ayında Guamindang gericilerinin çemberine düştü. Başkan Mao'nun gerilla savaşına ilişkin "düşman ilerlediğinde biz geri çekiliriz" tezi pratik olarak uygulandı ve 100 bin Kızılordu savaşçısı çemberi yarabilmek için 16 Ekim 1934'te 80 bin kişinin şehit düşeceği bir yürüyüşe başladı. "Tüm güçler bir gece tek bir yerde birleşti. Silahlarıyla ve sırtlarında bir kaç parça eşyalarıyla 100 bin erkek, 35 kadın ve bir kaç da çocuk düşman hatlarını geçti ve böylece tarihi bir olay başladı: UZUN YÜRÜYÜŞ."

Uzun yürüyüş sırasında Kızılordu Çan Kay Şek tarafından sürekli takip edilirken, doğa koşulları da bu yürüyüşü daha da zorlaştırıyordu. Ancak binlerce işçi ve köylünün büyük bir fedakarlık örneği sergileyerek gösterdikleri dayanıklılık ve sarsılmaz inançla kazanılan tarihsel bir destana dönüştü Uzun Yürüyüş esnasında.

Kızılordu Uzun Yürüyüşü salt bir askeri hareket tarzı olarak ele almadı. Aynı zamanda geçtikleri köylerdeki köylüleri örgütleyip onları harekete geçirmeyi de ihmal etmedi. Ve geçtikleri köylerde toprak ağalarına karşı da savaş başlatarak onları yenilgiye uğrattı. Henüz kendi köylerinden geçmeyen Kızılordu'yu bekleyen köylüler

ise Kızılordu'nun yolunu değiştirerek kendi köylerinden geçmesini istiyorlardı.

Uzun Yürüyüş sırasında Mao Zedung kızılordu savaşçılarından birerini olarak davrandı. Onlar gibi giyinip, onların yediğini yedi. Bu, Kızılordu savaşçılarından Mao Zedung'a olan güvenini daha da pekiştirdi. Uzun Yürüyüş'ü hiçbir zaman kendi başarısı gibi görmedi. Onu gerçekleştirenlerin toprağı işleyen köylüler, silah elde nasırlı ayaklarla yürüyen gençler, maddede çalışan işçiler, kısacası geniş halk yığınları olarak gördü.

Ve Uzun Yürüyüş'te bir kez daha devrimci irade kazandı. Geçtikleri on bir eyalette ileride filizlenip yeşerecek tohumlar bıraktı Uzun Yürüyüş. Sınıf mücadelesi tarihinin en keskin dönemlerinden biriydi Uzun Yürüyüş.

Yürüyüş sırasında 18 tane sıradağ, 28 tane köprüsüz nehir, onlarca göl ve bataklıktan geçen Kızılordu erleri, Guamindang gericilerinin yanısıra doğaya karşı verdikleri amansız mücadeleyle aşılamaz denen dağların cüret ve kararlılıkla nasıl aşılabileceğini gösterdiler.

Parti içi iki çizgi mücadelesinin bir yansıması olan Yürüyüş iki çizgi arasındaki hesaplaşmayla birlikte, kazandığı askeri kazanımların yanısıra, siyasal başarılarla da partiyi güçlendirerek, parti birliğini korumuştur.

Ezilen halkların kurtuluş mücadelesinde enternasyonal bir ruhun yaşam bulmasının somut bir ifadesi olan Ernesto Che Guevara kucaklarken ölümü Bolviya Dağları'nda, 9 Ekim 1967'de Küba'dan aldığı coşku ve soluğu Bolviya ve tüm dünya halklarına yaşatma çabası içerisindeydi. "Devrimciliğin di-yarı yoktur" diyerek feda ettiği yaşamı boyunca dünya halklarına bıraktığı miralyöz sesleri ve savaş çağrıları hiç dinmedi sınıf mücadelesinde.

Che Arjantin'liydi. Ancak Küba halkının kurtuluş mücadelesinde verdiği gerilla mücadelesi ile ön plana çıkan Che'nin, Küba Devrimi sonrası buradaki görevlerini tamamladığını ve ihtiyaç olan başka ülkelerde de bu savaşı büyütme gerekliliğini şu sözlerle ifade ediyordu Fidel Castro; "Burada sosyalizmin kuruluşu için beslediğim en saf umutları, sevdiğim en değerlisini bırakıyorum ardımda. Bu, yüreğimin bir bölümünü derinden yaralamaktadır. Yeni savaş alanlarında, bana aşıladığın inancı, halkımın devrimci ruhunu ve görevlerin en kutsalını nerede olursa olsun emperyalizme karşı mücadele etmek- yerine getirmekte olduğum

Binbaşı Ernesto ölmedi daha!

duygusunu taşıyacağım. Beni yatıştıran ve bunun ötesinde acılarımı dindiren de budur."

Kendi bireysel kurtuluşunu, geniş yığınların kurtuluşundan her zaman geride tutan Che, buna Küba Devrimi sonrası aldığı Sana-yi Bakanlığı görevini kısa bir süre sonra Bolviya halkının kurtuluşu için gideceği Bolviya dağlarında sürdüreceği gerilla faaliyeti için bırakmasıyla bir kez daha kanıtladı. Kendi kişisel rahatlığını hiçbir zaman ön planda tutmadı.

Kuşandığı enternasyonal ruh, fedakârlık, gerilla mücadelesindeki ısrar onun tüm dünya halkları tarafından da sahiplenilmesi doğurdu.

Binbaşı Ernesto'nun emperyalizme ve uşaklarına karşı kurtuluş yolunun silahlı mücadeleden geçtiğini Küba Devrimi'ne dair yaptığı şu değerlendirmelerden görebiliriz.

"1- Halk güçleri düzenli bir orduya karşı savaşı savaşarak kazanacaktır.

2- Devrim yapmak için bütün koşulların olgunlaşmasını beklemek gerekmez. Ayaklanma da bu koşulları yaratabilir.

3- Az gelişmiş Amerika'da kırsal bölgeler silahlı çarpışmalar için temel alanlardır."

Bu değerlendirme aynı zamanda gerilla mücadelesine ilişkin temel görüşlerini de yansıtmaktadır. Bu dönemde Mao Zedung önderliğinde gerçekleştirilen Çin Devrimi'ni de yakından takip eden Ernesto, halkların kurtuluş bilimi olan Marksizm-Leni-

nizm-Maoizmi yaşam felsefesi olarak almasa da genel olarak yaşamında devrimci değerlere bağlı kalarak yaşadı. Ernesto'nun bu eksikliği, Bolviya'da mücadele ettiği dönemde Küba kadar çabuk sonuç alamadığı için duyduğu endişede yaşansa da yine de yılın başına kapılmayıp ömrünün son anına kadar halkların kurtuluşu için mücadele etti.

"Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin, savaş sloganlarımız kulaktan kulağa yayılacaksa ve silahlarımız elden ele dolaşacaksa ve başkaları mitralyöz sesleriyle ve de zafer naralarıyla cenazelerimizde ağıtlar yakacaksa ölüm hoş geldi safa geldi" diyerek kucakladı ölümü 9 Ekim 1967'de Bolviya Dağları'nda.

22 Eylül 1967'de Bolviya köylülerine yönelik yapacakları ilk siyasal propaganda toplantısı sırasında yedikleri bir ihbar sonucu Bolviya gericileri ve CIA işbirliğiyle kuşatmaya alınıyor ve Che ayağından vurularak tutsak düşer. 9 Ekim 1967'de ise katledilir.

Bugün egemenler tarafından kamuoyuna "romantik devrimci" olarak lanse edilmeye çalışılmakta ve düşüncelerinin-pratiklerinin içeriği boşaltılmaya çalışılmaktadır. Ancak bizler şunu çok iyi biliyoruz ki, söyledikleri ve yaptıkları ile ezilen halklar tarafından sahiplenilen Che, yaşamını silahlı mücadele ve halkların kurtuluş mücadelesine adanmıştır. Yaşamında olduğu kadar ölümü sırasında da böyle davranmıştır. Çünkü Che Binbaşı Ernesto olarak kazanmıştır hafızalarımıza. İçinin boşaltılmaya çalışıldığı bir süreçte Binbaşı Ernesto ölmedi daha.

GÜN'DE DÜN..

7 Ekim

1928 İstanbul'da tramvay işçileri greve başladı. Grev 8 gün sürdü.

1940 Alman ve İtalyan askerleri Romanya'yı işgal etti.

1980 Kurtuluş Örgütü üyesi Necdet Adalı ile sağ görüşlü Balgat katliamı sanığı Mustafa Pehlivanoglu idam edildi. 12 Eylül AFC sonrası 1980-1984 yılları arasında 50 kişi idam edildi. Kenan Evren'in "Hainleri asmayıp da besleyecek miyiz?" sözü belleklerde yer etti.

8 Ekim

1971 İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Ortam dergisini süresiz kapattı.

9 Ekim

1962 İstanbul'da 8 bin kişi Beyazıt'tan Taksim'e yürüdü. Yeni İstanbul gazetesi önünde burjuva basın protesto etti.

1967 Arjantinli gerilla lideri, Küba Devrimi'nin önderlerinden Ernesto Che Guevara Bolviya'da öldürüldü.

1971 Deniz Gezmiş ve 17 arkadaşları idama mahkûm edildi.

11 Ekim

1976 Çin'de, aralarında Mao Zedung'un eşi Çiang Çing'in de bulunduğu dört Politbüro üyesi darbe yapmayı planladıkları gerekçesiyle tutuklandı.

1980 Cezayir'de deprem: 20.000 kişi öldü.

12 Ekim

1872 Sirkeci hamalları greve çıktı.

1970 Ankara'da Hacettepe Üniversitesi işgal edildi. İstanbul'da Gislaved Lastik Fabrikası işçileri oturma grevine başladı.

13 Ekim

1920 Şark Demiryolu işçileri greve çıktı.

1994 İnsan haklarından Sorumlu devlet Bakanı Azimet Köylüoğlu Amerika'nın Sesi Radyosu'na, "600 köy ve 800 mezranın yakıldığını" itiraf etti.

15 Ekim

1970 İstanbul'da polisler 12 Ekim 1970'te oturma eylemine başlayan Gislaved Lastik Fabrikası işçilerini fabrikadan zorla çıkardılar; 1 işçi öldü, 50 işçi yaralandı.

16 Ekim

1934 Çin'de "Uzun Yürüyüş" başladı.

20 Ekim

1935 Uzun Yürüyüş sona erdi. Mao önderliğindeki Birinci Öncü Ordu Yanan'a girdi.

2000 Bergama Hapishanesi'nde tutsaklar gördükleri işkenceyi fotoğraflarla ispatladılar. Tutsaklar fotoğrafları basına verdikleri için 15'er gün hücre cezası aldılar.

2000 MKP, DHKP/C ve TKİP, F tipi hapishaneleri protesto etmek amacıyla ölüm orucuna başladılar.

Kadına doğrultulmuş silah: TECAVÜZ...-2-

Kışkırtılmış erkekliğin ve bastırılmış kadınlığın oluşmasında temel etken olan, özellikle kırsal alanlarda halen varlığını güçlü bir şekilde devam ettiren feodalizmin, kapitalizmin ikiyüzlü ahlak anlayışı ve her şeyi alıp satılabilen metalara dönüştüren pazar anlayışıyla birleşmesiyle yaşanamayan cinselliğin karşısında, insani özünden uzaklaştırılmış, zorlamaya dayalı bir anlayışla ortaya çıkar tecavüz olgusu. Kişinin isteği dışında gerçekleştirilen cinsel eylemin adı tecavüz olarak konulmak zorundayken, burjuva yasalar karşısında mağdur olan kadınlara karşı alınan tutum, adaletli olmanın yakınından dahi geçmemektedir. Çok kısa bir süre öncesine kadar tecavüz eden kişinin istemesi durumunda, tecavüz edilen kişiyle evlenmesi herhangi bir ceza almamasını sağlıyordu. Bu uygulamayla tecavüz eden kişinin “ödüllendirildiği” açıktır. Çünkü zora dayalı olarak karşısındaki kadımla birlikte olan erkek, bu birlikteliğe devletin “onay” vermesi ile birlikte, bunu istediği sürece yapma serbestliğine kavuşmuş bulunmaktadır. Uygulamada ise burjuvazinin adaletten uzak hukukunun devreye girmesine gerek kalmadan çoğu zaman olay aileler arasında feodal kurallara bağlı olarak “tatlıya bağlanır.”

Bugün hukuki olarak bu uygulama kaldırılmış olsa bile, feodal değer yargılarının hakim olduğu kırsal alanlarda kız kaçırmak ve isteği dışında birlikte olmak artık geri dönüşü olmayan bir yolun başlangıcıdır. Çünkü “namus” iki bacak arasında hapsedilmiştir, “kirletilmiş” bir kızın namusu ise ancak onu kirletenle evlenilerek temizlenebilir. Evlilikle birlikte toplumsal meşruluk kazanan birlikteliklerde kadının görevi bellidir: istemediği bir birlikteliğe karşı çıkmak, ya da ömür boyu rol yapmak. Karşı çıkmanın alt yapısının olmadığı gerek devlet gerekse de toplumun “yuva yıkma”ya sızacak bakmadığı feodal toplumlarda kadınlara pek çoğu için isyan, gizli göz yaşları dökmek ya da çareyi ölümden bulmak olarak görülmektedir. Çok az kadın bu zoraki evliliklerden kurtulmayı başarmakta, çoğu zaman bu “kurtulma” başka bir evlilik olarak görülmektedir. Peki ilişkide devletin “onay”ının olması, evliliklerde kurulan zoraki birliktelikleri tecavüz olmaktan çıkarır mı?

“Hayır”ların duyulmadığı durumlar: Evlilik içi tecavüzler...

“Evlilik içi tecavüz” tanımı, feoda-

İster devrimci kadınlara karşı bir teslim alma saldırısı olarak düzenlenmiş olsun, ister yaşamın içinde “ele geçirmenin” bir aracı olarak, kadının bedeni üzerine yöneltilmiş bu saldırıya maruz kalan kadınların tüm bunları dile getirmesi zorunludur, çünkü nasıl ki yoksulların değil, yoksulluğu yaratanların utanması gerekiyorsa, mağdurların değil bu saldırıyı yapanların teşhir edilmesi gerekmektedir.

lizmin ağırlığının olanca yüküyle toplumun üstüne çöktüğü ülkelerde kuşkusuz kullanıma girmemiş hatta anlamsız bulunacak bir tanım olacaktır. Çünkü kadının görevi her yönüyle kocasına hizmettir, onun isteklerini yerine getirmektir. Kadın edilgendir, kadın boyun eğendir, kadın yönetilmeye ve yönlendirilmeye muhtaç olandır ya da tüm bunlara uyması gerektir. Kadını ikinci cins olarak gören erkek egemen burjuva-feodal anlayış hiç kuşkusuz evlilikte de pek çok şeyde olduğu gibi kadına söz hakkı ve irade beyanı olanağı tanımayacaktır. Yapılan bazı tartışmalarda erkek egemen burjuva-feodal anlayışla yaklaşan erkeklerin, evlilik içinde gerçekleşen bu kadının iradesini tanımadan ilişkiye girme meselesine tecavüz adını koymamaktadır. Hatta işin esas can yakıcı kısmı, kendini demokrat, ilerici, sosyalist olarak tanımlayan insanların da söylemde çok dile getirmeseler de pratikte aynı tutuma denk düşmeleridir. Kaynağını feodalizmden alan bu mülkiyetçi bakış açısı aşılacak zorunludur, bu herşeyden önce savunulan fikirlerle pratiğin arasındaki tutarsızlıktır çünkü. Ancak görünen tutarsızlıkların bu kadar çok tartışıldığı durumlarda, “perde arkasında” kalan böylesi tutarsızlıklar kadınların gömülü olduğu sessizlikte boğulup gitmektedir.

“Hayır”ların duyulmadığı durumlardır evlilik içi tecavüzler. Kendisine

hiç ya da çok az söz hakkı tanınmış, kendine güveninin gelişmesi için gerekli olan ortam elbirliğiyle yaratılmamış, pasif ve edilgen bir kişiliğe bü-ründürülmesi için elden gelen herşey yapılmış olan kadınların, böylesi bir durumda edindirildikleri feodal ve ah-laki değer yargıları göz önüne alındığında genel olarak kendi iradesini ortaya koyma gibi bir sıkıntısı varken, böylesi “görevi” olduğunu düşündüğü durumlarda kendini ifade etmesi bile başlı başına büyük bir sıkıntıdır. Çünkü bir yanda hissettikleri ve istekleri vardır, diğer yanda ise yıllardan beri ona yüklenen feodal değer yargılarının “yapılmasını zorunlu koyduğu” görevler.

“Madem istemiyormuş, niye karşı çıkmamış o zaman?”

Genel olarak toplumsal şekilleniş göz önüne alındığında, erkeğin istemede ve dayatmadaki rahatlığının tersine kadında reddetmede ve istekte/ısrarda çekimsizliği söz konusudur. Sorunun ilk adımını böylesi bir durumun ifade edilmesi oluştururken kadının ısrarlı olup olmadığı meselesi hem bu konuyla ilgili davalarda hem toplum içinde yapılan tartışmalarda sıkça sorulan anahtar soru işlevini görmektedir: “Madem istemiyormuş, niye karşı çıkmamış o zaman?” Kadının istemediğini belirttiikten sonra göstermediği ısrar, karşısındaki erkeğe ısrar hakkını tanıy mı? Ya da bu ısrar ve zorlama sonucunu girilen cinsel ilişkide kadının ses

çıkarmaması, bu gücü kendinde görememesi erkeğin yaptığını kadının bu davranışı üzerinden meşrulaştırır mı? Olması gereken, insani tüm ilişkilerde olduğu gibi, birbirine saygı duyan her iki insanın yapması gerektiği gibi karşılıklı olarak birbirinin iradesini tanımaktır. Bu noktada kadınlara düşen yaşamın her alanında isteklerinde ısrarcı olmak ve bunların arkasında durmaktır. Kuşkusuz bu konuda katedilmesi gereken hayli mesafe vardır, ancak farkında olmakla başlamak, bilincine varmakla başlamak bu yolda ilk adımları atmayı da beraberinde getirecektir. Sınıf bilincine sahip proleter erkek ve kadınlar bu yolu birlikte adımladıklarında hem kişisel, hem toplumsal özgürlüğün temellerini atma yolunda ilerlemiş olacaklardır.

Devrimci kadınların direnişi karşısında bir silah: gözaltında tecavüz...

Toplumun içerisinde etkisi olan feodal, dinsel öğelerin ve örflerin etkisinin farkında olan egemen güçler bu değer yargılarını kişilerin sisteme karşı çıkışlarını etkisizleştirmek için aktif ve yoğun bir şekilde kullanmaktadırlar. Dünyanın pek çok ülkesinde devrimci olan kadınların karşısına ilk etapta çıkartılanlardan birisi “namus” sorunudur. Özellikle aileler devletin yoğun ideolojik bombardımanı altında tutularak, devrimcilerle güvensizleştirilmeye çalışılmaktadır. Adaletsizliğe ve eşitsizliğe, sömürüye dayalı olan bu sistemde, sistem karşıtlarının varolacağını çok iyi bilen egemen güçler, toptan ortadan kaldırmanın mümkün olmayacağını bilinciyle, devrime ve devrimciliğe olan inancı bitirerek, güvensizliği yaymaya çalışmaktadır. Bu noktada sistem tarafından kadın ve erkek devrimcilere yönelik farklı argümanlar kullanılabilir. Erkek devrimciler “beyni yıkanmış”, kadın devrimciler sevgililerinin “peşine takılmışlardır”! Toplumda ikinci cins olan kadının devrimciliği bile özgür iradesine değil, “erkeğine” olan bağlılığından kaynaklanmaktadır egemen güçlere göre. Ya babasından, ya abisinden, ya sevgilisinden etkilenecek girmiştir kadın bu yola. Şurası açık bir gerçekliktir ki, toplumda kadın ve erkeğin devrimci olması aile ve toplum tarafından farklı karşılanmakta, genel olarak aileler tarafından çocuklarına devrimci olmamaları için yapılan baskı, kadınlar söz konusu olduğunda kat be kat artmaktadır. Bu noktada kadınların devrimciliği seçmesi önünde kırılması gereken prangalar iki kat daha fazla olmaktadır.

Feodal prangaları, aile ve toplum baskısını yerle bir ederek devrimciliği seçen kadınlar bu noktada büyük bir adım atmış olsalar da herşey bu seçimle bitmemektedir. Mücadelenin denizine atılan her kadın devrimci, kendi içinde etkisi azalmış olmakla birlikte devam eden bu feodal prangalara ve ikiyüzlü ahlaki değer yargılarına karşı dikkatli olmak zorundadır, devrimci kültürü söylemde benimsemenin ötesinde içselleştirmelidir.

Bu noktada iki sınıfın cenge tuştığı yerlerdir, devrimcilerle düşmanın karşı karşıya geldiği yerler. Devrimci kadınların gözaltı ve işkence deneyimleri, bugün mücadele yürüten kadın devrimciler için dikkatle incelenmesi ve üzerinde durulması gereken durumlardır. Devrimcilerin

genel olarak gözaltı ve işkencedeki tutum ve ilkeleri bellidir. Gün ve gece arasındaki karşıtlık kadar nettir düşmanın karşısında teslimiyet ve direniş. Ancak kadın devrimcilerin içlerinde bir parça barındırdıkları feodal değer yargılarının farkında olan düşman, bu yönü kullanarak teslimiyeti dayatmaya çalışmakta ne yazık ki kimi zamanda bunda başarılı olmaktadır. Devrim tarihi, fiziki pek çok işkencede hiçbir şekilde çözülmeyen ancak cinsel taciz ve tecavüz tehdidi ya da uygulaması sonucu düşmana yenik düşen örneklerle sahne olmuştur. Bu tavır tekrar "namus nedir?" sorusunun cevabını akıllara getirmektedir. Burjuva-feodal sistemde, namus iki bacak arasına hapsedilmiştir ve bunun için zedelenme-

mesi için insan öldürmek de dahil her şey mübahtır. Kız kardeşini "namusu" için öldürmeyi doğal gören bir kişi, aynı tepkiyi her türlü yalana dolana batmış, toplumun sırtında kamburdan başka bir şey olmayan, üretmeyen, asalak, ikiyüzlü kardeşi için göstermez. Çünkü pek çok şey hoşgörülebilir ama "namussuzluk" asla! Devrimcilerin namus anlayışı bu değildir, olamaz da. Eğer bir ahlaktan söz edilecekse olması gereken, insana, doğaya, emeğe saygılı, dürüst, sömürmeyen, emekten yana bir dünya kurulması için uğraş verenlerin safında yer almaktır. Böylesi bir düşünce ve anlayış düşmanın diğer tüm saldırılarını olduğu gibi cinsel taciz ve tecavüz saldırısını da boşa çıkartacaktır. Çünkü ilmek ilmek harcanan

emeğe, yoldaşlara ve partiye verilecek zarar düşünüldüğünde bu saldırının da altı boşaltılmış olacaktır.

Sonuç yerine...

İster devrimci kadınlara karşı bir teslim alma saldırısı olarak düzenlenmiş olsun, ister yaşamın içinde "ele geçirmenin" bir aracı olarak, kadının bedeni üzerine yöneltilmiş bu saldırıya maruz kalan kadınların tüm bunları dile getirmesi zorunludur, çünkü nasıl ki yoksulların değil, yoksulluğu yaratanların utanması gerekiyorsa, mağdurların değil bu saldırıyı yapanların teşhir edilmesi gerekmektedir. Tarih, emeğin özgürleştiği günleri gördüğünde feodal baskının en yoğun olduğu günlerde bile kadınların gömülü olduğu sessizliği bozan sesleri hatırlayacaktır...

TKM EKİM AYI ETKİNLİK PROGRAMI

Panel 15 Ekim Cumartesi
Saat 15:00

"Yeni Terörle Mücadele Yasası Neler Getiriyor?"

Konuşmacılar

Yazar Ragıp Zarakolu
Av. Ercan Kanar
Meltem Kuruhan (TUİYAB)

16 Ekim Pazar

Saat 16:00

- **Felluce**
- **Genç Sinema**
- **Anne Ya Ben**

"Felluce"

22 Ekim Cumartesi

Saat 16:00

- **Surların İki Yakası**
- **Perde**
- **Adressiz Sorgular**

Adressiz Sorgular

30 Ekim Pazar

Saat 16:00

- **Kırntı**
- **Post Epidemi**
- **Kemanın Sesi**

Kırntı

Açılış Etkinliği 29 Ekim Cumartesi
Saat 17:00

-Slayt Gösterimi
-Tiyatro
"Ben Altta Kaldım Abi"
Barbara Halk Sahnesi

-Müzik Dinletisi
Hasan Sağlam

Soğanlı Mah. Mimar Sinan Cad. No:62/5
Bahçelievler/İSTANBUL
TEL: 0212 643 22 33

Barbara Halk Sahnesi "Pilavdan Dönenin Kaşığı Kırılsın" oyunuyla perdesini açtıköprüsü kuruyoruz"

Tohum Kültür Merkezi Eylül ayı etkinliklerine Barbara Halk Sahnesi'nin sergilediği 12 Eylül döneminin insan kişiliğinde oluşturduğu kırılmaları anlatan "Pilavdan Dönenin Kaşığı Kırılsın" oyunu devam etti.

24 Eylül 2005 tarihinde saat 18:00'de başlayan tiyatro oyununu, kalabalık bir seyirci kitlesi izledi.

Küçük burjuva yaşamların, 12 Eylül'le birlikte kapıldıkları akıntıda yaşadıklarının anlatıldığı tiyatro oyunu, 1980 ile 1999 yılları arasında yaşanan toplumsal süreçle birlikte ele alınarak izleyiciye sunuluyor. Ancak bu toplumsal arka planın oyunun gidişatından kopuk kaldığını söylemek gerekiyor.

Küçük burjuva dünyaların esen rüzgarlarla kuru dallar gibi nasıl eğildiğini, onların yalpalayan, ilkelerini çıkarlarına feda eden zayıf yapılarını, muhalif karakterlerini nasıl yitirdiklerini anlatan oyunda bu yaşamın kendilerinde yarattığı yıpranmışlığın büyük yıkımlar ve mutsuzluklar getirdiğini göster-

mesi açısından öğreticiydi.

Sisteme muhalif üç samimi arkadaşın geçen yıllar içindeki dönüşümü ve düzen içine kayışlarının anlatıldığı oyunun senaryosunun en büyük eksiği bu kişiliklere alternatif olabilecek devrimci bir karakterin olmamasıydı - ki burada "tek alternatif kişilik"

rimci kimliğini kaybeden birçok insan oldu. Fakat oyunda bu insanların yanısıra mücadeleyi kanı-canı pahasına sürdüren, bu yolda işkencelerden geçen, şehit düşen kısaca; her türlü zorluğa rağmen ayakta duran devrimcilerin olduğu gözardı ediliyor.

O y u n d a ,
oyunun üç

belki
9 yıl ha-

pishanede yatan Edip'ti diye düşünülebilir fakat O da dışarının dönüşümünden uzak, şiirler yazan "temiz" bir tipleridir ve çıkınca sisteme ayak uydurarak temiz kalan yanlarını kaybediyor. Kendilerince ayakta durma çabaları ise bir yayımevi kurmaktan ibaret.

Evet bu süreçte dö-
külün, değerlerini, dev-

kahra-
manı da
olumsuz bir
tarzda kurgulan-
mış. Bunun da ötesinde kahramanların devrimci olmasını sağlayan 80 öncesinin sözde devrimci tiplemesi de korkak, kendi görevlerini yapmamak için gençleri kullanan bir tipleme. (Tıpkı devletin propagandalarında olduğu gibi.) Dolayısıyla üç kahramanımızı kan-

dıran, onları bu işin içine "bulaştıran" kişi olarak gösteriliyor.

Kahramanlarımızın kendiliğindenci bir tarzda sürdürdükleri yaşamda; kendilerini değiştirici-dönüştürücülükleri ve devrimci kalma çabaları yok. Sistemin karşısında boyun eğmiş insanlar var.

O günden bu güne oyunda anlatıldığı gibi kimliklerini, kişiliklerini, muhalif karakterlerini kaybeden birçok insanın olduğu çok açık. Fakat izleyiciye verilmesi gereken mesaj yetersiz, hatta bunun ötesinde yanlış noktalarda yoğunlaşıyor. Bu noktada oyunun, "kötü öğretmen" misali izlenmesi de pek mümkün değil. Zira karakterlerin izleyicide yarattığı sempati ve dolayısıyla meşruluk bunun önündeki temel engeli oluşturuyor. Oyunda dördüncü bir örnek yada alternatif bir tiplemenin varlığı; verilen gerçek yaşamın eksik kalan ama insanı insan yapan değerleri koruyanların çabası, yarına bıraktıkları/bırakacakları mücadele oyundaki karamsar havayı ortadan kaldırılabildi.

Ekonomik ve sosyal haklarına sahip çıkmak için Deri-İş Sendikası'nda örgütlenen Çorlu İleri Deri ve Birsinler Deri işçilerinin, patronun sendika faaliyetlerini öğrenince işlerine son verilmesiyle birlikte işyerleri önünde başlattıkları direniş 230'lu günlere dayandı. İleri Deri işçileri 225, Birsinler Deri işçileri 87 gündür direnişlerini ilk günkü kararlılık ve coşkuyla sürdürürken patron ve polis tarafından defalarca saldırılara maruz kaldı. Saldırıları karşısında birbirlerine ve mücadelelerine daha sıkı sarılan deri işçilerinin yanına giderek yaptığımız görüşmelerde Çorlu'da yıllar sonra ilk kez bir direniş başlatmanın haklı gururunu yaşayan işçilerle mücadelenin ve direnişin kendilerine kazandırdıkları üzerine sohbet ettik.

Birsinler Deri'den Yaşar Çakıl çalışma koşullarını, yaptıkları işin ağırlığını, neden sendikal örgütlülüğü tercih ettiklerini anlatıyor. Haksızlıklarla karşı karşıya kaldıkları zaman

sendikaya baş vurduklarını

söylüyor. İşçilerin birçoğunun sendikal örgütlülüğün ne olduğunu bilmesinden kaynaklı direnişlerinin başka fabrikalarda çalışan işçiler tarafından yeteri kadar sahiplenilmemesinden duydukları rahatsızlıkları da anlatan işçilerden Hatice Osmanlı "Dışarda yadırgıyorlar bizi sendikalı olduk diye. Kaçıyorlar bizden, konuşmak istemiyorlar. İşten atılacaklar korkusuyla yanımıza gelmiyorlar" diye ifade ediyor işçilerin tutumunu.

Büyük çoğunluğu sigortasız çalıştırılan, aylarca ücretsiz izine çıkarılan, doktordan vizite kağıdı almak için bile ustadan izin almak zorunda kalan işçiler, kendi deyimleriyle kaderlerini düzeltmek için sendikada örgütlenmeye başlıyorlar. İlk zamanlar patronun haberi olmasına rağmen tepki göstermiyor. Ancak daha sonra işçileri 3'er, 5'er işten atmaya başlıyor. Kendi aralarında çıkış kağıdını imzalamama kararı alan işçiler, çıkışlarını almayarak 4 Temmuz'dan bu yana fabrikanın önünde kurdukları çadırda işlerine yeniden geri dönmeyi bekliyor. Haftada

Artık gözümüz açıldı diyen deri işçileri:

"Bu iş burada bitmez, kazanıncaya kadar direnişe devam!"

bir kere Organize Deri Sanayi Derneği'nin toplantılarında işçileri daha iyi nasıl sömürebiliriz diye görüşmeler yapıldığını söyleyen Tuncay Çakıl, polisin üzerlerindeki baskılarını şöyle anlatıyor: "Patronlar bize baskı yapmak için buradaki çadırımızı içindeki eşyalarla birlikte yaktırdılar. Burada çıban gibiyiz, patladığı zaman her tarafa sıçrar, o yüzden korkuyor patronlar."

Fecire Bozkurt'un eniştesi, sırf kendisinin direnişte olmasından dolayı çalıştığı deri fabrikasından çıkartılıyor. Yine deride çalışan kardeşinin de çıkartılacağı korkusunu taşıyor. İsimleri her tarafa ulaştırılan işçiler, başka deri fabrikalarında iş bulamayacağı gibi kendilerinin direnişte olması nedeniyle değişik deri fabrikalarında çalışan yakınları da baskı oluşturmak ve direnişin zayıflatılması için işten çıkartılıyorlar. Bütün bu saldırıların kendilerini yıldıramayacağını birbirlerine daha da yakınlaştıklarını ifade eden Reyhan Kaplan "Biz Deri Organizedeki kaderi değiştirmek için yola çıktık aslında. Biz ikinci adımı atmış olduk. Birinci adım İleri Deri'di" sözleriyle anlatıyor başlattıkları mücadelenin temelini.

"İşçilerin Türkiye'nin farklı bölgelerinden olmasını ve aralarında Bulgar göçmenlerinin de bulunmasını kullanmak isteyen patronlar, işçiler arasında bölücülük de yapmaya çalışıyorlar.

Gözlerine kestirdikleri birkaç kişiye sendikadan ayrılması halinde sendikadan alacağı fazlasını vereceği vaatlerinde bulunan, direnenlerin terörist olduğunu söyleyen patronlara en güzel yanıtımızı direnişimizle, kararlılığımızla verdik" diyen işçilerden Gökhan Koçer deri fabrikalarının pek çoğunun koşullarının aynı olduğunu söylüyor ve bunlara karşı örgütlü mücadelenin önemi üzerinde dururken burada bitmeyeceğini de söylüyor: "Amacımız sadece haksızlığı kabul etmemek." Sendikal örgütlülüğün hiçbir şey kazandırmadığını düşünen işçilere ise "Sendika dönemi bittiği zaman işçiler şöyle derler: 'Sendika bize ne kazandırdı? İşimizden olduk.' Aslında hep sendika döneminde kesilmiş ikramiyeler veriliyor, dondurulmuş zamlar ödeniyor. Eğer patron onları o gün çıkaracaksa sendika dönemi varsa bekliyor, çıkartmıyor. Çünkü tepki olacak, işçiler sendikaya gidecekler. Oysa bu sorun şu aşamada tüm deri işçilerinin sorunudur. Türkiye'de böyle büyük bir sorun var. Hükümet bugün Telekom'u, Tüpraş'ı, Tekel'i satıyor. Buna artık halk olarak bir şey dememiz lazım" diyor son olarak.

Biz sohbet ederken işçilerden birinin elinde Coca Cola'yla çadır geliyor. Herkes birden "Sen bilmiyor musun işinden atılan Coca Cola işçilerine destek vermek için Coca Cola'yı boykot ettiğimizi" diye tepki göstererek

Coca Cola'yı gerisin geri gönderiyorlar.

İleri Deri işçileriyle güzel ilişkiler kuran işçiler kendileriyle aynı sorunları yaşayan ve yine direnişte olan Balıkesir Gönen Deri işçilerine de destek ziyaretine gitmişler.

İleri deri işçilerinden Tekin Çatalkaya ekonomik koşullardan kaynaklı sıkıntılar yaşamaya başladıklarında bir zorunluluk olarak sendikayı tercih ettiklerini söylüyor. Örgütlenme sürecini kısaca anlatarak 8 aydır kendilerini yağmurda güneşte dışarda tutan gücün zamanla ezen sınıfla ezilen sınıf arasındaki çelişkiyi daha iyi görmeleri ve kavramaları olduğunu belirtiyor. İleri Deri işçilerinin pek çoğunun tahsil durumu iyi olmamasına, sendikayı hiç bilmemelerine rağmen süreç onları öncüleştireyor. Devletin ve kolluk güçlerinin gerçek yüzlerini görüyorlar, arkadaşlıkları dostlukları gelişiyor. "Biz bu mücadeleye başlamadan önce Trakyalı, göçmen, Karadenizli, Doğulu biraraya gelmez sohbet etmezlerdi. Burada bizi birbirimize düşman ettiren sermayeye karşı birlikte mücadele edersek kazanacağımızı gördük ve birleştik" diye mücadelenin kendi yaşamlarına kattıkları olumlulukları anlatan Çatalkaya'yı Emine Kayıkçı ve Murat Kaya da direniş süresince okuma yazma öğrendiklerini söylüyorlar. Direnişte kadın olmanın ağırlığını da yaşayan Emine Kayıkçı ilk zamanlar eşinden çok fazla tepki almış, direnişte yer aldığı için. Sürekli direnişi bırakması için eşi tarafından zorlanmış. "Artık gözüm açıldı, durur muyum?" diyor. Direniş sana başka neler öğretti diye sorduğumuzda "Bana her şeyi öğretti. Arkadaşlığın nasıl olduğunu öğrendim, bir ortamda nasıl davranacağımı öğrendim. Okuma yazmayı da öğrendim" diye cevaplıyor.

Murat Kaya ise sendikaya üye olurken yaşadığı kaygıların zamanla nasıl bittiğini şu sözlerle anlatıyor. "Bilinçli arkadaşlarımız 'gel sendikaya üye ol' dediler. 'Ben sendikayı bilmem, 3 çocuğum var, ben üye olmam' dedim. Sonra sendikaya üye olunca şunu anladım ki sendika bizler için önemli."

1993'te de Çorlu deri fabrikalarında haksızlıklara karşı mücadele eden ve Deri-İş Sendikası öncülüğünde 13 fabrikayla birlikte TİS imzalatan Selver Yılmaz "Direnişte arkadaşlık, sevgi, şefkat hepsini öğrendik. Başarana kadar devam edeceğiz" diyerek tüm karalamalara rağmen sendikaya olan güvenini yitirmediğini anlatıyor.

“Direnişi başarıyla sonuçlandıramazsanız, o zaman ne yapmayı düşünüyorsunuz?” diye sordüğümüzde da hem Birsinler Deri hem de İleri deri çalışanları “yeni bir fabrikada, yeni bir işyerinde mücadeleye kaldığımız yerden devam edeceğiz, bu burada bitmez” diyorlar ağız birliği etmişcesine.

Sevim Şener ise “7 senedir çalıştığım yerlerde hayvanca çalıştırdılar bizi. 12-1'lere kadar çalıştırılıyorduk. Ama cesaret yoktu, çıkıp da ‘sen niye benim hakkımı vermiyorsun, niye beni bu kadar çalıştırıyorsun’ diyemiyordum, diyemezdim, korkuyordum. Ama şu aşamada yevmiyem kesilsin hemen dikilirim

karşısına. Direnmeyi öğrendim, cesaretim geldi. Yanan çadırdan sonra arkadaşlar daha sıkı sarılmaya başladılar birbirlerine. Eşim de ‘bir kadının ne işi var gözü altında, ne işi var gece geç saatlere kadar dışarıda’ dedikleri için 10 gün kadar eve gelmedi. Sonra hatasını anladı, başka biri yapmazdı” diyerek anlatıyor yaşadıklarını.

İleri Deri ve Birsinler Deri işçilerini koşullar, koşulların getirdiği zorunluluklar bir anlamda itmişti aylar süren bir direniş başlatmaya, maaşlarının/mesailerinin ödenmemesi, sigortasızlık, ikramiyelerin kesilmesi, zam yapılmaması, iş kazaları, sağlıksız çalışma ortamları, ör-

gütsüzlük, çevre kirliliği vb. sıkıntılar halen yaşanıyor. Örgütlenene kadar da devam edecek kuşkusuz. İşçilerle görüştüğümüz hafta içerisinde iki işçi geçirdiği iş kazası sonucu ölmüş, başka bir işçi de halen komada hastanede yatıyormuş.

Leyme Deri işçisi Fikret Doğruel de iş kazası geçirerek eli kesilen işçilerden sadece biri. “Ağır çalışma koşulları nasıl düzeltilebilir?” diye sordüğümüz soruyu “işçilerin sosyal faaliyet içerisinde birbirlerine daha yakınlaşması” olarak cevaplıyor Tabi bir de “biraraya gelmek önemli” diyor. Artık “sakat” olduğundan iş bulamayan Doğruel “Bizden önce 2 iş kazası daha olmuş, buna rağmen

hiçbir önlem alınmamış. Biz de kazayı yaptıktan sonra almış şimdi bazı tedbirleri. Ama nafile.

16 yıldır ben deri fabrikalarının içerisindeyim. Gezip gördüğüm bütün fabrikalarda hepsi aynıdır.”

“İş kazası geçirip elin kesildiğinde tazminat alabildin mi?” sorumuza yanıtı ise “bana hiç bir şekilde yardım olmadı. 1 senedir İstanbul’a tedaviye gidiyorum. Sigortadan maaş alıyordum, onunla bir zaman götürmeye çalıştık. Bunun dışında bir yardım olmadı. Sakatlığımdan dolayı iş de bulamıyorum. İşyeri hakkında dava açtım. Davamın takibindeyim, devam ediyor” oluyor.

Şu anda bizim tespitlerimize göre burada 6.100 kişi çalışıyor. Ama ne yazık ki kayıt dışı dediğimiz şey burada da söz konusu. Özellikle Trakya’da haddinden fazla kaçak işçinin oluşu, bizim buradaki sendikal faaliyetimizin önünde de bir engel. Bunun yanında çalışma koşullarında 7-8 aylık üretimin, 1 yıllık üretimin daha az zamana sığdırılmış halini görüyoruz. İşçiler 16-18 saat çalıştırılıyor. Böyle olunca iş kazaları fazla oluyor. İnsanlar yorgun düşüyor. Bu bölgede kesinlikle işçi sağlığı, iş güvencesiyle ilgili hiçbir önlemin alınmadığını görüyoruz. Tabakhanelen

“225. günümüzde kararlılığımız sürüyor”

içeri giren işçinin hayatı pamuk ipliğine bağlı. Örneğin geçen ayın 15’inde bir olay oldu. Deri getiren bir nakliyecinin yüksek gerilime kapılıp ölmesi bizim söylemimizin ne kadar haklı olduğunu gösteriyor. Burada 120 kadar deri fabrikası var irili ufaklı. Hemen hemen yüzde yetmişinin kapısında duran bekçilerin ya parmakları yok ya kolu yok. Bu koşullar böyle devam ederken buradaki özellikle duyarlı, aydın, demokrat olan arkadaşlarımıza çağrılar yaptık. “Birlikte ne yapabiliriz?” dedik geçen yıl. Buradaki insanlar soruna duyarsız kaldı. 2005 Şubat ayında İleri Deri’de örgütlendik. Öncesinde fabrikada çalışan arkadaşlarla yaklaşık 1 yıl sürekli toplantı yaptık. Şubat’ın 15’in de sendikaya üye yaptık bu arkadaşları. İşveren 18’inde duydu. Bunların birinin İstanbul’da yerleri vardı. Duyunca arkadaşlarımızı gruplar halinde kapının önüne koydu. Biz de Çorlu havzasında direnişi başlattık. Ve bugün direnişin 225 günü. Çorlu’da ilk defa bu kadar uzun direniş sürüyor. Şu ana kadar arkadaşların kararlılığı devam ediyor. Bu

süreç içinde sermaye de boş durmadı. Kolluk güçlerini devreye sokarak insanları keyfi gözaltına alındı, tartaklandı. Ama biz şunu iyi biliyoruz ki direnerek herşey elde edilebilir. Bunun yanında işe iade davalarını ilk defa başlattık. Süreç devam ederken AKP’ye gittik defalarca. Sorunun büyük olduğunu, özellikle bu havzada çalışan işçilerin genelde AKP’ye oy verdiklerini söyledik. Ama destek vermediler. Destek vermeyince gittik 2 saate yakın AKP binasını bastık. Sorun çözülene kadar bu binadan çıkmayacağımızı söyledik. Telaşlandılar, her tarafa haber verdiler. Kararlıydık, işçiler sorun çözülene kadar binayı terk etmeyeceklerini söylediler. Orada bir takım sözler verdiler ama sonrası gelmedi. CHP’ye gittik onlara da anlattık. Onlardan da bir şey alamadık. Çorlu Belediye Başkanı Altan Ersin direniş başladığından beri maddi ve manevi desteklerini sunuyor. Direnişteki işçilere az da olsa katkıda bulunuyor ama o da yetmiyor.

Biz yetkiyi aldıktan sonra işveren köşeye sıkıştı, 5-6 ay üretim yapamadı.

Köşeye sıkışınca firmanın ismini değiştirdi. İleri Deri Müge Deri olarak değiştirildi. O gün yine polisin baskısıyla karşı karşıya kaldık gözaltına alındık.

Deri-İş’in büyük çabalarıyla Çorlu Demokrasi Platformu’nu kurduk. Platform bileşenleri sürekli ziyaret ettiler. Çorlu Demokrasi Platformu olarak imza kampanyası başlattık, bildiriler dağıttık. Bir dayanışma gecesi düzenlenecek. Platformun şu ana kadar verdiği destek çalışması iyi. En azından insanlar buradaki deri işçilerinin yalnız olmadığını gördüler. Direniş, Çorlu’da sürerken bir taraftan Gönen’de de mücadele sürüyor. Orada da yaklaşık 400 kişinin işten atılması gündeme gelmişti. 200 kişi atılmıştı. Gönen’in tarihinde ilk defa Deri-İş Sendikası olarak miting yaptık. Biz de buradan destek verdik tabi. Oradaki arkadaşların çalışma koşullarına baktığımızda Çorlu’yla hemen hemen aynı. On yıllık işçinin 1 günlük sigortası yok.

(Ali Bayram-Deri-İş Sendikası
Çorlu Şube Temsilcisi)

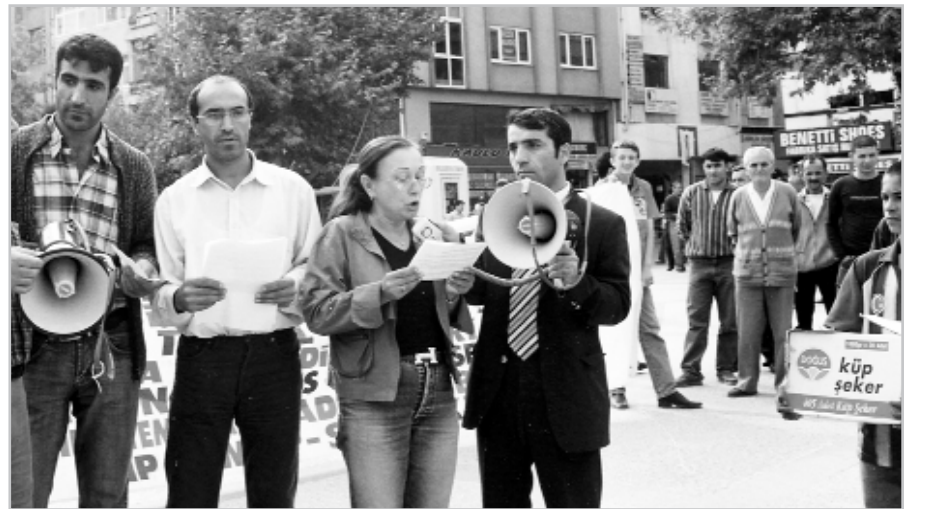
Çorlu deri işçisi yalnız değildir!

1 Ekim Cumartesi günü Çorlu Belediyesi önünde basın açıklaması yapın Çorlu Demokrasi Platformu bileşenleri İleri Deri ve Birsinler Deri işçilerinin başlatmış olduğu mücadeleye destek çağrısı yaparak, atılan işçilerin en kısa zamanda işlerine geri dönmelerini istedi.

“Yaşasın Çorlu direnişimiz”, Çorlu Demokrasi Platformu ve Belediye-İş Sendikası Çorlu Şubasının pankartlarının açıldığı eyleme eşleri ve çocuklarıyla katılan işçiler “Atılan işçiler geri alınsın”, “Sendika hakkımız söke söke alırız”, “Direne direne kazanacağız”, “Yaşasın sınıf dayanışması” sloganlarını atarak ara sokaklardan Belediye önüne kadar yürüdüler. Burada Platform

başkanı Atiye Sökük’ün yaptığı basın açıklamasında işten atılmaların anayasal bir hak olan sendikal örgütlülüğü yok etmek için yapılan saldırılar olduğunu belirtti. Her iki işyerinde de Deri-İş Sendikası’nın sözleşme yapmak için yeterli çoğunluğu almasına rağmen sendika üyesi olduğu için çeşitli saldırılara maruz kaldıklarını da ifade eden Sökük “Anayasal hak olan sendikalaşma hakkı suç değildir. Asıl suçlu sendikacı oldukları için işçileri işten atan patronlardır. Bizler işçilerin işten atılmaması, köylünün ürettiğinin karşılığını alması için tüm kamuoyunun desteğini bekliyoruz” dedi.

Çevredeki insanlar tarafından da ilgiyle izlenen basın açıklamasına Tuzla

Deri-İş sendikası yönetimi ve üye işçilerle, Deri-İş Sendikası Genel Merkez yöneticileri de destek verdi. Genel Başkan Vekili Musa Servi de burada bir konuşma yaparak işçilerin haklı mücadelelerini desteklediklerini söyledi. Servi “Bu ülkede hak ancak bedel ödenerek

alınır. Gönen tabakhanelerinde de 3 ayadır 230 kişi direnmeye devam ediyor” dedi. Basın açıklaması işçilerin “Haydi işçiler sendikaya”, “Baskılar bizi yıldırılmaz”, “İşçiyiz haklıyız kazanacağız”, “Birlik mücadele zafer” sloganlarıyla sona erdi. (Çorlu)

İşçi-köylü'den

YARINIMIZI KAZANMAK İÇİN BUGÜNE HÜKMEDELİM!

Hak ve özgürlüklerimizin “terör” olarak tanımlandığı günümüzde, yarınımıza ilişkin söylediklerimiz ve söyleyeceklerimiz ise yine “terör”ün bir tezahürü olacak. Ya bugün bir daha susmamak üzere sesimizi yükseltecek ve harekete geçeceğiz, ya da yarın söz söyleme hakkımızı kullanmamızın önündeki engeller büyüyecektir. Egemenler tarafından dayatılan bu gerçeğe karşı ortaya koyacaklarımız yarınımızı da belirleyecek nitelik ve çapta olacaktır.

Egemenlerin son dönem geliştirdikleri ve dozunu arttırdıkları saldırıların çapı oldukça geniştir. Toplumsal muhalefetin tümünü büyük bir cendere içine alan bu saldırı paketleri içinde önemli bir yer tutan ise Terörle Mücadele Kanunu'dur. Geçtiğimiz aylarda çıkarılan TCK ve CMK'nın toplamını kapsayan ve içinde daha kapsamlı saldırıları barındıran Kanun ile “terör” bir kez daha tanımlanmış durumdadır. Örnek; “Bir yabancı devleti yahut uluslararası bir kuruluşu herhangi bir işlemi yapmaya yahut yapmama zorlamak yahut ülkenin veya uluslararası kuruluşun temel anayasal, siyasi, hukuki, ekonomik ve sosyal yapısını bozmak yahut bu yapıyı ciddi şekilde istikrarsız kılmak amacıyla girişilen her türlü suç teşkil eden eylemler de terör sayılır.” Yasanın bütün mantığını oluşturan bu tanımlama ve bu tanımlamaya uymayanlara getirilen ağır yaptırımlar bir bütün halinde önümüzdeki günlerde toplumsal muhalefetin önüne konulacak. Yani “Kahrolsun IMF” demek ya da “Kahrolsun Faşizm”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi” sloganını atmak dahi “terör” olarak tanımlanacak ve buna göre yaptırım uygulanacaktır.

Yasa kuşkusuz öncelikli olarak devrimci ve komünistleri hedef alırken, bunun yanısıra derneklerden sendikalara ve çok çeşitli demokratik kitle örgütlerine karşı da belli yaptırımları içermektedir. Zira bunların tümünün maruz kaldıkları saldırılar karşısında ortaya koydukları tepkinin tümü zaten “terör” olarak saptanmış durumdadır. Emperyalistlerin ve uşaklarının “terör” kavramına bağlı kalınarak hazırlanan bu kanun, ülkemizde gelecek dönem yaşanacakların da ciddi anlamda habercisi. Bu arada İngiltere ve Fran-

sa'da da hazırlıkları yapılan Terörle Mücadele Kanunu çalışmaları bitirilmiş ve Fransa'da meclis tarafından onaylanarak yürürlüğe sokulması kararlaştırılmıştır. Devlet gelişecek olan muhalefeti dizginlemek ve bastırmak için sadece yönetmeliklerle yetinmeyerek, bu konuda çeşitli örgütlenmeler yaratmakta, ya da var olanları işlevlendirme noktasında da adım atmaktadır. 27 Eylül'de toplanan “Terörle Mücadele Yüksek Kurulu” bunlardan bir tanesidir. 1990'lı yıllarda kurulan bu kurul, bugüne kadar sadece bir kez 1997 yılında bir toplantı gerçekleştirmiş ve ardından da hiçbir işleve sahip olmamıştır.

Kurul'un yeniden bir araya getirilen hatırlanacağı gibi geçtiğimiz ay basını “terör” konusunda bilgilendiren İlker Başbuğ'un açıklamalarıdır. Bu konuda üzerine düşeni yapmamakla “suçladığı” hükümetin bu tarz örgütlenmeler kurması gerektiğini ifade etmiş buna karşılık Erdoğan da yaptığı açıklamada “yeni örgütlenmeler kurmak değil, olanları aktif kılmak gerekir” beyanında bulunmuştu. Basında “ülkenin ikinci MGK'sı” olarak tanımlanan bileşeni Adalet, İçişleri ve Milli Savunma Bakanı ile, Genelkurmay İkinci Başkanı, MİT Müsteşarı, MGK Genel Sekreteri ve Emniyet Genel Müdürü oluşturuyor. Bu bileşenle yapılan toplantının ana gündemini “terör ve teröre karşı alınacak önlemler” oluşturdu. Toplantıda KONGRA-GEL başta olmak üzere son dönem devrimcilerin yaptıkları eylemler üzerine durulduğu ve bir dizi önlemler paketi hazırlandığı, toplantı sonrası yapılan açıklamalarda yer alan bilgiler arasında.

Devletin terör kavramına bağlı olarak gerçekleştirdiği saldırılar, bu süreçte özellikle Kürt ulusuna yönelik saldırılarda somutlanmış ve tırmandırılmıştır. 3 Ekim'e kadar uzatılan eylemsizlik kararına karşılık devletin verdiği yanıt bugüne kadar verilenlerden farklı olmamakla birlikte saldırıların dozu daha da artırılmıştır. Türkiye Kürdistanı'nda kitle eylemlerine ateş açan Özel Tim ve polisler sokak infazlarını yaygınlaştırmıştır. Gerilla cenazeleri en vahşi yöntemlerle teşhir edilmeye devam edilmiştir. Bu saldırılara paralel olarak DEHAP yöneticilerine yönelik tutuklama furyasının ardın-

dan 20 bin olarak ifade edilen bir askeri güçle Diyarbakır başta olmak üzere Türkiye Kürdistanı'nın çeşitli illerinde kapsamlı askeri operasyonlar başlatılmış durumdadır. Bunun yanısıra İstanbul Bağcılar'da eylem yapan kitleye silahla saldıran polisler 19 yaşındaki genci katletmiş bir çoğunu da yaralamıştır. Diyarbakır'da “Kürt Sorununa Demokratik Çözüm, AB'ye Evet” mitingine dahi izin vermeyen devlet, sokak infazlarını bu saldırılarıyla yaygınlaştıran saldırılarına önümüzdeki dönem devam edeceğini de ilan etmiş durumdadır. Devletin saldırılarına karşılık yapılan misilleme eylemlerinde ölen asker cenazeleri ise yine milliyetçilik ve saldırganlık eylemlerine dönüştürülerek, linç programı hayata geçirilmektedir.

Linç histerisiyle sokaklara bırakılan sivil faşistler, geliştirilen ortamda bir güç olarak kendini kanıtama uğraşlarını da sürdürmektedir. MHP'nin Ankara'da düzenlediği miting ve bu mitingde yapılan açıklamalar, sokaklara bırakılanların azgınlaştırılması gibi bir durumun söz konusu olma gerçeğini göstermektedir. Bunların yanı sıra Ermeni Konferansı'nın yapıldığı günlerde bir grup sivil faşistin yaptığı eylemler devletin bu süreçte elindeki bu silahı en işlevli bir şekilde kullanma hedefini de bir kez daha göstermiştir.

Egemenlerin ciddi boyutlarda yaşadığı krizin bir sonucu olarak geliştirilen baskı ve terörün çeşitli biçim ve boyutlarda sürdüğü ülkemizde, tablo emperyalist efendileri açısından da özde bir farklılık taşımamaktadır. Emperyalist efendilerinin de ciddi krizler yaşadığı ve bu krizlere bağlı olarak devlet terörünü tırmandırdıklarını biliyoruz. ABD Katrina kasırgasının ardından bölgeye yerleştirdiği ve katletme özgürlüğünü tanıdığı askeri birliklerle durumu kontrol altında tutmaya çalışırken, bu tedbirlerini şimdi ülke genelinde uygulama çabası içinde. Yaşanan kasırgaları bahane eden Bush ve şürekâsı askerinin ülke içinde denetim sağlama yetkisini genişletecek yeni yasal düzenlemelerin yapılması, bu konudaki engellerin ortadan kalkması için çalışmalarını hızlandırmış durumda. ABD ordusunun ülke içindeki yetkilerini sınırlayan Posse Comitatus Anlaşması yeniden masaya yatırılmış durumda. Bu anlaşmadaki belli yasal düzenlemelerin yapılması ve sınırlayıcı maddelerin kaldırılması için bir komisyon ise oluşturulmuş durumda.

Dünyadaki genel tablonun bu esintisi içinde unutulamayacak kadar önemli diğer bir gelişme ise AB sürecidir. 3 Ekim'de başlatılacak

olan sürecin yoğun tartışmaları gündemin birinci maddesini oluştururken, AB “giriş” sürecinin ne çetrefilli bir yol olduğu artan saldırılardan belli. “Üyelik gerçekleştirilecek mi?” tartışmalarına kilitlenen süreç, çekilen “rest”ler ve itirazlarla “ilerliyor.” Müzakere sürecinin Türkiye cephesinden nasıl şekilleneceği “merakla” beklenirken Ermeni ve Kıbrıs sorunu daha önceki görüşmelerde olduğu gibi yine gündemin ve “üyeliğin” birinci şartını oluşturuyor. Önceki görüşmelerde olduğu gibi bilinmezliğin ve muğlaklığın ağır bastığı bu görüşmelerden çıkacak sonucun bir öncekilerden farklı olmayacağı bugünden bellidir.

Bir kısım çevrenin aldandığı bu süreç tüm hızıyla gelişmektedir. Sürece karşı oluşturulacak set ise oldukça geniş ve temellerinin sağlam olması gerekir. Saldırıların geniş bir kesimi kapsamından kaynaklı, muhalefetin geniş bir kesimi kapsamının da zeminini oluşturmaktadır. Bu konuda oluşturulacak doğru politikalar ve doğru pratik adımlarla sürecin doğru bir biçimde işletilmesinin önünde bir engel bulunmamaktadır. İşletilecek olan süreçte mesele, tek başına yasaların geri çekilmesi ile sınırlandırılmayacak kadar geniştir. Bu konuda önemle kavranması gereken nokta bu vesileyle toplumsal muhalefetin örgütlenmesi, dinamiklerin açığa çıkarılmasıdır. Yürütülecek çalışmalarda kavranması gereken temel nokta saldırı yasalarının püskürtülmesi ile sınırlı bir kavrayış olmamak durumunda. Kürt ulusuna yönelik kapsamlı saldırıların gündemde olduğu bu dönemde, muhalif tüm kesimleri bu saldırılar karşısında örgütlü bir güç haline getirmek ve en önemlisi de sokakların gücünü göstermek durumundayız. Bu sürecin merkezini kuşkusuz ki devrimciler oluşturacaktır. Ancak tek başına devrimcilerle sınırlı bir hareketin bugünkü objektif koşullardan kaynaklı etki ve sonuç alma noktasında yetersiz kalacağı kesindir. Bu anlamda taşınması gereken temel yaklaşım merkezini devrimcilerin oluşturduğu ancak çevresinde geniş kesimleri buluşturduğu bir örgütlenmeyi ve çatıyı yaratmaktır. Bu noktada bizler tarafından ortaya konulacak irade ve çaba belirleyicidir. Yukarıda da vurguladığımız gibi mesele tek başına yasaların geri çekilmesi değil, kendi gücümüzü harekete geçirme ve örgütlenme, geniş muhalefet zeminini oluşturma gibi temel yanlar barındırmaktadır. Bunun bilinciyse hareket ederek gerekli iradenin ortaya konulması omuzlarımızda duran görevdir.

Uluslararası Eylem Günü'nde bir ses de Türkiye'den

Başarafa sayfa 32'de

Coşkulu bir şekilde Galatasaray Postanesi önüne yürüyen 250-300 kişilik kitle burada toplanarak basın açıklamasına başladı. Toplanma sırasında kısa bir konuşma yapan Figen Yüksekdağ; burada yıllardır İntifada'larla direnişlerini sürdüren, yarın ise bu direnişin bir yaşını daha dolduracak olan Filistin halkının İntifadası ile Irak'ta emperyalist işgal altında direnişi ören ve halen devam ettiren Irak halkının direnişine destek vermek, bu direnişleri selamlayarak Türkiye halklarını da onlara destek olmaya çağırarak için bulduklarını söyledi.

Eyleme İstanbul'da yapılan Avrupa Sosyal Forumu'na katılım için diğer ülkelerden de gelenler destek vererek Koordinasyon'un açıklamasından önce kısa konuşmalar yaptılar. Muhammed el Buhari; konuşmasında burada olmaktan onur duyduğunu ve konuşmasından ötürü Türkiye'dekilere teşekkür ettiğini söyleyerek sırf kendi ırkı için değil Fas'taki herkes için konuştuğunu belirtti. Bugün herkesin Filistin ve Irak'taki işgale hayır demek için bir arada olduğunu belirten Buhari, bu direnişlerin yalnız onların de-

ğil hepimizin mücadelesi olduğunu altını çizdi. Amerika'nın tüm dünya halkları üzerinde uyguladığı politikalara karşı durduklarını söyleyen Buhari, kendi ülkesi Fas'ta polis ve devletin ABD'nin talepleri doğrultusunda ağır baskılar yaptığını, ülkede özelleştirmeler yüzünden başta sağlık olmak üzere pek çok alt yapı hizmetlerinin kötüye gittiğini, insanların işsizlikten adeta kırıldığını anlattı. Emperyalist politikaların yalnız bir değil pek çok ülkeyi etkilediğini ve aynı şekilde direnişlerin de diğer ülkelerdeki direnişleri etkilediğini belirten Buhari, konuşmasında herkesi emperyalizme karşı direnişi yükseltmeye çağırdı.

Buhari'nin konuşmasından sonra Suriye Komünist Partisi adına konuşma yapan Munif Milhan, Suriye'nin de bugün yapılmakta olan emperyalist baskılardan nasibini almakta olduğunu, bu baskıların ana sebebinin ise ABD emperyalizmi olduğunu ve bu baskılar için pek çok sebebi olduğunu söyledi. Bugün Suriye'deki siyasi diktatörlüğünde toplumsal hareketlere karşı hapishaneler ve değişik yollarla devrimcileri engellemeye çalıştığını altını çizen Milhan, em-

peryalizmle mücadelenin karşısında duran bu baskı sisteminin aşılması gereken engellerden biri olduğunu, halkların militan mücadelesi karşısında duran bu baskı sistemi ve hapishanelere karşı mücadele edilmesi gerektiğini söyledi.

Milhan'ın konuşmasının bitişiyle eyleme destek veren Grup Yorum türkü ve marşlarıyla kitlenin coşkusunu artırdı. Biz Varız adlı marşı okuyan Grup Yorum; Filistin ve Irak halkının mutlak zaferlerine dikkat çekerek onlara destek olmanın önemine değindi.

Grup Yorum'un ardından Koordinasyon adına basın açıklamasını okuyan Yasemin Karadağ, bugün ABD'de işgal karşıtları ve asker ailelerinin işgalin durdurulması ve işgal bölgelerine giden asker evlatlarının derhal geri getirilmesi için eylemler yaptıklarını belirterek, Koordinasyon'un da Türkiye'den bu sese ses kattığını söyledi.

Karadağ; siyasi iktidarın da en az ABD kadar suçlu olduğunu, emperyalist işgalde başta İncirlik Üssü olmak üzere pek çok üs ve limanın emperyalistlerin saldırılarına destek için açıldığını belirterek, bugün "bir

avuç terörist", "Irak dışından gelen terörist gruplar" diye tanımlanan Irak halkının yenilmeyeceğini, asıl zaferin halkların meşru direnişleri ile halkların olacağına altını çizdi.

Karadağ devam eden konuşmasında, bugünün Filistin İntifadası'nın yıl dönümü olduğunu belirterek, AKP hükümetinin "kardeş Filistin halkı" demagojisiyle suç ortaklığını gizlemeye çalışırken İsrail'le ikili anlaşmalar yaptığını, İsrail'in politikalarını meşrulaştırmak için diğer Arap ülkeleriyle arada köprü rolünü üstlenmeye çalıştığını anlattı.

Karadağ konuşmasının sonunda "Filistin'in işgali emperyalistler ve siyasi iktidar tarafından desteklenmektedir. Çocuk, genç, yaşlı, kadın, erkek Filistin halkı karşısındaki devasa güce rağmen onurlu direnişini sürdürmektedir. Filistin toprakları özgürleşene kadar bu direniş ilk günkü sıcaklığı ile sürecektir" dedi.

Karadağ'ın açıklamasının ardından uzun süre sloganlar atan kitle basın açıklamasının bittiğinin duyurulmasıyla dağıldı.

(İstanbul)

Filistin İntifadası 5. yılına girdi

✓ Emperyalizmin işgali, yağması ve talanı altında olan Filistin halkı yıllardır özgürlüğü için mücadele etmeye devam ediyor. Emperyalist saldırılara ve Siyonist işgale karşı geliştirdiği en önemli silah olan intifada Filistin halkının tüm ezilen dünya halklarına kurtuluşun yolunu gösteren bir çağrı niteliği taşıyor aynı zamanda. Filistin halkının haklı direnişine ülkemizden omuz vermek, ezilen halkların direnişlerini birleştirmek için Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği (FHDD) Türkiye topraklarından bu çağrıya cevap vermek amacıyla kurularak 2. İntifada'nın 5. yıldönümünde sokaklara çıktı ve hem kuruluşunu bir kez daha ilan etti hem de intifadayı selamladı.

İntifada'nın yıldönümü olan 27 Eylül'de Galatasaray Meydanı'nda basın açıklaması yapan FHDD Filistin halkının on yıllardır süren intifadalarını bitirmek için İsrail siyonizminin intifadanın liderlerini katletmesini, hapse atmasını, ekonomik ambargo uygulamasını protesto etti. "Filistin'e kardeşlik elini uzat" pankartını açan FHDD adına açıklama yapan dernek başkanı Fusun Bandır, İsrail'in son olarak Gazze'den geri çekilme oyunuyla yaptığı füze saldırısında onlarca Filistinli'yi ve İslami Cihad'ın askeri liderlerinden Muhammed Halil'i öldürdüğünü hatırlatarak, İsrail'in istediği barışın katliamlardan ibaret olduğunu söyledi.

"İsrail siyonizmi gerçekten barış istiyorsa Filistin topraklarını derhal terk etmeli" diyen Bandır "Sürgünde yaşayan Filistinli mültecilerin ülkelerine dönmelerinin önündeki tüm engeller kaldırılmalıdır. Filistin'de yarattığı yıkım ve talanın hesabını vermelidir. Ancak İsrail siyonizminin bunları kendiliğinden yapmayacağını bizler ezilen halkların deneyimleriyle biliyoruz. Bunu sağlayacak olan tek güç ise Filistin intifadasının zaferi olacaktır" dedi.

Bandır 5. yılına giren Filistin intifadasını selamlayarak dünyanın ezilen emekçi halklarına Filistin halkının direnişinin yanında yer alma çağrısı yaptı. Basın açıklaması "Hepimiz Filistinli, hepimiz Iraklıyız", "Katil İsrail Filistin'den defol", "Emperyalizm kaybedecek direnen halklar kazanacak" sloganlarıyla sona erdi.

(İstanbul)

Filistin'de intifada, Irak'ta direniş kazanacak

24 Eylül günü Osmangazi Metro İstasyonu önünde Partizan, ESP, Alinteri, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ve BDSP, "Filistin'de İntifada, Irak'ta direniş kazanacak" pankartı açarak, başını ABD emperyalizminin çektiği Irak işgalinin 3. yılının dolduğu, şovenist İsrail devletinin Filistin işgali ve zulmüne karşı İntifadanın 5. yılında direnen halkların yanlarında olacaklarını ifade ederek işgalcileri lanetlemek amacıyla basın açıklaması yaptı.

Açıklamada "Emperyalizmin sömürde, işgalde sınır tanımadığını çok iyi biliyoruz. Ancak nerede işgal varsa orada halk direnişi de peşi sıra gelir. İşte Irak, işte Filistin. Ülkemizde ise bu iki direniş Türkiye halklarının desteğini ve sempatisini kazanmış, işgallere karşı tepki yüz binler olup alanlara taşmıştır" denildi. Açıklama sırasında "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Ortadoğu halkları yal-

nız değildir", "Filistin'de intifada, Irak'ta direniş kazanacak" sloganları atıldı.

(Bursa)

Londra'da Irak işgaline son yürüyüşü yapıldı

Londra'da Savaşı Durdurun (Stop the War Coalition) tarafından düzenlenen yürüyüşe 100 bine yakın insan katıldı. Irak'ta hayatını kaybeden askerlerin ailelerinin de katıldığı yürüyüşte işgale son verilmesi çağrısında bulunuldu.

24 Eylül 2005 Cumartesi öğle saatlerinde Parlamento binası yakınlarında başlayan yürüyüş Hyde Park'ta sona erdi. Savaşı Durdurun Koalisyonu başkanının yaptığı konuşmanın ardından gösteri sona erdi. Yürüyüşte ayrıca İngiliz sendikaları başta olmak üzere, birçok demokratik kitle örgütleri ve ILPS de katıldı. Ayrıca TKP/ML ve

MLKP de flamalarıyla yürüyüşte yer aldılar. Washington'da ise 250 bin kişi sokaklara çıkarak işgali lanetledi.

(Londra İK okurları)

Köln'de İntifada'nın 5. yılına ilişkin yürüyüş düzenlendi

24 Eylül'de saat 12:00'de Köln'de Filistin İntifadası'nın 5. yıldönümüne yönelik bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş

şer başta ATIF olmak üzere diğer Türkiyeli kurumlarla birlikte Filistinli ve Alman kurumlarından yaklaşık 120 kişi civarında bir katılım sağlandı.

Yürüyüş esnasında Alman emperyalizmini teşhir eden konuşmalar yapıldı.

Bunun yanısıra yürüyüş güzergahı üzerindeki Türkiyelilerin yoğunca yaşadığı semtte ATIF'den bir arkadaşın yapmış olduğu Türkçe konuşmada emperyalizmin kanlı yüzüne, yapılan haksız savaşlara, işgallere Almanya'da yaşanan sosyal yıkıma, Türkiye'de devrimcilere ve Kürt halkına yönelik yapılan saldırılara ve yakın zamanda yaşanan Özgür Politika gazetesinin kapatılmasına karşı kendisine devrimci, demokrat, ilerici, aydın ve insanım diyen herkesin duyarlı olmasına çağrı yapıldı. Ve çevrede yoğunca dağıtılan bildiri ve atılan sloganlarla yürüyüşün bitiş alanına gelerek tekrar yapılan konuşmalarla yürüyüş son verildi. (Köln İK okurları)

Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği (FHDD) İNTİFADA'YI SELAMLADI!

Filistin halkının İsrail siyonizmine karşı direnişinin adı olan, Oslo Anlaşmasıyla kısa bir süre ara verilen ve İsrail Başbakanı Şaron'un El Aksa'ya girmesiyle yeniden başlayan İntifada'yı selamlamak ve kendilerini tanıtmak amacıyla Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği (FHDD) 25 Eylül Pazar günü akşamı gece düzenledi.

20:30'da başlayan gecede açılış konuşmasında Filistin halkının yıllar boyunca verdiği mücadele ve İsrail siyonizminin ABD emperyalizmi ile olan somut bağları anlatılarak Filistin halkıyla dayanışmanın önemi vurgulandı.

Hemen peşinden ikinci İntifada'nın başlamasını tetikleyen İsrail'in Gazze'yi bombalayarak El Aksa'ya girişini anlatan ve birebir bombardıman uçaklarının pilotlarının konuşmasının olduğu belgesel gösterimi yapıldı. Gösterimde özellikle İsrail pilotlarından birinin "O gün kullanılan bombaların zaten değil bir bina bir mahalleyi yıkabileceği biliniyordu. Bütün silah otoriteleri bunu bilir. Pek çok pilot o günkü bombardımanın ne için yapıldığının ve orada 'Terörist'lerin değil sivil insanların olduğunu biliyordu" demesi İsrail siyonizminin asıl amacının bir ulusu yok etmek olduğunu da gösteriyordu. Belgesel gösterimi sırasında bir kadın militanın açıklaması ise dikkat çekecek boyuttaydı; "Şayet istedikleri bir önderimizi katletmekse bir mermi buna yeterli. Amaç önderlerimizi katletmek değil. Amaç parça parça Filistin halkını katletmek..." Belgeselin sonuna doğru Filistin'de belli bir bölgenin askeri sorumluluğunu yapan birinin konuşması ise Filistin direnişinin özünü anlatıyordu "Biliyoruz ki bizim dinimizde kan dökmek yoktur. Ancak halkımızın her gün kanı akıyor. Bunu çözenin başka yolu yok. İsrail'le imzalanan Oslo Anlaşması fiyaskoydu. Artık tek çözüm vardır, bu da bürokrasi değil, bizi katletmek isteyenlere karşı savaşmaktır."

Belgesel gösteriminin ardından Dernek adına konuşma yapan FHDD Genel Başkanı Füsün Bandır; Filistin halkının direnişini selamlarken bu direnişin dünya halklarına pek çok dersler verdiğini, emperyalistlere karşı mücadelede pek çok Ortadoğu ülkesine ilham kaynağı olduğunu, kendilerinin de insan olmanın sorumluluğunu duyarak derneği kurduklarını anlattı.

Bandır, konuşmasının sonunda Ortadoğu'nun emperyalizmin çıkarları için ne kadar önemli olduğuna, bu uğurda ne kadar insanın katledildiğine ve Filistin halkının bu katliamlara direnişle cevap vererek bir umut ışığı olduğuna dikkat çekerek "Selam olsun attıkları molotoflarla, taşlarla taş generallerini yarananlara, selam olsun Filistin halkına" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Hemen ardından Fas'tan gelen Muhammed El Buhari konuşma yaparak az önce gösterilen belgeselde Filistin'deki işkenceye halkın ne kadar karşı olduğunun görüldüğüne lakin İsrail'in çıkarları için bunu hangi boyutlara vardıracağına ve ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarları için İsrail'in bu katliamlarıyla nasıl uyum sağladığına dikkat çekti.

Bunları belirttikten sonra FHDD'ye bu gece burada konuşma yapmasını ötürü teşekkür eden Buhari, kendi ülkesinde de emperyalistlerin devlet aracılığı ile halkına yaptığı dayatmalar yüzünden zor günler geçirdiklerini belirterek "Eskilerde adı verildiği gibi değil, bu mücadele tabakaların, kliklerin mücadelesi değil, emperyalizme, ABD'ye ve siyonizme karşı verilen bir mücadele, bir savaştır" dedi.

Buhari'nin konuşmasının ardından söz alan Suriye Küreselleşme Karşıtı Aktivist Munif Milhan bir İsrail yetkilisinin "Kızıldeniz yarılrsa da şu Filistinliler dibini boylasa, işte yapmak istediğimiz budur" dediğini hatırlatarak Gazze'de bu bakanın dediğinin tam tersinin olduğunu ve Gazze halkının İsrail askerlerini adeta Kızıldeniz'e gömdüğünü söyledi.

Milhan, son süreçteki gelişen emperyalist işgallere de dikkat çekerek, "Bölgesel savaşlar olabilir, olur. Bu savaşlar alınmış bir karar çerçevesinde yapılmış savaşlardır. Biz Filistin halkına destek verdiğimizde bu emperyalizmin savaşlarına karşı direnişe verdiğimiz destek olur!" dedi.

Milhan'ın ardından konuşma yapan Hollanda Filistin Halkıyla Dayanışma Komitesi temsilcisi Anora; yaklaşık 30 yıldır varolan komite ile Filistin halkına Hollanda devletinin yapmasının çok zor olan veya yapmayacağı şeyleri yaptıklarını, Filistin halkıyla dayanışma konusunda belli bir başarıya ulaştıklarını anlatarak esas faaliyetlerinin bir tanesinin de İsrail mallarına karşı boykot başlatmak olduğunu söyledi.

Anora; tüm bu faaliyetlerinin içinde politikacıları da zorladıklarını, hatta bu zorlamalarla bazı politikacıları eylemliliklerine veya başlattıkları kampanyalara katılmak veya destek vermek zorunda bıraktıklarını belirterek, bunun haricinde uluslararası bazı platformlarda da yerlerini aldıklarını belirtti.

Bu uluslararası platformlardan birinin de Avrupa Sosyal Forumu (ASF) olduğunu belirtti Anora, bugüne kadar ASF içinde Filistin özelinde çalışmalarının olduğunu, Hollanda haricinde diğer ülkelerle de iletişime geçerek onları da eylemliliklerine kattıklarını

mücadelesinde yerini alan Kürt kadın savaşçıları için yazıldığını ve buradan bu marşı bugün Kürt kadın savaşçıların yanı sıra Filistin direnişinde başından beri yerini alan Filistin'in kadın fedailerini için okuyacaklarını söyleyerek dinletilerine devam etti. Koma Denge Hevî'nin bu açıklaması üzerine kitleden "Yaşasın halkların kardeşliği" ve "Filistin halkı yalnız değildir" sloganları yükseldi.

Koma Denge Hevî'nin ardından sahne alan Nurettin Güleç, teknik aksaklıklardan ötürü kısa bir süre sonra dinletisine başladı. Kitleyi halaya çağırarak Güleç, geceye dair bir konuşma yapmayarak dinletisine başlamadan önce "Biraz da türkülerimiz konuşsun" diyerek dinletisine başladı.

Güleç'in ardından Hasan Sağlam ve grubu sahne aldı. Sağlam dinletisine başlamadan önce kısa bir deyiş okuyarak türkülerini kitleye sundu. Dinletisinin ardından kısa bir konuşma yapan Sağlam, emperyalizmin halklar üstünde yoğunlaşan saldırılarının altını çizerek, halkın çaresiz kalmasının sebebinin kendi örgütsüzlüğü olduğunu, örgütlü halde saldıranlara karşı örgütsüz mücadele edilemeyeceğini belirterek geceye katılan kitleyi örgütlü ve güçlü bir şekilde mücadele vermeye çağırdı.

Sahne sırası Vardiya Müzik Grubu'na geldiğinde konuyla ilgili bir açıklama yapılarak etkinliğin teknik aksaklıklardan dolayı gecikmelerle geçtiğinin, bu yüzden Vardiya'nın çıkmasıyla geceye destek için gelen Filistinli müzisyenlerin çıkamayacağı belirtildi ve Vardiya'nın bu sebeple sahneyi onlara bırakarak çıkmayacağı konusunda kitle bilgilendirildi.

Çıkan Filistinli müzisyenler seslendirdikleri iki parça ile Filistin halkının sesini, acılar ve direnişlerle örülmüş kültürünü geceye katılan kitleye taşıdı. (İstanbul)

ve aynı zamanda ASF içinde Filistin direnişi övgülünde bir çalışma grubu bile kurduklarını söyledi.

Anora'nın konuşmasının peşinden Londra Atılım gazetesinin ve ESP'nin FHDD'yi selamlayan mesajları okunarak sahne Koma Denge Hevî'ye bırakıldı.

Koma Denge Hevî, dünyada pek çok halkın katledildiğini, Kürt ulusunun yanı sıra Filistin halkının da aynı emperyalist-işgalci politikalarından dolayı katliamlarla karşı karşıya kaldığını belirterek sahneden Filistin halkının İntifadasının yıldönümünü selamladı. Hemen ardından türkülerle kitleyi coşturan Koma Denge Hevî, Hernepeş marşını okumadan önce bu marşın Kürt halkının kurtuluş

Uluslararası Eylem Günü'nde BİR SES DE TÜRKİYE'DEN!

Uluslararası düzeyde örgütlenen ve dünyada yüzbinlerce kişinin katıldığı Irak'ın işgaline karşı Uluslararası Eylem Günü'nde İstanbul'da da 24 Eylül Cumartesi günü Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu tarafından bir yürüyüş ve eylem yapıldı.

Saat 12:30'da Taksim Mis Sokak önünde toplanmaya başlayan Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu kitleleri ellerinde bileşenlerinin flamaları, Irak ve Filistin halkının direnişlerine örnek teşkil eden fotoğraflarla yürüyüş düzeni alınarak sloganlar eşliğinde Galatasaray Lisesi'nin önüne yürüdü.

Yürüyüş sırasında sık sık "Filistin'de İntifada Irak'ta direniş kazanacak", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın mücadelemiz" sloganlarını atan kitleye İstiklal Caddesi'nde yürüyen, çevredeki binalarda bulunan insanlardan da destekler geldi.

Devamı sayfa 31'de

